

Giới thiệu Ép Cưới

Người ta nói : Ép dầu, ép mỡ, ai nỡ ép duyên. Phải nhân duyên sao có thể ép, nhưng cặp nam nữ trong truyện Ép Cưới không những bị ép yêu , mà còn bị ép làm vợ chồng.

Cô - Mộc Tiêu Nguyên - 20 tuổi xuân, tính cách mạnh mẽ, coi đàn ông như rác rưởi. Nhưng chỉ vì tên thầy bói chết đâm phán vài câu vợ vắn cô đã bị mẹ đẩy vào nắm mồ hôn nhân khiến cho cô từ sau có thái độ bài xích với thầy bói, thầy cúng.

Anh - Bạch Vi Dương : Anh giỏi giang xuất chúng, 21 tuổi đã nắm giữ một nửa cổ phần công ty, thay mặt ba mình khiến cho công ty ngày một phát triển vươn lên đứng đầu nước Mỹ và mở chi nhánh tới các đất nước khác. Mời các bạn theo dõi chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chồng mới

Tiêu Nguyên học tốc chạy về nhà mình. Tại sao mẹ cô lại thích chơi trò ú tim như thế chứ ? Cô chưa sẵn sàng chào đón bà mà. Giờ cô chỉ có cách vừa cầm một đồng hồ vừa chạy bán mạng .Trước nay cô chỉ quen với việc sống ở kí túc xá cùng 3 cô bạn thân, Nhã Kỳ, Tiểu Hạ và Linh Thái. Ngôi nhà mẹ cô mua cho chẳng mấy khi cô đụng đến.

Mọi lần trước khi về mẹ cô thường thông báo trước ít nhất một ngày, sao giữa buổi tối thế này lại về gấp như thế chứ. Dù rằng mẹ cô có muốn cô đi xem mặt nhưng bây giờ cũng là 8h tối rồi, 9h mẹ cô mới tới nơi. Chẳng nhẽ đến quán bar xem mặt. Cô càng nghĩ mà càng thấy rùng mình, móng tay cắm chặt vào lòng bàn tay. A, cô thật sự là không muốn lấy chồng nên mới hù dọa mấy người mẹ cô sắp xếp cho xem mặt chạy mất dép.Chẳng nhẽ mẹ cô lại nhẫn tâm giết chết đứa con gái mình đứt ruột đẻ ra. Cô đâu phải món hàng để mẹ thích bán thì bán chứ. Cô dù gì cũng là con người mà.

Cô chạy đến khu chung cư rồi lao ngay vào thang máy. Mẹ cô lại còn mua cho cô cái nhà “địa thế đắc đạo” tận tầng 30 , cô nhìn xuống thấy chóng mặt muốn chết. Chiếc thang máy cứ tăng lên từng con số, may mắn là không có ai vào xen ngang nên cô nhanh chóng lao ra khỏi cửa và nhìn quanh quất. Chết , suýt nữa cô quên nhà của cô ở chỗ nào rồi. Vận dụng hết trí nhớ của mình cô mới tìm được căn phòng cuối hành lang. Đây thuộc dạng phòng vip có thể mở cửa bằng cả chìa khóa lẫn mã mở cửa. Cô đi vào đang chuẩn bị sẵn tinh thần hít bụi tích tụ lâu ngày ở đây cùng cái tối tăm đến rợn người.

Cạch...

“Mộc Tiêu Nguyên , mẹ giết chết con, sao con không ở nơi này, bố mẹ phải sắp xếp mãi mới mua được cho con đây biết không?”

Tiêu Nguyên kinh hoàng nhìn vào căn nhà. Nó đã được dọn dẹp sạch sẽ chẳng vương chút bụi bẩn. Đèn bật sáng tung bừng khắp nơi. Không gian mang chút hơi người ,không còn lạnh lẽo như trước nữa. Cô toát mồ hôi hột khê :

“Mẹ về đây từ bao giờ vậy ạ? Sao không báo cho con sớm ? Thực ra con...”

“Con gái con đứa, nếu tao không giả vờ lừa mày, để về kiểm tra trước thì có biết được mày đang lừa dối tao không hả, lại còn định viện lí do, tay còn cầm cả đồng hồ đặc thế kia kia, vừa đi du lịch về sao?”- Bà Liên đã mất hết vẻ quý phái thường ngày , một tay cầm cán chổi huơ huơ trước mặt Tiêu Nguyên , tay kia chống nạnh, giọng nói vô cùng chua ngoa.

“Mẹ cũng quá đáng nha, con không thích ở đây vì nó quá hiu quạnh, con cảm thấy mình vô cùng cô đơn. Minh con ở căn nhà rộng với 2 phòng ngủ , nhìn xuống thì thấy hoa mắt chóng mặt. Mẹ vốn biết con ghét độ cao mà .”- Tiêu Nguyên biết giờ không biện minh được nữa thì quay lại cắn cho mẹ cô sợ. Rồi cô bắt đầu sử dụng khổ nhục kế: nước mắt cộng giọng nói nghẹn ngào đáng thương. Bận cô mà đang đứng đây thì chắc chắn sẽ nói cô giả dạng Tiêu Nguyên của bọn họ. Vì Tiêu Nguyên thực sự mà họ biết chính là kẻ thù của nước mắt. Cô thật giỏi nha, mẹ cô nhanh chóng thả cán chổi xuống chạy đến ôm cô vào lòng an ủi

“Mẹ xin lỗi con nha. Thực sự là mẹ không muốn gả con đi. Nhưng con biết rồi đấy, Ông thầy bói đã nói, nếu trước năm 25 tuổi không lấy chồng thì sẽ mắc bệnh nan y mà chết. Vậy nên mẹ mới muốn nhanh chóng cưới cho con một tấm chồng tốt. Căn nhà này mua là để cho hai đứa và con cái của con ở”- Đứa con gái hư hỏng này dám dùng khổ nhục kế với bà hả? Bà sống trên thương trường đã 30 năm còn điều gì chưa thấy qua, đã vậy bà giảng lời cho cô nhảy vào. Xem miu nào cắn miu nào.

“Nhưng những người đàn ông đó đều là vì tiền của con mà thôi. Tuyệt nhiên không phải vì yêu thương con. Chỉ cần mẹ tìm được ai yêu con thật lòng con sẽ cưới luôn. Dù gì con cũng còn 5 năm nữa cơ mà. Mẹ nghĩ nguy cơ ế của con cao đến thế ư ?”

“Không nên để nước đến chân mới nhảy.Nhưng con nói vậy mới ngoan chứ. Hôm nay mẹ đã tìm cho con một mối vô cùng tốt, tuyệt đối không vì tiền của con mà cưới con. Con nhìn rồi sẽ biết ngay thôi.”- Mẹ cô cười nham hiểm, đầy đắc thắng

Tiêu Nguyên thẳng thốt, thấy người nỏi da gà :” Bây giờ đã là 8 rưỡi rồi, mẹ còn định dẫn con đi xem mặt sao? Có gì để ngày mai được không mẹ ?” Cô dự cảm thấy có một mối nguy hại lớn đang ập đến trước mắt.

“Không cần, thời gian không quan trọng, cậu ấy đang ở đây rồi. Con đói chưa, vào ăn cơm thôi”

Đầu Tiêu Nguyên sầm chột giật đùng đùng. "Cậu ấy đang ở đây rồi, ăn cơm ư?"

“A, con đi tắm chút đã, hôm nay con rất mệt.”

“Mộc Tiêu Nguyên con đứng lại cho mẹ, đừng có mà chạy. Con lại định nghĩ ra trò gì để dọa người ta đúng không. Đừng có hòng, nhìn bộ dạng của con giờ vô cùng ớn.”

Tiêu Nguyên lại hận không thể đập đầu vào gối tự vẫn. Giờ cô mới hiểu thế nào là bê đá thả vào chân mình. Cô cứ đinh ninh mẹ sẽ không bắt đi xem mặt ngay hôm nay nên đã cố tình thay một chiếc váy, đeo chút trang sức rồi đến để mẹ cô không ác cảm với trang phục hàng ngày của cô.

Ai ngờ lại tự mình làm mọi cho sắc lang cơ chứ. Cô muốn khóc mà không có nước mắt định dùng gương mặt méo xệch mà nhìn tên đang ở trong bếp nhà cô. Nhưng đau khổ thay vừa ngửi mùi hương phát ra từ đồng thức ăn trên mặt bàn đã khiến cô lơ lửng trên mây ngay từ giây phút đầu tiên. Người con trai đang bận rộn nấu bếp kia bung ra món ăn cuối cùng nhìn lên gương mặt cô gái thật vô cùng đáng yêu. Đôi môi đỏ chu ra, ánh mắt đen láy long lanh nhìn vào đồng thức ăn trên bàn, 2 má ửng đỏ vì chạy quá nhanh mà ửng đỏ hết lên vô cùng nữ tính. Nhìn trên cổ cô là một chiếc vòng ngọc bích nổi bật nước da trắng ngần thật khiến người ta muốn cắn cho một phát để xem mức độ dày dặn của nó đến đâu. Nhưng Tiêu Nguyên đã vội vàng hoàn tục, nhớ lại mục đích thực sự của mình không thể chỉ vì mấy món đồ ăn này mà bị dụ dỗ. Cô lại trưng ra gương mặt đau đớn như sắp được ăn bữa ăn cuối cùng sau đó phải ra pháp trường xử bắn.

Chàng trai nhin cười đến mức sắp nội thương, thủng cả phổi. Nàng thật là thiên biến vạn hóa, tình cảm khó lường đang vui vẻ mà cũng có thể ngay lập tức ỉu xiu được. Chẳng lẽ thức ăn của cậu không đủ hấp dẫn sao? Vậy thì cậu sẽ dùng chiêu mỹ nam kế. Cậu nhẹ nhàng bỏ chiếc tạp dề ra, chiếc áo sơ mi bị cởi ra 2 cúc lộ ra bộ ngực phong trần. Tiêu Nguyên vừa ngược nhìn lên, cậu liền điệu dàng cười lại, nụ cười mang theo chút tà mị long người. Tiêu Nguyên bị đơ 0,1 giây. Tên này cũng thật đẹp trai nha.....nhưng đẹp trai có bổ ra ăn được không. Rồi cô giả bộ làm ngơ quay ra hỏi mẹ:

“Mẹ có chắc anh ta sẽ không cưới con vì tiền tài của bố không?”

Thật là thẳng thắn nha, chàng trai hắc tuyến đầy mặt, cô gái này trước giờ lấy cái cơ đó để không phải kết hôn sao, cô ta tưởng ai cũng tham tiền như cô ta chắc.

“Con nha đầu này.”- Người mẹ khẽ nhéo một cái vào eo cô làm mặt cô đỏ bừng bừng trông càng đáng yêu. “Người ta là công tử của một tập đoàn lớn bên Mỹ mới về đây để mở chi nhánh đây. Ngay cả cái chi nhánh của họ còn lớn hơn công ty của cha con vậy thì con sợ ai thêm cướp tiền của lão già nhà con?”

Tiêu Nguyên đau không thốt lên lời ngồi luôn vào bàn ăn cơm, mặt hầm hừ chỉ muốn đi đánh người. Hôm nay cô bị sao quạ tạ chiếu rồi sao? Vậy là cô ngồi ăn như chết đói. Thật đúng là bất cô chưa kịp ăn tối chạy thực mạng như vậy, không chết đói mới lạ. Bà Mộc trừng mắt nhìn cô nhưng cô lại giả bộ không hề hay biết, tiện thể dọa luôn tên ngồi đối diện kia cho một công đôi việc. Có tiếc cũng chỉ là tiếc một người nấu bếp giỏi thôi. Lại thay cô thấy sắc mặt tên đó không hề biến đổi mà trái lại nhìn cô càng âu yếm, yêu chiều hơn.

“Mẹ, đừng mắng cô ấy như thế. Ăn nhiều một chút cũng tốt, cô ấy gầy như vậy. Con rất thích người béo. Ăn nhiều thế sẽ rất tốt cho con của chúng con sau này. Nhà con muốn sang năm cưới rồi sinh cháu bé luôn.”

“Tiêu Nguyên suýt nữa phun hết cơm đang ăn ra khỏi miệng. Anh ta vừa nói gì cơ, thích người béo nên muốn cô ăn nhiều. Vậy chẳng phải khích đều để cô không ăn nữa sao. Lại còn nhắc đến việc sinh con đẻ cái, ai nói sẽ cưới anh ta. Cô còn muốn độc thân, sang năm mà có cháu bé cho anh ta thì cô trở thành bà già sao. Nhất định không thể, không thể được.”—Cô vụt đứng dậy khỏi bàn ăn nói cộc lốc

“No rồi, không ăn nữa. Mọi người thấy ngon thì cứ nuốt đi. Thật khó ăn.”

Cô uất ức đi vào nhà vệ sinh để lại đằng sau tiếng chửi bới của mẹ Mộc. Rồi cô liên tục vỗ nước lạnh vào mặt. Kẻ chết tiệt đó có còn chưa biết tên, hôm nay hình như là gặp hần lần đầu tiên, một chút thiện cảm cũng chỉ là dành cho món ăn của hần bây giờ lại muốn nôn hết ra ngoài. Cô thật sự muốn bỏ trốn rồi đây.

Cô chạy về phòng mở vali lấy quần áo vào tắm rửa thật kỹ càng đến mức mẹ cô tưởng cô đã ngủ quên trong phòng tắm mất rồi. 1 tiếng sau lúc cô bước ra thì cả người tràn ngập hương thơm hoa đình hương. Rồi cô không thèm liếc nhìn 2 con người kia một cái, phần uất đi vào phòng khóa trái cửa.

Cô mệt mỏi trượt nhẹ xuống đất nghĩ lại những việc vừa xảy ra. Tất cả cứ như chong chóng quay quanh đầu cô. Cô thật chán nản vô cùng, thà rằng hôm nay cô đừng đến. Mà thực tế cũng có thể chứng minh dù cô không đến mẹ cô sẵn sàng vào tận kí túc của cô, sách vở cô lôi đi.

“A a a a...” cô không thể không hét lên giận dữ, 2 tay tự tát vào mặt mình vài cái.

"Đình...đình" đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên. Tiêu Nguyên mở tin nhắn ra. Đó là tin nhắn từ một số lạ." Em hãy mở cửa ra nghe tôi nói rõ mọi chuyện!"

Cô thầm nguyên rửa cái tên chết tiệt đang ở trong nhà cô, làm thế quái nào mà hần lại có số di động của cô. Chắc chắn lại là lão mama nhà cô cho rồi. Cô mặc kệ hần tràn lên giường đi ngủ.

.....

Cô đang ngon giấc nồng chợt cảm giác như có kẻ đang nhìn mình chằm chằm, mở mắt ra đã thấy hấn nằm bên cạnh chỉ khoác bộ đồ ngủ khêu gợi, bộ ngực lộ ra một nửa. Cô nhắm chặt mắt quay đầu đi, sao cô lại có cái giấc mơ quái quỷ thế này kia chứ.

Chợt cô có cảm giác có hơi thở ấm nóng phả trên tai mình cùng với lời thì thào khe khẽ. Một lần nữa cô mở mắt ra nhìn, dụi mắt lần một, dụi mắt lần 2....dụi đến lần thứ n vẫn thấy hấn đang nằm sát bên cạnh mình liền thất kinh bất giác kêu lên, theo phản xạ chân định đạp cho hấn một cước. Nhưng cú đá chưa chạm đến người thì hấn đã nắm chặt bàn chân cô, thân thủ nhanh đến mức 1 giây kháng cự cô cũng không có. Rồi hấn nhẹ nhàng đặt tay lên eo cô vận một cái khiến cô thấy cả thân người nhũn ra, nhất thời không thể tung chân lên. Vậy là tay cô lao với tốc độ kinh hoàng tới gương mặt điển trai của hấn. Hấn né tránh với thời gian 0,01 giây rồi lại cố tình bóp chặt eo và chân cô hơn nữa. Cô có cảm giác bị điểm huyết, cơ thể án binh bất động. Hấn là siêu cao thủ sao? Cô chưa từng gặp qua kẻ nào giỏi võ như hấn.

“Em đừng kháng cự, nếu càng dây dưa sẽ chỉ càng làm em đau thêm mà thôi. Võ thuật của em cũng chưa đủ sức chống lại 1 nửa anh đâu.”

“Anh làm sao vào được đây? Mẹ tôi đâu?”

“Đương nhiên là anh vào đây bằng chìa khóa rồi. Mẹ em đang ngủ ở phòng bên cạnh. Anh là chồng em đương nhiên không thể nào bắt anh nằm ở sofa hay ngủ cùng mẹ vợ rồi. Vì thế anh mới vào đây.”

“Ai là vợ anh. Tôi còn chẳng biết tên tuổi anh như thế nào. Tự nhiên lại bắt tôi đang đi học mà sinh con đẻ cái với cái loại như anh sao?”

“À, vậy hóa ra thứ em cần chính là sơ yếu lý lịch. Vậy thì để anh giới thiệu cho em biết”-chàng trai vừa nói tay vẫn không ngừng bóp chặt trước sự kháng cự của cô” Tên anh là Bạch Vĩ Dương, năm nay 21 tuổi chưa từng yêu qua bất kì người con gái nào ngoài em. Đã có bằng tiến sĩ và thạc sĩ. Anh về đây là để tiếp nhận cơ nghiệp của cha anh và cũng là để cưới người con gái anh hằng mong nhớ- chính là em đây!”

Tiêu Nguyên sồn hết cả da gà trợn mắt nhìn Vĩ Dương, anh ta hơn cô mỗi một tuổi, tại sao có thể đã có 2 bằng cao cấp như thế, lại còn về để điều hành công ty nữa. Nhưng cô và anh ta đâu có quen biết mà có thể nhớ nhưng như vậy “Anh nói dối, tôi không hề biết anh thì làm sao mà anh biết tôi, lại còn thăm nhớ tôi được chứ!”

Vĩ Dương giả vờ tỏ vẻ mặt đau đớn cực độ:” Vậy là em không nhớ sao, em thật quá đáng. Giờ lại còn muốn bỏ chạy. Anh buồn quá, bị thương quá.”

“Tôi thực sự không quen anh.”- Tiêu nguyên giận dữ gầm nhẹ.

“Được, vậy thì anh sẽ để thời gian cho em nhớ, nếu nhớ không ra thì anh sẽ trừng phạt em thích đáng. Có thể sang năm chúng ta sẽ kết hôn, cũng có thể là khi em đã tốt nghiệp. Nhưng thời hạn cho em nhiều nhất cũng chỉ có 2 năm đó thôi. Nhớ lấy, từ giờ chúng ta là vợ chồng.”

Tiêu Nguyên kinh ngạc nhìn anh ta, chỉ thấy anh ta hát hàm về phía tay cô. Chiếc nhẫn rất đẹp nằm trên ngón áp út đồng bộ với chiếc nhẫn anh ta đang đeo.

Vĩ Dương lại tiếp tục giọng lưu manh:

“Anh cho em 5 giây nếu không cởi ngay chiếc nhẫn ra thì coi như em đã đồng ý.”

Tiêu Nguyên liền cố hết sức giãy dụa nhưng cô cảm giác mình càng cố gắng thì càng mệt nhọc và không thể nào có cơ hội tháo được chiếc nhẫn. Nhìn cô mồ hôi nhễ nhại anh thương tình nói:

“Đã 5 phút rồi, từ giờ em là vợ yêu của anh.”

Rồi anh nâng cầm cô lên hôn lên môi cô, cô không bị anh kim giữ nữa nhưng nhất thời không tự chủ được. Cô thấy cả người thật sự vẫn không có sức phản kháng. Anh dễ dàng đưa lưỡi vào khoang miệng cô quấn quýt dây dưa lâu đến mức cô tưởng mình gần như đã ngạt thở. Khi anh thả tay ra cả mặt cô đỏ bừng như lửa đốt, anh liền ôm cô vào lòng thủ thi:

“Em sợ lạnh lẽo phải không? Em sợ độ cao phải không? Được, từ giờ anh sống ở đây với em, hàng ngày nấu cơm cho em ăn. Đến khi nào thực sự nhớ ra anh thì hãy nói một tiếng. Anh mãi mãi đứng đây.”

Cô cố gắng đạp vào người anh nhưng cảm giác vô lực đành ngoan ngoãn nhắm mắt ngủ

Cô còn mơ màng nghe hấn nói từ giờ ngày nào cũng sẽ chở cô đến trường học rồi lại về nhà. Tất cả anh sẽ làm hết chỉ cần cô không bỏ anh. Cô đang ngủ cũng không để tâm "ừm" một tiếng.

Chỉ cho đến sáng ngày hôm sau cô mới cảm thấy cuộc đời cô thật sự là thảm họa. Cuộc đời tự do của cô chấm dứt từ đây....

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 2: Tình trường của Tiêu Nguyên

Ánh nắng chiếu qua cửa sổ phòng len lỏi vào mắt Tiêu Nguyên. Cô nhìn điện thoại, mới có 5 giờ sáng. Chắc tại lâu rồi không ngủ ở đây nên cô lạ giường chứ ở kí túc xá cô phải ngủ liền một mạch đến 6 giờ mới tỉnh. Cô nhìn khắp phòng thấy không gian xung quanh rất yên tĩnh, ánh nắng mai yếu ớt rọi vào màu vàng nhạt rất dễ chịu.

"Em dậy rồi à ?"- Giọng nam ấm áp cất lên ngay trên đầu giường.

Cô cũng người sắc mặt nhợt nhạt quay ra nhìn đầu mối của âm thanh kì quái kia.

"À mà này em đừng có ý định giả ngu hỏi anh là anh là ai đấy nhé, đây không phải phim Hàn Quốc đâu. Em gây ra chuyện thì phải chịu trách nhiệm "

Cô ngơ ngác nhìn anh ta đang suy nghĩ xem kẻ này là ai. Anh ta nói cái gì mà gây ra với chịu trách nhiệm, chẳng lẽ cô làm anh ta có thai hay sao ? Mà kẻ cả cô thì chẳng lẽ anh ta đã kiểm tra (ý nói bạn Dương khôn khổ dùng que thử thai) ngay được rồi hả ? *Bệnh trĩ độn tái phát haizzzz*

Thấy gương mặt cô ngày càng trở nên khó coi Vĩ Dương bất lực thở hắt ra một tiếng nhéo nhéo má cô :

"Ôi, vợ yêu , chúng ta mới đính hôn ngày hôm qua mà ngày hôm nay em đã quên anh mất rồi. Anh thấy mình thực bị thảm làm sao."- Vĩ Dương ôm ngực tỏ vẻ nghiêm trọng

Tiêu Nguyên thấy anh ta thích tự sướng như vậy nên mặc kệ thùng thẳng đi vào nhà vệ sinh. Cô vừa đánh răng vừa ngẫm nghĩ xem cái tên đầu heo ngoài kia là ai . Chợt mọi việc của ngày hôm qua “xui xẻo” ủa về. Tiêu Nguyên miệng vẫn đầy bọt không cần giữ hình tượng lao khỏi nhà vệ sinh nhìn kẻ ung dung ngồi ngắm ảnh trên bàn học của cô

“Bậ...t Vĩ... Du.....ong..... Ngược...ii vô liêm sỉ.....”

Đồng chí Tiêu Nguyên để không rơi bọt xuống sàn nhà thân yêu nên nói năng lắp ba lắp bắp.

Vĩ Dương quay lại cười khẩy ánh mắt lộ rõ vẻ lưu manh :

“Em đã nhớ ra rồi sao. Được rồi, vậy thì gọi anh một tiếng chồng yêu đi, nghe cách em gọi tên anh giống nói Bật Mã Ôn quá.”

Tiêu Nguyên nộ khí phùng phùng đã đến mức có thể bắn ra 3 tia lửa điện cùng lúc. Nhưng cô vẫn phải hậm hực quay trở lại nhà vệ sinh một lần nữa. Được rồi làm gì thì làm, trước tiên là phải thật sạch sẽ, gọn gàng rồi cô mới có thể xử lí tên đâm tặc kì quái này.

Đánh răng , rửa mặt xong xuôi cô lấy bộ đồng phục trong tủ ra ngâm ngùi đi vào phòng tắm, khóa trái lại để thay. Chợt có tiếng gõ cửa từ bên ngoài , cô nhẹ giọng hỏi

“ Ai đấy”rất có thể người vừa gõ cửa lại chính là mẹ cô nên phải cẩn thận nếu không muốn bị thái hậu nương nương ngũ mã phanh thây vì tội dám hỗn láo.

“Nhà chỉ có 2 chúng ta, em không cần khách khí !”

Tiêu Nguyên nghe cái giọng sở khanh ngoài cửa mà sồn hết cả gai ốc gào lên :

“Mẹ tôi đâu, mới có 5 rưỡi sáng mà bà ấy đi đâu được ?”

“Ồ, anh chưa nói cho em biết sao, bà ấy đã khởi hành quay trở về từ lúc 4h sáng rồi. Từ giờ anh sẽ sống cùng em.” – Vĩ Dương cười thầm trong bụng. Nàng này cũng không khó chiều lắm, bề ngoài có vẻ cứng rắn thông minh nhưng hóa ra đầu óc cũng ngơ ngơ dại dại chẳng khác nào đứa trẻ. Vậy nên anh phải bên cạnh bảo vệ cô mới được.

(An Nhi : Tên kia, con gái là của ta đẻ ra, nói trí thông minh của nó kém k khác nào chữ ta. Để xem ngoại truyện ta ngược ngược như thế nào)

(Vĩ Dương : Ồ mẹ vk à, con sẽ đợi xem có phải đến khi mẹ thành bà cụ già rồi con mới có thể bị ngược không đấy ?)

(An Nhi : Yên tâm con, đến lúc ấy nhất định mẹ sẽ ngược cho mày nước mắt lưng tròng *cười thâm độc* dù có quý gốì mẹ nhất định không tha)

(Tiêu Nguyên: 2 người nói đủ chưa, trật tự được chưa? Quay lại chuyện đi)

Được rồi trở lại thực tại

“Vậy anh muốn nói chuyện gì với tôi ?”

“Anh chỉ muốn nói em không cần quá kín đáo như thế. Thực ra của em anh cũng thấy hết rồi...”

“ Anh thấy gì ?”- Tiêu Nguyên tức giận nâng giọng lên đến quãng 8

Cô đâu biết đằng sau cánh cửa kia tên Bật Mã Ôn nhà cô đang ẩn bụng nhin cười sắp nội thương, cô thật dễ lừa. Tội qua cô đâu có uống rượu đâu mà mình làm gì cũng không nhớ cơ chứ. Nhưng để chắc chắn hẳn vẫn háng giọng nói tỏ vẻ hỏi lỗi:

“ Thực ra, hôm qua em nằm ngủ xấu quá, nên anh.chỉ là vô tình thôi. không hề có ý đâu mà.... Chúng ta. chúng ta.” chưa làm gì đâu . Ngu ngốc như em có hiểu thế nào là nghệ thuật sử dụng dấu chấm lửng không

Tiêu Nguyên vội vàng mở cửa, quần áo đã chỉnh tề nhưng tóc vẫn chưa chải gọn gàng xù hết lên như tổ quạ : “ Anh nói chúng ta đã làm gì ? Anh muốn gì hả ?”

“ Tề nhị mà em. Chỉ là anh muốn em chịu trách nhiệm với anh một chút thôi, xin đừng bỏ rơi anh. Anh không còn là trai tân thì sẽ chẳng cô nào thèm lấy nữa” Không còn trai tân chưa chắc đã tại em, tùy em suy diễn.

Câu nói vô cùng bình thường nhưng với chất giọng nam khàn khàn âm ấm của Vĩ Dương đã trở nên kinh điển. Tiêu Nguyên xoa xoa tai nói :

“ Thế là anh muốn tôi đền ?” ai biết được anh có còn là trai tân không nữa chứ. Tôi và anh chắc chắn chưa làm gì.

“ Đúng đúng, vợ yêu “- Vĩ Dương gật đầu như giả vờ, lại còn nhấn mạnh thêm từ "vợ yêu" khiến Tiêu Nguyên sồn hết gai ốc lần 2, da gà cũng chào cờ một lượt .

Không đợi Tiêu Nguyên hỏi tiếp Vĩ Dương liền chặn họng :

“ Ngoan ngoãn làm vợ anh , đừng phản kháng chống cự cho tới khi kết hôn, anh nhất định chinh phục được em !”

Tiêu Nguyên vỗ vai cậu ta an ủi :

“ Cố gắng 10 năm nữa rồi tôi và cậu sẽ kết hôn.” Anh nghĩ anh là ai, anh đừng tưởng tôi sống 20 năm trên đời này mà chưa từng có người tỏ tình.

Công nhận tình trường của Tiêu Nguyên thật không hề đơn giản , ngay từ năm lớp 1 đã có một cậu bé cứ nhất quyết nói yêu cô bé nghịch ngợm có cái chòm tóc ngắn tũn. Cứ như vậy đến hết năm cấp 1 cậu ta chuyển vào nam sống thì Tiêu Nguyên mới thoát kiếp nạn. Nhưng vừa bước vào năm lớp 6 Tiêu Nguyên lại được một cậu “đại ca” của trường để ý, tìm đủ mọi cách tiếp cận. Cuối cùng Tiêu Nguyên đành ngậm ngùi cho cậu ta “tạm biệt” một cái răng thì mới sống yên ổn. Nhưng 2 năm sau đó ,một ngày có cậu bé lớp 8 đến tặng hoa và nói đã phải lòng cô. Cậu ta là người không ngại về vấn đề tuổi tác và mong Tiêu Nguyên hiểu cho tấm lòng mình. Nếu như không nhầm thì giờ cậu bé đó đang gọi Tiêu Nguyên là sư phụ để học võ “gia truyền”. Con gái theo cậu ta cũng như rom rã nếu không theo gió bay đi bớt thì cũng là chồng chất thành đồng rồi để chết cậu. May mắn một môn võ thượng thừa cậu đã học được từ sư phụ chính là kẻ “chạy là thượng sách” vậy nên mới sống yên ổn cho đến ngày hôm nay.

Vào cấp 3 để tập trung học hành Tiêu Nguyên chuyển sang phong cách tomboy cắt phẳng mái tóc dài, ăn mặc hầm hố như con trai. Nhưng cuối cùng thì số phận cô vẫn không hết đào hoa. Chỉ vì cô bạn thân hoa khôi Nhã Kỳ ngày ngày cô đã phải nhận hộ không biết bao nhiêu hoa và quà, đến ngày lễ tình nhân còn có thể có số cô la mang ra chợ bán kiếm tiền ăn cả tháng. Chưa kể con gái cứ nhìn thấy cô là xúm xít vào nói chuyện , suốt ngày sắn tới hỏi bài, coi cô không khác gì thằng con trai thật sự.

Kết thúc cuộc hồi tưởng, Tiêu Nguyên khề thở dài. Đại học.....đại học.....cô đã học đại học rồi mà cuộc đời vẫn không để cho cô yên. Bây h lại chính ỉnh xuất hiện thêm một tên Vĩ Dương nữa, Những ngày tháng sau này liệu cô có thể yên ổn nổi không ?À quên, vấn đề chính cô định nói đến là vì cũng nhờ kinh nghiệm tình trường như vậy nên cô từ chối người khác rất thâm sâu . Ví dụ một lần cô từ chối tên lớp trưởng khóa trên như sau :

“Ồ, anh nói muốn hẹn hò sao ? Anh tầm thường như vậy à ? Liệu anh có thể giống như giống chó lông vàng luôn luôn bám theo tôi, chỉ cần tôi nói tôi muốn đi du lịch thì anh sẽ sẵn sàng đi với tôi kể cả khi bố mẹ anh đang hấp hối trong bệnh viện hay không ? Liệu anh có thể như loài hồng hạc nhảy múa để mời chào bạn đời hay không?”

Từ đó anh ta cũng không dám bén mảng tới gần cửa lớp cô nữa, có việc gì cần trao đổi đều thông qua 1 trong 3 cán bộ còn lại. Nếu vô tình chạm mặt thì anh ta sẽ chạy chóit chết như gặp quỷ dữ. Vậy nên chắc chắn tên công tử bột này sẽ không thể bám trụ được lâu . Nghĩ đến cảnh đó Tiêu Nguyên liền bật cười ha ha

“ Tiêu Nguyên, muộn rồi. Em không định ăn sáng để còn đi học sao”

Nghe tiếng nói của Bật Mã Ôn Tiêu Nguyên nhìn lên đồng hồ mới nhớ ra giờ đã là 6 rưỡi, cô hồi tưởng lâu đến vậy ư ?

“Được rồi, tôi đi đây. còn anh.cái trách nhiệm gì đó tới nay chúng ta về sẽ bàn bạc tiếp nhá.” Rồi Tiêu Nguyên xách túi cho bữa sách vở vào và lao ra ngoài.

Điều kì lạ nhất là tên Vĩ Dương kia cũng mang cặp khóa cửa đi theo cô . Thôi được, cô mặc kệ cái tên Mã Ôn ấy, không cần quản. Cô vừa ra khỏi thang máy liền vội vã chạy ra khỏi tòa nhà tới chỗ chờ xe buýt. Xe buýt bỏ mải mà vẫn chưa đến nơi nên khiến cô nhớ ra sáng nay mải cãi nhau chưa kịp ăn gì cả, bụng sôi lên òng ọc. Bất chợt một chiếc Lexus màu đen tuyền đi tới , cửa kính xe cũng từ từ hạ xuống hiện ra một gương mặt điển trai nước da trắng

“Em là kẻ không biết giữ lời hứa hay sao?”

Tiêu Nguyên đơ 0,1 giây

“Tôi có hứa gì vs anh sao ?”

”Tôi qua em đã nói sẽ đi học cùng anh cơ mà ?”

“Tôi đổi ý rồi, anh mau tránh ra cho xe buýt đến. Nếu không tôi không khách khí.”

“Vậy thì được rồi, anh sẽ báo với mẹ em là em có ý định trốn tránh anh, không muốn kết hôn với anh. Anh còn muốn nói với cả thế giới này anh và em đã đính hôn nữa đây. >o

“Anh.....anh.....đừng mạnh động. Được rồi tôi sẽ đi cùng anh, ngày nào cũng đi cùng anh. Miễn là đừng nói với ai việc chúng ta sắp kết hôn, cùng đừng nói với mẹ tôi bất kì cái gì. Bà ấy rất kinh khủng, một khi tôi không nghe lời thì sẵn sàng ném tôi vào nồi nước sôi, anh thương tôi.....”

Thấy Tiêu Nguyên xuống giọng như vậy Vì Dương cười khẩy, cô gái này đúng là cũng có điểm yếu rất lớn. Nhưng việc thông báo chủ quyền của anh với cô gái đào hoa này là anh không thể không làm, chỉ là theo một cách gián tiếp mà thôi.”

Sau khi Tiêu Nguyên đã ngồi lên xe, chiếc xe phóng vút đi trên đường để lại phía sau một làn khói đục

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Thầy giáo mới

Chiếc xe đi rất nhanh trên đường, nhiều người đều ngoái lại nhìn bằng ánh mắt vừa ngưỡng mộ vừa tò mò xem ai là chủ nhân của chiếc xe có số xe vô cùng đẹp kia.

Ọc.....ọc.....ọc

Âm thanh này không của ai khác mà chính là bạn sinh viên đáng thương Mộc Tiêu Nguyên. Nhưng trước tiên ta phải quay lại lịch sử uy tráng của trường đại học Trúc Nhạc. Giờ học của trường thường bắt đầu lúc bây giờ kém 15 phút. Có điều những học sinh đến học tiết một thường xuyên xảy ra hiện tượng ngất xỉu do quá đói hoặc là ngủ gục. Vì vậy nhà trường mới đổi giờ vào học thành bây giờ 15 phút. Nhớ ngày hôm đó nhà nhà vui như mở hội. Hạnh phúc tràn ngập trên gương mặt mỗi người. Nhất là nhóm bạn tứ đại tị. Các môn học của khoa xã hội nhân văn thường đều là vào tiết một nên họ cũng có thể ngủ muộn thêm một chút cũng không sợ. Nhất là đối với 2 tiết đầu vào thứ 3 và thứ 6 của cô Cơ Sát thủ cũng tránh đi được mấy phần tai họa.

Vì Dương cười khẩy rồi đưa ra đằng sau một túi bánh bao nóng hổi do chính tay anh làm.

“Ăn đi nhanh, không lại chết đói bây giờ.”

Tiêu Nguyên xì một tiếng:” Ai cần anh quan tâm” nhưng tay vẫn đưa ra chộp lấy túi bánh ăn ngấu nghiến. Khi 3 chiếc bánh bao bị nuốt trọn thì cũng là lúc xe tới nơi.

Tiêu Nguyên sống chết đòi xuống trước cổng trường một đoạn xa rồi tự mình đi bộ vào. Đương nhiên lí do vẫn là cô không muốn mình trở thành người nổi tiếng sớm như vậy. Cô vừa đi vừa đau khổ tự kỉ. Vừa lúc đó cô lại thấy cô bạn thân Nhã Kỳ chạy đến. Vậy là bao nhiêu khó hiểu, uất ức ngày hôm qua cô xả ra bằng hết.

Vậy nhưng cô không biết, chiếc xe với biển số 9999 khiến nhiều người phải ngoái nhìn kia vẫn đậu ở đó. Kè nắm vô lăng thì gương ra nụ cười lưu manh, biểu thị cho con tức giận đáng sợ của con sói già chuẩn bị ăn thịt cừu non. Cô quên chưa vặn volume rồi. Để xem rồi cô chạy đâu cho thoát, đã vậy, anh nên để cô được biết đến sớm hơn chút nữa...

Tiết học đầu tiên là của cô Cơ Sát Thủ dạy môn Báo chí. Tiêu Nguyên không hề có ác cảm với môn này, nhưng lại đặc biệt căm thù người giảng dạy môn yêu thích của cô. Đó là kẻ đã cho cô ăn một gạch đồ chơi, làm cô học bổng sắp chạm tay lại bay mất chỉ vì thiếu 0,2 điểm của môn Báo chí. Cũng từ đó mà luôn đứng sau Nhã Kỳ và bị mẹ dày la cắt 1 tháng tiền ăn. (An Nhi: Cái này muốn hiểu rõ hơn về bà Cơ sát thủ thì đọc chương 10 "Khi thời gian bắt đầu lại em sẽ yêu anh lần nữa" nhé. ta lười viết đi viết lại lắm T_T)

Tiết học bắt đầu giống như đưa người chuẩn bị lên pháp trường. Cứ không cẩn thận là ăn phải đạn = phần cộng 1 dấu x của cô giáo ác man. Mọi người đến thờ cũng không dám thờ mạnh.

Bất chợt cánh cửa mở ra..... Cả lớp toát mồ hôi lạnh. Chẳng phải ban nãy cô điểm danh đủ rồi à? Còn kẻ nào muốn đi tự tử hay sao mà đến đây đăng kí học. Với lại khoa vẫn đã đăng kí hết chỗ từ tháng trước rồi cơ mà. Nhưng dường như kẻ ngoài cửa cứ đứng im không nhúc nhích. Ban đầu cô Tú Cơ khẽ chau mày sau đó bước ra.

15 phút sau, cô giáo quay lại dẫn một chàng trai mang theo vẻ đẹp tà mị lòng người vào lớp. Con người màu mỡ nào sáng ngời. Mái tóc màu đen óng bắt mắt.

“ Cô quên nhắc các em Đây là ngày dạy cuối cùng của cô. Từ giờ các em sẽ học thầy giáo mới. Các em ngoan ngoãn như vậy nên khi đi cô cũng an lòng. Thôi, nhiệm vụ của cô đến đây là hết. Thầy giáo có thể tự giới thiệu về bản thân. Chúc các em luôn luôn học tốt. Đặc biệt bạn Tiêu Nguyên chú ý chăm học đừng để thầy thất vọng.”

Câu nói cuối cùng của cô khiến Tiêu Nguyên đầu đầy hắc tuyến. Nhìn lên người con trai trên bục giảng muốn khóc mà không có nước mắt. Cô thà học cô giáo Tú Cơ còn hơn. Rồi cả lớp vỗ tay rào rào. Cô giáo mặt hớn hờ bước đi mà không biết ý nghĩa thực sự của tiếng vỗ tay ấy. Khi không còn nghe tiếng bước chân ác quỷ nữa cả lớp chỉ hận không thể ngay lập tức gào lên vui sướng.

Tiểu Hạ lắc tay 3 cô bạn :” A....ông trời thật vô cùng tốt bụng. Dù rằng phải chịu chút áp bức nhưng giờ cô giáo Tú Cơ đã đi rồi, chúng ta còn được học thầy giáo mỹ nam đẹp trai như thế này. Từ giờ tớ sẽ không bỏ bất kì tiết Báo chí nào.”

Linh Thái gật đầu đồng tình. Nhả Kì nhìn sắc mặt tái nhợt không còn một giọt máu của Tiêu Nguyên mà lòng có chút ngờ ngợ.

“ Xin chào các em. Thầy tên là Bạch Vĩ Dương. Năm nay thầy 21 tuổi. Hơn các em có một tuổi thôi . Nhưng an tâm thầy đã có đủ trình độ giảng dạy các em hết năm học này. Thầy đã đính hôn với người thầy yêu nên các em đừng có mà tỏ tình hay khen thầy trước mặt cô ấy. Cô ấy rất dữ dằn, thích chiếm hữu và có tính chỉ huy cao các em nên cẩn thận.”

Câu nói vô cùng kín đáo nhưng chưa đầy ẩn ý : " Cô ấy đang ở trong trường này, trong lớp này và học cùng các em. Cô ấy dữ dằn và có tính chỉ huy..." - thì chẳng phải chỉ tay thẳng vào mặt Tiêu Nguyên sao ?

Cả lớp mang 2 trạng thái biểu cảm, một bộ phận không nhỏ nữ tử tỏ ra thất vọng, còn có 2 cô gái thì giật mình đến độ da gà cùng nhau chào cò. Các chàng trai lại thờ phào vì cùng một lúc tổng được tên mỹ nam và Đại yêu tinh Tiêu Nguyên đi. Tất cả có thể sẽ chỉ là suy đoán nếu như không phải vị thầy giáo đáng kính nói giọng ngọt ngào buông thêm một câu :

“ A , em Nguyên lên bàn đầu này ngồi để thầy kiểm tra, cô giáo nói em rất lười chép bài đó.”

Tiêu Nguyên cả người toát ra lửa giận đứng phắt dậy nói :” Thưa thầy, em muốn ngồi với bạn em, em không muốn lên bàn đó ngồi.”

“ Vậy thì cho bạn em cùng lên. Nói trước với các em thầy sẽ chấm cả điểm chăm học nữa đấy. Môn này từ bây giờ sẽ là môn học bắt buộc trong ngành, các em có thể lên ban giám hiệu kiểm tra. Thôi , các em ổn định chỗ đi rồi tiết học bắt đầu.”

Hắn- Bạch Vĩ Dương tiếp tục nở nụ cười uy hiếp nói thầm trong lòng :” Để xem tôi phải thua hay em phải thua ?”

Vậy là Tiêu Nguyên đã có thêm một vị thầy giáo đáng kính mới được liệt vào danh sách “ Không nên động tới”

Lại nói thêm (ta là kẻ miên mạn a) về danh sách “Không nên động tới” của Tiêu Nguyên thì gồm có 4 loại người

- Một là thầy giáo Khả Trường biệt danh Khả Ái- nghe tên thì thanh tú nhưng thực ra lại là kẻ có máu hám gái , suốt ngày chơi bời lêu lổng, lời nói ra toàn ngôn ngữ thô tục. Hắn dạy khoa y tổng hợp kiêm chức phụ trách y tế ở trường(thực ra là để nắm thêm tình hình sinh viên nữ mức độ cao ráo xinh đẹp tài năng đến đâu). Nhưng đồng thời hắn vô cùng đẹp trai khiến không ít người biết là biển lửa nhưng vẫn lao đầu vào. Trò đùa của hắn thì mức độ biến thái + 1 , mức độ sát thương+ 2 , mức độ ngất xỉu+3 , mức độ chết người hoặc bại não +4. Nói chung không thể nhìn mặt mà bắt hình dong, không nên đắc tội với sinh viên khoa y và cả tên thầy giáo lưu manh này nữa

- Người thứ 2 là thầy giáo dạy môn Lý luận của khoa Luật- Trình Hiểu hay còn gọi là Hiểu chữa. Vâng, thầy cũng kiêm luôn chức phụ trách đạo đức nhà trường. Sinh viên kẻ cả không mắc tội gì nhưng nếu thầy hỏi nội quy mà không đọc được thì coi như điểm đạo đức tụt dốc không phanh. Nhất là đối với sinh viên luật chỉ cần đi lại trong trường thầy có thể lao ra từ bụi cây gần đó hỏi với tốc độ ánh sáng những câu như : ” Nếu tên kia đã giết 3 người nhà em nhưng chưa đủ chứng cứ liệu giờ em có thể tìm cách kiện hắn ra tòa không. Bộ luật nào trợ giúp chúng ta về điểm này ?” Ban đầu sinh viên mới vào trường không biết còn có thể hiểu nhầm là nhà mình có chuyện thật nhưng sau cũng đã quen hơn một chút để bình tĩnh trả lời. Có năm một bạn nữ nghe thầy hỏi xong mà sợ quá ngất xỉu . Câu hỏi là :” Cha em đã giết hại 1 người phụ nữ để ăn cắp tiền và em đã nhìn thấy. Luật quy định gì về nhân chứng như em trong khi em là người thân của bị cáo ?”. Nói chung đi đường thì phải tránh xa sinh viên khoa luật và thầy giáo này nếu không muốn mình nói 10 câu không bằng họ nói 1 câu , đứng đó không nổi, chạy đi không xong.

- Người thứ 3 không thể đắc tội chính là sinh viên khoa Công nghệ thông tin và khoa Kinh tế nói chung. Đó là những kẻ đầu trâu mặt ngựa, tay lướt trên bàn phím với tốc độ 0,01 giây đã khiến đen màn hình, 0,02 giây sau thì các file thất điên bát đảo. Đến đến giây thứ 3 thì có thể đã không còn thấy những ổ phim raiting 18+ thân yêu nữa . Đó là những kẻ nếu đi ăn với ta có thể tính được 15,00000005% tiền hắn sẽ giả như một cái máy tính và ước lượng chính xác nhất để khi đi ăn với ta luôn luôn có lãi. Nói chung với 2 kiểu sinh viên trên là đặc biệt tránh xa.

- Người thứ 4 không cần nói cũng biết chính là cô giáo Tú Cơ mang biệt hiệu : Cơ Sát Thủ, giết người không thấy máu. Còn giờ đây khi cô đã ra đi rồi thì kẻ còn đáng sợ hơn lại xuất hiện : BẠCH VĨ DƯƠNG . Người là Bật Mã Ôn. Tiêu Nguyên đau khổ ôm ngực mà suy nghĩ.

Cuộc đời cô thật sự đã định phải có thù oán với môn Báo chí. Tại sao cơ chứ, môn học tự chọn cơ mà.

.....

Tiếng trống vừa vang lên , Tiêu Nguyên thu dọn sách vở với tốc độ ánh sáng rồi lao ra khỏi lớp không quên lôi theo cả 3 con bạn chạy tới cangtin. Đi cô thật sự thâm rồi, thâm lắm rồi, cô giờ chỉ muốn khóc thôi. Cuối cùng thì cô cũng đã được lọt vòa top đầu nữ sinh "tai" tiếng của trường. Rồi cuộc đời cô sẽ đi về đâu cơ chứ ? Tại sao cô phải rước cục nợ này về nhà cơ chứ ?

Tất cả những hành động ấy đều lọt vào con mắt của bạn trẻ đang đứng trên bục giảng Bạch Vĩ Dương. Biện pháp của bạn thật đúng là một mũi tên trúng 2 đích. Giờ học đã kết thúc nhưng không một học sinh nữ nào dám lại gần bạn hỏi chuyện. Từ đó cũng chứng tỏ chứng tỏ lực sát thương của “vợ yêu” trong lớp rất lớn . Tiềm thể thông báo chủ quyền luôn thì bạn sẽ không sợ mất vợ trước khi lấy được trái tim nàng. Rồi hẳn nở một nụ cười kín đáo nếu không để ý thì không ai biết nổi , hàng lông mày thanh tú khẽ nhếch lên. Hắn chậm rãi rời lớp hướng về phía phòng giáo viên – của riêng hắn. Đương nhiên thầy hiệu trưởng trường này chính là ông nội hắn, hắn thích tới lúc nào mà chẳng được, thích ra quy định gì mới mà chẳng được..... Còn việc công ty..... giải quyết qua mấy tính là ổn rồi, làm hắn bí ỉm một chút thì nhân viên sẽ sợ hơn. (An Nhi: Sợ cái đầu nhà người , bản nương ghét nhất là mấy tên giàu mà mặt dạy như người nghe chưa. Vợ vẫn ta không cho cưới con gái ta nữa)

(Bạch Vĩ Dương : Con sẽ mang vài cây về cho mẹ trồng được chưa)

(An Nhi : Cây thì đừng mang về làm gì, nuôi ta chưa xong làm sao nuôi cây)

(Vĩ Dương : Vây thôi, 20 cây vàng con định mang sang tặng mẹ h để đi đốt vậy)

(* Cười khẩy* mẹ không sợ, vàng đang xuống giá rồi con ạ , mang đồ la đến đây mẹ gả con gái cho)

(Tiêu Nguyên : Mấy người coi tôi là đồ hàng để bán đấy hả ?)

Vâng bạn Tiêu Nguyên lúc nào cũng giỏi phá đám.

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Theo em , quan hệ của chúng ta là gì

Ôi, cuối cùng mới lết được đến đây. Thông cảm vì thời gian lên mạng của ta eo hẹp quá. Thôi thì động viên tặng ta chút hoa đề

Những tiết học dài đằng đẵng trôi qua. Tiếng trống vang lên báo hiệu giờ ăn trưa.

“ Giờ cơm đến rồi, giờ cơm đến rồi – Tiêu Nguyên sung sướng xếp sách vở để chuẩn bị đi ăn . Thoáng cái cô đã quên luôn cái bạn “chồng sắp cưới” của mình.

“Này, mấy nàng, ta đi rửa mặt cho sáng khoái tinh thần, tập trung trí tuệ Chút nữa ta sẽ ra, nhớ dành chỗ cho ta.” - Tiêu Nguyên hí hửng huých vai Nhã Kỳ như thường ngày.

“Êu ôi, cứ đi đi, bọn này k đợi đâu. Còn có chàng đại thần của cậu nữa chứ. Chúng tớ không muốn đắc tội với chàng giáo sư mới đến ấy đâu”- Tiểu Hạ bĩu môi

“ Xi, mấy người thật quá đáng . Đừng có nhắc đến cái tên sao chổi ấy trước mặt ta. Đi trước đi nhưng nhớ đợi ta, nếu không thấy ta quay lại thì phải đi tìm ta ,cứu ta khỏi hang cọp nghe chưa ? “- Rồi Tiêu Nguyên chạy đến khu nhà vệ sinh không kịp cho lũ bạn nói thêm một lời nào.

Mà nhà trường cô cũng vô cùng tâm lý nha. Nhà vệ sinh nữ vô cùng gần ban C- nơi mệnh danh là thánh địa của nữ sinh. Ngược lại nhà vệ sinh nam gần ban A có số nam áp đảo số nữ. Như vậy vừa tránh nhầm lẫn (Trên đời này người nhầm lẫn nhà vệ sinh nam với nhà vệ sinh nữ chắc chỉ có mình con thoi Tiêu Nguyên à) lại vừa tiện cho cô đi lại mà tránh gặp phải tên Khà Ai bệnh hoạn. Dù rằng có vài lần khi cô bước vào nhà vệ sinh nữ, có cô bé năm nhất nhìn thấy cô hoảng quá bỏ chạy luôn để cô chẳng kịp hiểu đầu cua tai nheo gì. Đến lúc nghe lũ bạn giải thích cô lại bật cười ha hả. Đơn giản là vì hôm đó cô ăn mặc quá giống con trai, giày vải, quần jean , áo phông trắng cho nam, và người cô chẳng có chút đặc trưng nào của phụ nữ cả. Trong khi đó cô bé mới đến trường , không biết danh tính của cô sợ quá nên mới bỏ chạy .

Tiêu Nguyên vui vẻ vừa đi , vừa cười tít mắt nghĩ tới bữa cơm trưa. Nhưng chợt cô thấy có người đang đi về phía mình, tiếng bước chân chắc chắn thế này chỉ có con trai mà thôi (À, tại bạn Nguyên học võ, đã quen với việc nghe âm thanh đoán đối thủ ý mà). Cô thầm nghĩ trường mình chẳng lẽ lại xuất hiện thêm một tên đồng tính luyến ái thích đi vào nhà vệ sinh nữ ? Nghĩ thế khiến cô thấy không khí trở nên vô cùng kì dị , thoáng rùng mình vội vã quay đầu lại xác định thực hư. Nhưng ngay lập tức bắt gặp ánh mắt "sắc lang" của ai kia. Biết vậy ngay từ đầu cô đã chẳng quay lại mà đi thẳng vào nhà vệ sinh, để xem anh ta đi theo kiểu gì. Ngẩng một hồi không biết phải nói sao cuối cùng cô chỉ gượng gạo cười : "Ồ, thầy đó sao.... A hình như thầy vào nhầm rồi. Đây không phải khu nhà vệ sinh giáo viên. Thầy cứ quay lại đi thẳng, đến sau phòng họp hội đồng sẽ thấy đấy ạ...."- Cô nghe xong lời nói vô

cùng lễ phép của mình mà cũng thấy rất mắc ói. Nếu không phải vì tên này sẽ nắm giữ định mệnh học bổng của mình thì cô cũng đã muốn thượng cẳng chân, hạ cẳng tay với hắn rồi dù sự thật đau thương là cô không thể đánh lại hắn.

Bật Mũ Ôn cười khẩy, tay khoanh trước ngực. Hắn hôm nay mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng viền đen nam tính, quần ủi phẳng không dính một chút bụi. Thực ra hắn vốn là kẻ sợ bẩn, nhất là đối với phụ nữ. Nhưng chẳng hiểu sao riêng với cô hắn lại không thấy cảm giác ấy nữa. Mỗi lần trêu tức cô, thái độ tâm tình của cô vô cùng phức tạp và đặc sắc, nội chiến chán rồi mới bắt đầu thể hiện ra ngoài. Con người thì có vẻ hơi hướng nội nhưng nắm đấm thì rất hướng ngoại. Cô là tổ hợp vô cùng tức cười, chẳng khác gì con mèo con nghịch ngợm. Chơi với cô quả thật rất thú vị.

Thấy hắn cứ đứng trơ ra đó, cơ mặt giãn ra tỏ vẻ hài lòng như thể đang nghe chuyện tiếu lâm. Cô chỉ cầu xin ngay lập tức có người nhìn thấy hắn đang đứng gần nhà vệ sinh nữ cho nhục mạ chết hắn đi. Nhưng đợi mãi cũng không thấy ai ra vào khiến cô thập phần chán nản. Thực ra mà nói chính cô và hắn đã khiến kẻ ra không được, kẻ vào không xong, vừa không muốn đắc tội với cô, vừa không muốn làm mất mặt thầy giáo đẹp trai mới đến. Chỉ có nước đứng chờ 2 người “đám phán công vụ” tiện thể cũng mong muốn thu thập 1 số tin tức hay ho.

“Anh là muốn mời em đi ăn cơm.”- Lời nói ngọt ngào tựa như con gió lướt qua tai cô. Bộ não vốn đứng gần nhà vệ sinh này giờ đang đình chỉ thi công ngay lập tức chỉ thấy lọt vào tai 2 chữ : “ Ăn cơm.” Mắt cô long lanh sáng rỡ hết cả lên, tỏ vẻ vui thú cực độ : “ Thầy mời ?”

“Ừ, nếu em muốn.”- Vĩ Dương nói nhỏ nhẹ, giọng nói khàn khàn mang theo mùi hoa lan rất dễ chịu. Tiêu Nguyên chỉ nghĩ đến ăn miễn phí thôi mà như trúng phải bùa mê thuốc lú liên tục gật đầu như già tòi : “ Đi ăn thôi, em cũng đói lắm rồi ạ.” Hắn thấy bộ dạng như chó gắp xương của cô mà cười giảo hoạt : “ Nếu em thích, lần sau anh tiếp tục phục vụ em ăn cơm.” – 2 chữ phục vụ nhấn mạnh rõ ràng tình ý nhưng Tiêu Nguyên chỉ trả lời bằng quơ : “Ồ không, em tự ăn được rồi. Anh không cần phải phục vụ em ăn cơm đâu !”

Vĩ Dương sắc mặt xám xịt, tối đi mất bảy, tám phần. Hai người mang 2 tâm trạng suy nghĩ khác nhau cùng đi ăn cơm trưa. Lúc này đám sinh viên từ bên ngoài mới sổng chết chạy vào nhà vệ sinh giải quyết khẩn cấp. Đứng là trên đời này có ba cái vội không thể nào tránh khỏi. ...

Con hai người kia, cứ kẻ đi đằng trước, kẻ bám đằng sau. Và người bám đằng sau không ai khác chính là Tiêu Nguyên. Thứ nhất là vì cô không thể hiên ngang mà đi trước hắn rất có thể mất ăn. Thứ hai càng không thể đi cạnh hắn- cô luôn biết một điều :” Mẹ dạy, không đi ngang hàng với tiểu nhân. Như vậy ta sẽ bị đồng hóa giống chúng.” Tên này còn là đại tiện nhân, đương nhiên không thể nào cùng sánh vai mà đi. Một lí do sâu xa khác nữa là người ta nhìn vào sẽ chỉ tro lung tung khiến cô rất khó chịu. Nhưng cô đâu biết thông tin cô là vợ chưa cưới của hắn đã lan khắp từ ban A tới ban D, từ khoa Văn tới khoa Công nghệ thông tin, không còn sót mống nào. Bây giờ con gái sẽ nhìn cô với ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ. Con trai thì nhìn cô với ánh mắt cầu mong cô sớm bỏ cái tính bạo lực đi. Chỉ cần được vậy, sinh viên nam cả trường này sẵn sàng về bái lạy mười đời nhà họ Bạch vì đã đẻ ra đứa cháu siêu đẳng như thế :3.

Hai người cứ ung dung đi hết các dãy hành lang cho tới tận căng tin GIÁO VIÊN. 2 chữ to đùng này đập vào mắt cô khiến người đang trong trạng thái lơ lửng trên mây cũng phải khựng lại. Tội rồi, cô lại quên mất cái vấn đề vô cùng quan trọng này. Thế là dù rất tiếc nuối nhưng cô vẫn phải dừng chân ngoài cửa gọi nhỏ :

“Thầy Dương, thầy...em xin lỗi...em không thể vào.....người ta rất có thể sẽ hiểu lầm quan hệ thầy trò mình.”

Mặt Vĩ Dương ngay lập tức lại xì ra như cái bị rách, hít một hơi thật sâu, nâng giọng lên quãng 8 nói mà như hét :

“Thế em nghĩ quan hệ của chúng ta là gì mà người khác phải hiểu lầm. Đừng quên những điều tối qua em hứa với tôi. “ vậy là xong, đồng thời cùng một lúc tất cả người trong căng tin bao gồm cả mấy bà nấu bếp quay mặt ra xem kịch hay.

Tiêu Nguyên nghe xong câu thét rầm trời của Vĩ Dương thì lạnh cóng hết chân tay, giây thần kinh nhảy bèn rung lên liên hồi, da mặt như bị gọt đi một nửa, chỉ hận không thể ngay lập tức chui xuống lòng đất độn thổ. Nhưng cô phải trấn an bọn người đang sẵn sàng lên dây cót đề hóng chuyện kia trước đã.

“A ha ha. Các thầy cô cứ ăn đi. Em đang có ý hỏi bài thầy Dương, lại khiến thầy ấy hiểu lầm. Xin lỗi mọi người. Thôi em hỏi bài xong rồi. Em đi đây ạ...”- Rồi cô giơ tay chào mọi người, đến lượt tên sắc lang trước mặt cô gằm khế :” Thưa thầy, luật thứ 30 bộ cấp trường có quy định, sinh viên không được có tình cảm hay quan hệ với giáo viên của mình, như thế có nghĩa là tư lợi riêng đấy ạ.”

“Ồ thế sao ? “- Vĩ Dương bày ra vẻ mặt ngạc nhiên”Vậy thì ngay từ giây phút này luật đó sẽ bị hủy bỏ.” Rồi hắn quay mặt vào trong căng tin nói lớn :” Phải không thầy Hiểu “

Ông thầy đang húp canh, nghe có người gọi tên mình suýt sặc, ho khan một hồi. Phải hết một tuần hương ông mới ngẩng mặt lên, nhe ra hàm răng vàng khè của mình : “ Xin cứ tự nhiên, tôi không có ý kiến.”

Tiêu Nguyên toát mồ hôi lạnh nhìn khắp căng tin, lòng căm phẫn hơn cả chị Dậu. Quá áp bức, quá bóc lột, trong căng tin không hẹn mà cùng một lúc cô được gặp 3 anh hùng hào kiệt trong danh sách “không nên đụng tới”. Đầu tiên chính là tên Bật mũ Ôn đầu heo (người lai khi lai heo- vàng, một tập hợp biến chất vô cùng cận kề của xã hội). Tiếp đến là ông thầy Hiểu chữa. Cuối cùng chính là cái tên Khả Ái chết tiệt đang ngồi ôm bụng cười thâm như trúng tà ở góc căng tin. Đứng là cái miệng nó hại cái thân, tự bê đá đập vào chân mình. Khuynh hướng bạo lực dâng lên khiến Tiêu Nguyên hận không tìm được cơ hội đào hố chôn chết cái tên trước mặt mình. Kim nén, kim nén, cố gắng ngăn cản cục tức vọt lên não, để hành động không đi trước suy nghĩ, Tiêu Nguyên hít thở sâu thật sâu, sâu đến mức quên hết cả phổi.

" Thôi, tùy thầy, bạn em đang đợi dưới kia. Thầy cứ ăn cơm vui vẻ."- Cô ngay lập tức phui mông bỏ đi tránh gây hậu họa nghiêm trọng. Nhưng mới đi được hai bước đã có một cánh tay kéo ngược cô trở lại, giọng nói thủ thỉ nhưng lại có đề xi ben "vô cùng đủ nghe : " Lại giận đối. Đừng có như trẻ con thế nữa được không ? Anh đã nói rõ ràng rồi cơ mà."

Các phần tử hóng trong căng tin mắt nhìn đĩa com nhưng tai lại xoay vòng 180 độ , xử dụng hết tất cả các giác quan còn lại bao gồm xúc giác, thính giác, khứu giác, thị giác, cảm giác để đoán diễn biến câu chuyện. Còn Tiêu Nguyên thì mặt chuyển từ trắng sang đỏ, từ đỏ sang xanh, từ xanh sang tím, cuối cùng thì gần như cháy khét lẹt. Cô thầm nghĩ nào tên này chắc chắn đã bị gián gặm nhấm, nếu không cũng là bị ung thối cấp độ báo động. Rồi cô quay ra nhìn hấn với ánh mắt "địu dàng" như muốn nói : " Anh còn gì để trần trối nữa không ?"

Hấn ghé vào tai cô thì thầm : " Người ta đang nhìn kia , diễn cho tốt vào nhé. Anh mà bị mất mặt thì coi như em hết tiền tiêu vặt một tháng. Nên nhớ từ bây giờ anh chính là tài khoản ngân hàng của em " Cô uất nghẹn , rủa bậy trong lòng nhưng nghĩ đến Bác Hồ kính yêu bay phấp phới trong gió là cô lại phải kìm lòng, nặn ra nụ cười toe toét : " Đi ăn com thôi. Đi ăn com thôi. " Thù này chị sẽ trả từ từ.

Cô kéo tay hấn vào trong căng tin gọi 2 đĩa com cao cấp rồi ngồi đợi, chân vung vẩy lung tung một hồi rồi hạ cánh an toàn trên chân hấn. Dầm , dầm , cô nghiêng rãnh nghiêng lợi dùng hết sức bình sinh dồn ép nộ khí xuống chân hấn. Nét mặt cô vẫn tỏ ra yêu kiều, vô tội nhưng ánh mắt lại phát ra tia lửa điện : Tôi sẽ làm cho anh không còn chút thể diện nào !

Anh vẫn cái điệu khoan tay lại cười rung vai rồi nhìn cô, sắc mặt vẫn tỏ ra không một chút đau đớn nào : Anh cũng sẽ chơi đến cùng với em. Nhưng thực ra dù anh võ công có cao cường, thì cô cũng là người có nội lực cao, cộng với sự giận mặt phùng phùng như thế nên dầm rất đau. Nụ cười trên mặt anh đúng là cực hình khiến anh chỉ muốn ngay lập tức cắn cô một phát.

Xuất com được đưa lên kèm 2 cốc nước cam. Cô Tam đưa com cứ đứng đấy mãi không chịu đi sẵn tinh thần hóng chuyện nhưng lại bị một câu nói của Bạch Vĩ Dương làm sợ hãi vội vã bỏ về chỗ

" Chị làm việc ở đây mới 2 năm thôi nhỉ ?"

2 người ăn com trong im lặng. Nhưng Tiêu Nguyên lại như con hổ đói, ăn lấy ăn để, mới có 5 phút đồng thịt trên khay bị càn quét không còn một miếng. Cô cười hề hề, giả bộ ngu ngơ nhìn thềm thuồng đĩa com gọn gàng của Bạch Vĩ Dương hỏi : " Cha cha, thịt kia thấy có ăn nữa không , thôi đưa em ăn cho."

Anh cười khẩy cái trò dọa người này của cô nói khể : " Em thích ăn nước bọt của anh thế sao ?"

Cô cứng đờ người, cảm thấy cái giá lạnh của Nam Cực tràn về nhưng miệng lại nhanh nhẩu : " Chẳng phải nói thầy mời, em ăn bao nhiêu cũng được sao ? Thế thì thầy đi lấy thêm thịt cho em đi ..." Vĩ Dương liếc nhìn gương mặt của cô rồi đành phải đứng lên. Trước mặt mọi người anh luôn hiền hòa điềm đạm nhưng cũng không bao giờ làm việc mình không muốn. Với cô thì khác, dễ nổi cáu , nhưng lại rất muốn giúp đỡ cô. Đến khi anh quay lại thấy cô cười như vừa trúng xổ số , gờ tay ra chỉ cả vào phần thịt của anh : " Thầy cho em cả cái này nữa nhá. Em không ngại đâu."

Thấy mọi người cứ nhìn về phía mình chỉ trỏ , cười cười hành động hám ăn của cô , anh tức giận quắc mắt nói : " Em không thấy mặt mặt hay sao ?"

" Ô , thầy an tâm. Da mặt em so với Vạn lí trường thành còn dày hơn 1 chút nên không biết mặt mặt. Em cũng là do thầy mời nên mới cố gắng ăn nhiều cho không phụ lòng thầy."

Câu sau cô cố tình nói lớn khiến mọi người trong căng tin ngồi cười ha ha : " Tuổi trẻ ăn nhiều là tốt , đừng có ngại..." Tiêu Nguyên ra về gật gù đồng ý. Vĩ Dương tức giận giả vờ ho khan vài tiếng cảm cốc nước cam lên uống một ngụm. Nhưng anh lại ngay lập tức hận không thể phì hết nước vào mặt cô. Tiêu Nguyên lập tức lớn tiếng :

" Thầy giáo, nước cam là em biết thầy phải nói nhiều nên chuẩn bị cho thầy uống thông cổ mát họng. Vậy mà nhìn thái độ của thầy giống như bị ép uống thuốc độc thế kia khiến em thấy rất thất vọng."

" Phải đấy, cô bé ngoan biết suy nghĩ như thế. Không nên phụ lòng người ta." - Mọi người cùng nhau hòa vào.

Hấn cười cứng ngắc, cảm cốc nước lên, nhắm tịt mắt mũi làm gương mặt điển trai trở nên kì dị rồi bắt đầu tu sạch một hơi trước sự tán thưởng của mọi người. Nhìn yết hầu của anh di chuyển lên xuống khiến cô phải nuốt nước bọt nhưng lòng nhanh chóng hả hê : Cuối cùng tôi mới thắng nhờ vào đám diễn viên quần chúng này. Anh thật quá kém cỏi rồi. Sau đó cô nghiêng người về phía trước nói nhỏ với Vĩ dương đang diễn phim Hàn Quốc tình cảm nồng thắm giả vờ cười tươi như hoa kia : " Thầy thấy em phối hợp có tốt không ?"

Hấn nắm chặt nắm đấm. Cô là một con mèo vô cùng nghịch ngợm không thể coi thường. Chắc chắn sẽ có lúc hấn làm cô phải lột bỏ cái lớp vỏ ngoan mạn của mình đi...

Bạn đang đọc truyện *Ép Cười* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Nụ hôn đầu tiên

4 giờ chiều...

Lớp học chìm trong im lặng. Chỉ có tiếng bút viết sột soạt trên giấy. Cô giáo vẫn cứ thao thao bất tuyệt ở trên bục giảng. Sự ngoan ngoãn chăm chỉ rất đáng tuyên dương.

"Bác bảo vệ đã đi qua." – Hai tên ngồi gần cửa sổ nháy tín hiệu.

Cả lớp vẫn chăm chỉ viết, không ngừng ngẩng mặt lên "hứng trọn" lời vàng ý ngọc của bà giáo sư già cỗi.

Nhưng bắt đầu từ các dãy bàn đã có sự đếm ngược, chuẩn bị tinh thần. Làn sóng ngầm nổi dậy khắp lớp, lời nhảm đếm chuẩn đến 1 phần 1 nghìn giây

- 3, 2, 1, 0....Tùng tùng tùng....- Cả lớp thò ra một hơi sung sướng, hạnh phúc, mắt ngấn lệ nhòa....*dạ vâng rất hào hùng khí thế Trúc Nhạc*

Việc học chính thức dừng lại mặc cho giáo sư môn Báo chí vẫn đang gào lên trên bục giảng bài tập về nhà

Người đang ngủ thì về nhà ngủ tiếp.

Kẻ đang ăn uống thì cố nuốt cho trôi rồi đi khỏi lớp, trên hành trình tìm kiếm điên cuồng các quán ăn rẻ trong thành phố.

Đứa nào chưa hiểu bài hoặc muốn ôn chuyên sâu thì tới phòng tự học trong thư viện để học tập cùng với đôi mắt kính dày cộp và đã sẵn sàng cho kì thi cuối năm..

Còn lại các cặp tình nhân có thể cùng nhau đi chơi hoặc cùng nhau làm những việc khác ...

Nhóm tứ đại tỷ cũng không ngoại lệ.

Linh Thái cô đơn lẻ loi thuộc nhóm đầu tiên một mình lẻ lết về kí túc xá ngủ tiếp.

Tiểu Hạ thì đi chơi cùng Đông Chí tới hồ cá ngắm nhện nước. Bọn họ được coi là cặp tình nhân điên loạn nhất trường. Giả như một ngày mưa lát phát, anh nắm tay em cùng nhau đi bắn chim. Hay như một buổi chiều hừng nắng chạy ra bãi biển để chơi bắn bi. >0

Nhà Kì thì vẫn chăm chỉ tới thư viện học thêm các môn khác.

Còn mỗi nhân vật chính quan trọng nhất của chúng ta- Tiểu Nguyên mà thôi. Cô đang định đi mua thêm chút đồ ăn vì buổi trưa ăn quá ít. Nhưng vừa ra khỏi cửa lớp lại nhận được tin nhắn từ số máy lạ, à không là từ "CHÔNG YÊU". Tiểu Nguyên nhìn màn hình điện thoại đến suýt lòi con mắt. Ờ, cô có chồng yêu từ bao giờ vậy. Lại còn nói với cô rằng:" Vợ ơi, anh ở dưới nhà để xe, xuống đây anh đưa em về." Nhưng sau khi nhìn hàng số kia cô mới bắt đầu phát hỏa, đây chính là số hôm qua tên khốn Bạch Vĩ Dương dùng để nhắn tin vào máy cô. Lại còn dám ngang nhiên lưu tên như vậy. Cô cầm phần đổi tên thành : Bất Mã Ôn rồi đóng máy hiên ngang đi tiếp. Nhưng tên này dường như biết đoán suy nghĩ người khác, 2 giây sau đã có tin nhắn mới :” Em dám bỏ đi, vậy thì cơm tối tôi nấu em đừng hòng ăn, tiền tháng này em cũng đừng hòng nhận, điểm học phần môn tôi sẽ khiến em thế nào cũng không thể có học bổng. Kể cả bảo tôi là Bất Mã Ôn thì cũng phải xuống đây ngay lập tức.”

Tiểu Nguyên húng hắng ho, lén lút quay trái quay phải rồi còn nhìn lên trần nhà và nhìn xuống mặt đất thấy chắc chắn hẳn không ở đó rồi mới thở phào một hơi nở ra nụ cười kì dị đầy đau đớn.

BÙM ! – Răng rắc. Bức tường hờ ra một khe nứt, sơn tường tróc là tả....

“Đau quá thánh thần ơi, sao hôm nay mình đám mạnh vậy. Chưa kịp vận nội công. Thầy Dân ơi, em xin lỗi thầy, thầy đừng thất vọng về em. Nhưng hẳn mạnh hơn em, cũng như bức tường này vậy. Chúng ta phải biết người biết ta, tự lượng sức mình. Chính là thầy dạy em như thế :”

Rồi cô còn cúi người như xin lỗi sau đó vội vã cấp đít chạy xuống nhà để xe. Đã đám lao thì đành theo lao. Dù gì cũng là có lợi cho cô, ăn không mất tiền, tiền hàng tháng vẫn được nhận. Hẳn còn nói cô có thể gọi là Bất Mã Ôn nữa chứ. Nghĩ mình là người được lợi cô lại trở nên vui sướng chạy như điên, chỉ nhìn thấy duy nhất hình ảnh bác hồ màu xanh lục đang chạy trước mặt mình.

Đến lúc xuống tới nơi cô mới chật vật nhìn lên trời mà than:“ Thôi xong đời rồi.”- Tiểu Nguyên thầm chửi rửa bản thân. Chắc về nhà cô sẽ khâu mồm mình lại tuyệt thực. Chỉ vì ăn mà tí tởn đến quên mất còn phải trải qua các giáo viên và sinh viên trong trường nữa. Làm sao mà hiên ngang lên xe hán rồi về được. Ngay trước mặt cô bây giờ còn là tên Khả Ái nữa. Hẳn cũng đang đi lấy xe, mắt cáo đảo lộn một vòng hóng chuyện. Cô ngậm ngùi cắn môi :”Xin lỗi tổ quốc Việt Nam, xin lỗi chủ tịch nước, xin lỗi thủ tướng chính phủ, xin lỗi bộ trưởng bộ giáo dục và bộ trưởng bộ giao thông vận tải, con có lỗi với cuộc đời. Con tham lam trục lợi, Nhưng bây giờ con phải sống vì miếng ăn, manh áo, xin hãy tha thứ cho con.”

Cô hung dũng hiên ngang đi qua tên Khả Ái tới xe Bất Mã Ôn. Hẳn đã nổ máy sẵn và mở cửa xe ghé phụ. Cô nhắm chặt mắt, lấy tay che mặt, chui vào ghế sau ngồi, lén lút như đi ăn trộm.

“Em có muốn về ngay không ?”- Bạch Vĩ Dương gần giọng tỏ vẻ không hài lòng.

“...”

“Muốn ngồi đó luôn đến mai chứ gì. Rồi, tôi sẽ lái xe ra giữa sân trường cho người ta ngắm em.”

Tiểu Nguyên lúc này mới mở mắt ra lắp bắp nói :

“Thầy, nếu em ngồi ghế đầu, người ta sẽ nhìn thấy...”

Hắn cười nhẹ rồi quay lại xoa mái tóc xù như bóm sư tử của cô :

“Em đừng ngại mất công làm gì. Ngay từ buổi sáng cả trường đã biết em là vợ thầy rồi.”

Tiêu Nguyên ngây thơ sợ đến toát mồ hôi lạnh. Biết hết rồi ư ? Không ngờ trường Trúc Nhạc thông tin lại nhanh như vậy .Thảo nào lúc cô đi tới nhà xe lại có nhiều người nhìn cô bùm miệng cười đến thế. Họ nghĩ cô là trò đùa sao ? Chỉ mới từ buổi sáng đến hết buổi chiều từ giáo viên, sinh viên, lao công và nấu bếp đều đã biết "tín vui" của cô. Chắc chắn là cô cần về xem lại khả năng thông tấn xã của mình rồi.

Cô thu 2 chân lên ghế ôm đầu suy nghĩ, thế là xong, đại học cũng không thoát kiếp hào hoa , ước mơ hotboy của cô đã tan thành mây khói ...

Vĩ Dương nhìn qua kính chiếu hậu thấy cô có thái độ như vậy lại tưởng cô căm ghét mình, không muốn lấy mình (Xin lỗi , Tiêu Nguyên mà biết mấy cái thứ phức tạp đó thì nó đã không ngây ngô như bây giờ. Ta hận ngày xưa không thể gửi nó cho Diệt tuyệt sự thái độ bà ta rèn dũa cho nó thông minh một chút). Anh đen mặt mở cửa xe tới ghế đằng sau kéo cô ra.

“Thầy làm gì ?”- Tiêu Nguyên còn đang chìm trong tiếc nuối lại bị đẩy vào ghế trước hốt hoảng gào lên.

“Nếu không muốn bị tôi hôn ngay bây giờ thì xin em giữ im lặng. Tôi không phải là con người biết giữ chừng mực.”- Rồi hắn quay lại ghế lái , đóng cửa rất mạnh như thể nó kiếp trước là người đắc tội với mình.

Chiếc xe lùi 1 góc 90 độ khéo léo , nhanh chóng tăng tốc rồi phóng vụt ra khỏi sân trường.

Ở trong nhà để xe , Khả Trường vẫn đứng đó dõi nhìn theo chiếc xe, ánh mắt đượm buồn. ..(dạ hấn yêu bạn.đấy ạ. Biết ai chưa.rùi hả. ...giỏi đấy... ai chưa biết để ngoại truyện ta nói cho :D)

.....

Chiếc xe cứ lao đi trong im lặng như thế. Hai người chẳng ai thêm nói với nhau câu nào . Càng đi chiếc xe càng tăng tốc, vượt qua không biết bao nhiêu đèn đỏ, rẽ lung tung lên cũng không thêm bật xi-nhan chứng tỏ người lái chiếc xe quý kia đang rất gấp gáp. Tuyệt đối không phải do say rượu bởi nó không cản trở bất cứ ai, luôn lách khéo léo vô cùng. Riêng Tiêu Nguyên ngồi trên xe sợ toát mồ hôi nhìn bảng vận tốc tăng lên không ngừng ...

"Em đừng nhìn nó đăm đăm như thế .Đây là vận tốc thường đi của anh. Em còn nhìn nữa anh sẽ ghen và tăng vận tốc thêm cho đến khi gãy cả kim đấy."

"Thầy ghen với cả cái đó sao. Vậy thì em phải nhìn cho đã rồi..."Tiêu Nguyên như bắt được vàng sung sướng nhìn bảng vận tốc như nhìn thấy thần tượng của mình-Nhưng được 5 giây sau Tiêu Nguyên liền thấy lời nói đi trước suy nghĩ là sai lầm lớn như thế nào

"Thầy đừng đùa em, thầy đâu có yêu em đâu mà sao ghen được. Em xin thầy. Cần thận cảnh sát bắn tốc độ đấy !"- Tiêu Nguyên rú hét lên kinh hoàng, chiếc xe đang đạt tốc độ 90 km trên một giờ. Tiếng bánh xe ma sát với mặt đường ken két như sắp nổ tung ra.

Riêng tên đầu sỏ gây chuyện mặt không biến sắc, nét cười như ẩn như hiện trên đôi môi hoa anh đào. Tay lái vững chắc như bàn thạch, chiếc xe lao đi như muốn gây tai nạn...

"Thầythầy không sợ cảnh sát bắt sao ?"- Tiêu Nguyên vội vã thắt dây an toàn, bám dính chặt vào phía trước, miệng lúng búng

"Em nghĩ sao nếu xe anh là xe riêng chính phủ cấp cho. Và lại họ còn chưa kịp nhìn thấy thì anh đã biến mất rồi. Thực sự bình thường anh không hay đi với vận tốc này đâu , anh thích đi 100km/h hơn. Tiêu Nguyên thấy mình đề anh ta càng nói sẽ càng đáng sợ vội vã cầu hòa : "Thầy ơi, em sai rồi. Em không nên đề thầy ghen. Thầy tha thứ cho em đi , bảo em làm gì cũng được. Em chóng mặt quá rồi."

"Vậy sao ?"- Vĩ Dương cười giảo hoạt "Vậy hôn anh một cái đi ! "

"Thầy !!!! " - Tiêu Nguyên gào lên.

"Có hay không. "- Vĩ Dương vừa nói vẫn tiếp tục tăng tốc.

Tiêu Nguyên càng sợ hãi hơn nữa , run run nói : " Liệu có thể để em nói lời cuối với bố mẹ không. Em còn một tài khoản tiết kiệm nữa giấu ở giường Nhà Kì..."

Kéttttttttttttt.....

Tiếng phanh xe vang lên , Vĩ Dương quay sang nhẹ nhàng hỏi : " Em muốn dừng lại hay muốn đi tiếp."

Tiêu Nguyên thần hồn nát thần tính lắc đầu lia lịa : " không, dừng lại, đi đủ xa rồi. Em làm em làm"

Cô ríu rít rướn người lên nhưng má hấn chưa thấy đã đụng phải cái gì đó mềm mềm mát lạnh. Giọng nói thoang thoang bên tai : " Em nói là muốn dừng lại phải không "

Vì xã hội chủ nghĩa, vì lí tưởng của Bác Hồ vĩ đại ngày hôm nay nhất định phải chết cô cũng dừng lại. Nếu thái hậu nương nương biết cô die vì tai nạn giao thông chắc chắn trước khi được đưa vào quan tài cô sẽ bị tiếng "rống" của bà làm cho lục phủ ngũ tạng nát tan tành.

Thế là cô liều mạng nghiêng về phía trước. Chợt cô cảm giác môi mình rất nhột, vừa mở mắt ra đã thấy hân đang liếm môi mình. Cô kinh ngạc hé miệng. Hân vội bất thời cơ đưa lưỡi vào hút hết sinh khí của cô. Cô càng đắm hân, hân lại càng quẩn quít dây dưa tình cảm hơn nữa. Mặt cô đỏ dần như bếp than còn gương mặt hân lại càng trở nên mịn hoặc khiến cô ngẩn ngơ nhìn mãi. Phải đến khi cả 2 sắp nghẹt thở rồi hân mới luyến tiếc thả ra, tay vẫn giữ chặt eo và gáy cô. Đương nhiên vẫn là với kĩ thuật võ xuất chúng khiến cô không tài nào nhúc nhích chỉ biết mặt đối mặt, mắt trừng mắt nhìn hân.

Hỏi thờ còn có chút gấp gáp cô lí nhí : " Thầy.....thầy.....có biết là thầy đã..."

" Tôi mới hôn em có hai lần thôi "

Cô ức chế muốn giết người, mới hai lần thôi ư ? . Hân vuốt vuốt tóc mai cô tỏ vẻ hài lòng:" Dù sao vẫn còn cần rèn luyện nhiều hơn nữa."

Cô chỉ hận không thể vùng ra đập cho hân một cước thật mạnh vào hạ bộ rồi bỏ đi. Nhưng hân lại bất ngờ ôm chặt cô vào lòng thăm thì bên tai : " Nụ hôn của em đương nhiên.....phải là của anh, cái gì của em cũng chính là của anh. Kể cả em cũng là của anh, con em sau này là con của anh. Không ai được động vào em, em có chồng rồi biết chưa ?"

Tiêu Nguyên cười man rợ cầu tay hân thật mạnh rồi nói : " Thừa thầy, vậy chắc thầy cũng muốn người em giết đầu tiên chính là thầy, người em hành hạ đầu tiên chính là thầy, tài xế riêng đầu tiên, đầu bếp riêng, người giúp việc.....đầu tiên của em chính là... thầy." đúng là loại nhà giàu chỉ thích chiếm đoạt.

Vĩ Dương sợ hãi rụt tay lại cười "hiền" : " Thôi, chơi đủ rồi, chúng ta đi về.Có người còn đang đợi.Tôi cũng chẳng có ý định nuôi một con hổ trong nhà như em đâu, em an tâm"chỉ ăn em thôi. :3 .Chiếc xe nhanh chóng quay lại hòa vào dòng người tới một căn biệt thự vô cùng mỹ lệ.

" Đây là đâu." - Tiêu Nguyên ngẩn cổ lên nhìn căn biệt thự hoành tráng.

" Nhà của anh. Vào nhanh đi, mẹ anh đang đợi , bà sẽ rất yêu quý em cho mà xem."- Vĩ dương thả cô xuống rồi cho xe vào gara. Tiêu Nguyên thăm rùa : " Gara nhà này đã rộng gấp đôi cái nhà xịn của mẹ mình rồi. Thật sự là rất giàu. Đồ phí của, đã thế còn keo kiệt tiền tiêu vặt với mình. Để xem chút nữa nhất định mình phải làm cho bà mẹ chồng này chết khiếp rồi thoát khỏi anh ta."

" Em lắm bả gì vậy . Còn không mau vào đi ."Vĩ Dương từ lúc nào đã đứng đằng sau cô còn nghiêng đầu nói nhỏ vào tai cô nữa- Tiêu Nguyên suyt nữa lên con đau tim, im lặng theo anh ta vào trong. Ngày hôm nay cô phải trở lại chính mình mới được, có thể cô mới sống yên ổn những ngày tháng sau này.

Chiến dịch đá đổ mẹ chồng BẮT ĐẦU

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Căn nhà được thiết kế theo kiến trúc Châu Âu vô cùng xa hoa và mỹ lệ. Từng đường nét chạm trổ rất tỉ mỉ , tinh xảo chắc chắn phải do một bàn tay khéo léo làm nên. Cô nhìn ngắm những đèn chùm bằng pha lê treo trên lối vào đến suýt gãy cổ

" Nhìn anh đi, nhìn mấy thứ vớ vẩn kia có gì hay đâu. Nếu em thích, nhà của chúng mình còn đẹp hơn thế này ." - Vĩ Dương nói thầm với cô

Vì còn đang lơ lửng trên chín tầng mây, cô sung sướng nâng giọng lên quãng 8 : " Anh nói thật chứ ?"

Nhưng ngay lập tức cô lại ỉu xiu , mặt tối sầm : " Mà thôi đi, như thế tốn tiền lắm. Lấy đâu ra tiền ăn nữa. Tôi không muốn bị chết đói đâu. Nhà đẹp ngắm được chứ có ăn được đâu ." (Ngã ghế)

" Em như vậy sau này có thể quản được túi tiền của anh , rất tốt. Nhưng em cứ an tâm , nhất định anh sẽ không để em phải đói đâu. Giờ thì vào nhà chào mẹ chồng đi xem nào. Phải ngoan ngoan thì mới có cơm ăn biết chưa ?"

Nếu có thể cho tác giả dùng một từ để miêu tả tên Bạch Vĩ Dương này thì chính là : NHAM HIỀM. Bố mẹ hân không cho hân đi làm thầy đuổi tà thì phí uổng, mỗi lời thốt ra như yêu mị, lừa người đến vậy còn ma nào kháng cự lại được ,nhất là ma nữ.....!

Tiêu Nguyên cứ thế đi vào nhà. Phòng khách được bài trí theo kiểu Trung Đông hoàn toàn khác với vẻ bề ngoài nếu không muốn nói là hoàn toàn trái ngược. Màu tối với màu sáng, giản dị với sang trọng quyền quý, loại cổ với loại đời mới nhất,....Bên ngoài và bên trong không hề ăn nhập một chút nào.

" Mẹ anh hướng nội , bố anh hướng ngoại." - Vĩ Dương như hiểu được ánh mắt cô nhẹ nhàng giải thích.

" Còn anh hướng lung tung tạo ra một tổng hợp biến chất chứ gì"- Tiêu Nguyên rít qua kẽ răng

" Chú ý đi, mẹ anh kia. Bà chắc chắn sẽ rất thích em."

Tiêu Nguyên nhìn theo hướng mắtBAT MÃ ÔN lại chỉ thấy một người phụ nữ vô cùng trẻ trung , chắc mới khoảng 35,36 không đáng dùng từ bà để miêu tả. Người phụ nữ ấy mặc chiếc váy lụa màu hồng , đi dép lê hình con thỏ, quay đầu lại cười với cô rồi vẫy tay chào : " Hi, sao mấy đứa tới muộn thế. Com vẫn đang nấu. Vào đây chơi chút đã."

Vĩ Dương đẩy Tiêu Nguyên còn ngờ ngợ ngác ngác về phía trước : " Giờ là lúc em thể hiện bản lĩnh của chính mình."

Tiêu Nguyên chỉ nghiêng răng rồi bắt đầu lột xác, chum ra nụ cười bản chất vô cùng man rợ bước như chạy về phía "mẹ chồng tương lai" và tương lai chắc không muốn nhận cô làm con dâu nữa. Đang định bước tới ôm bà (đã bảo không đủ gọi là bà rồi mà T_T ngôn từ ít , không nên xúc phạm) thì bà đã tránh sang một bên làm cô chửi nửa là ngã đập mặt xuống đất.Cũng may cô giỏi võ-bộ môn khinh công nên nhanh chóng giữ cân bằng xoa xoa tóc cười giả lả.

Một giọng nói trong trẻo , dễ nghe còn mang chút tinh nghịch cất lên : " Vĩ Dương, con thiệt giỏi. Người đầu tiên con chọn đã có thân thủ cao như vậy. Chắc chắn sau này sinh đẻ con cái sẽ rất tốt. Coi như màn kiểm tra thử nhất nó qua. Giờ thì đàm đạo truyện âm nhạc thôi."- Đó không ai khác chính là bà mẹ trẻ kia . Tiêu Nguyên lau mồ hôi lạnh trên trán , hắc tuyến chảy đầy mặt. Hóa ra mẹ con nhà này cũng cùng một hàng quái dị như nhau hay sao . Anh ta như vậy hóa ra là nhận gene từ mẹ mình. Nếu cô nhớ không nhầm câu đầu tiên anh ta nói với cô hình như chính là liên quan đến việc ăn nhiều để con tốt.Chẳng lẽ nhà này hệ sinh sản yếu hay sao? Nếu vậy thì thật là phúc đức. Quý thì sinh ra quý,nếu đẻ nhiều sẽ tạo nghiệp chướng gây hại cho đời mà. Tổ quốc ơi, con dù rất yêu nước nhưng cũng không yêu nước đến mức cưới một thằng Việt Kiều chuyên đi lừa tình đâu. Lại còn chém gió mình là người đầu tiên đến nhà hần nữa chứ. Chắc chắn anh ta phải dân 100, 1000 cô đến khi ai cũng chạy mất rồi cho coi.

"Nào con dâu, chúng ta đi đàm đạo về âm nhạc. Vĩ Dương , con cũng đi cùng chứ." - Người mẹ trẻ ngước mặt lên nhìn Vĩ Dương ánh mắt long lanh đáng thương"lâu lắm rồi con không nghe mẹ đánh đàn."

" A...ha con đi rửa rau giúp bố."- Và đồng thời từ trong bếp cũng có một tiếng nói trầm ấm vọng ra : " Vĩ Dương, mau vào đây tra gia vị. Bỏ hết tay rồi."

Tiêu Nguyên thở ra một hơi , hóa ra anh ta nấu ăn giỏi cũng là vì cái lí này. Gia đình này đúng là biến thái quá thể . Mẹ giỏi võ, bố con giỏi nấu ăn. Không biết còn có tiểu yêu nữ nào nữa không đây. Chắc không, hệ sinh sản yếu mà. Tiêu Nguyên cười thầm rồi đi theo mẹ chồng lên tầng 2. Chính giữa tầng 2 là một quán bar nhỏ , đèn màu sáng nhấp nháy. Các loại rượu đắt tiền trên thế giới đều được bảo quản cẩn thận trong tủ kính. cô nhìn mấy cái nhãn hiệu mà suýt lác mắt : Wisky 81 năm, Romanee-Cuente , Le Pin , Cote Rotie,... Toàn nhãn hiệu nổi tiếng, đắt tiền bậc nhất thế giới cả. Cha cô có sưu tầm một chút, nhưng chắc chắn không bằng 1 phần 10 số rượu này. Thảo nào mẹ cô nhanh nhanh chóng chóng bán cô đi như thế cũng chỉ vì thấy giá cao lại còn có thể nhận thêm hàng khuyến mãi nữa... Trong lòng tức giận nhưng cô vẫn quay ra nhẹ nhàng hỏi :

" Cô Bạch, cháu tưởng cô chú đang ở tận bên Mỹ ,sao tự nhiên lại về đây làm gì. Thực sự mà nói cháu thấy con cô chú chỉ có ý trêu đùa cháu thôi. Chắc chắn không thể có việc cưới xin gì cả. Gia đình nhà cháu dù có kinh doanh cũng chỉ là cửa hàng nhỏ chắc chắn không thể ngang hàng với đại tập đoàn nhà cô . Đáng ra con cô phải cưới một tiểu thư nhà quyền quý khác. Với lại, cháu vốn không phải thực nữ."

Bạch phu nhân chăm chú lắng nghe bất chợt cất tiếng cười nghìn non bóng chim tắt, ma quỷ cũng phải tránh xa của mình (nhà này nên đi làm thầy cúng một lượt ==):

" Ta không trẻ như cháu nghĩ đâu. Ta đã 41 tuổi rồi. Nhí nhảnh một chút để cảm thấy mình chưa già đi mà thôi . Ta cưới bố thằng Dương lúc mới 18. 20 tuổi thì đẻ ra thằng Dương. Lúc ấy gia đình nhà họ Bạch cũng đã rất phát triển và bệ thế ở nước ngoài rồi. Cũng vì thế họ không chấp nhận cho ta cưới ông Bạch. Phải đến khi ông Bạch bé thằng Dương đến trước trưởng họ , quý xuống hứa sẽ khiến cho công ty Bạch thị hùng mạnh hơn bất kì công ty nào khác ta mới được chấp nhận. Quan trọng là ai cũng chường nết với ta vì ta vốn là con nhà võ, lại rất nghịch ngợm, không thích mấy thứ ngoại quốc xa xỉ . Nhưng con thấy đây, họ ai cũng mặt nhăn nhó suốt ngày, luôn có tỏ vẻ nghiêm nghị trang trọng lắm rồi già đi lúc nào không hay. Vui vẻ một chút đâu có mất gì, ta cũng có phải thực nữ đâu."

Tiêu Nguyên hiểu thật hiểu rồi. Anh ta ăn nói mỉa hoặc như vậy chắc chắn là do mẹ anh ta dạy dỗ. Cô cảm động gật đầu lia lịa , nhanh chóng ôm bà gọi một tiếng "mẹ nuôi" (cái này căn bản là do quá dễ lừa chứ không phải người ta ăn nói ngọt ngào).

" Nhưng mẹ phải nói thứ mẹ thích nhất ở nhà họ Bạch chính là tài đánh đàn."

Tiêu Nguyên há hốc mồm kinh ngạc . Người phụ nữ này mà có thể đánh đàn sao ?

" À, con chỉ biết học nhạc phổ chứ không bao giờ thực hành." Mỗi lần con đánh đàn xong đến lúc ngẩng mặt lên đã k còn thấy khán giả nào nữa rồi

"Không sao, mẹ sẽ dạy con." Nghe bà nói thế cô có chút yên tâm, ngồi xuống trước cái đàn màu trắng sứ trang nhã.

"Nhạc phổ đâu hả mẹ."— cô tò mò hỏi. BẠN cô cũng đánh đàn piano, nhạc phổ chất đầy nhà vậy mà ở đây lại chẳng có mẫu giấy nào

" À , không cần nhạc phổ đâu con ."

Tiêu Nguyên thăm thán phục bà có thể thuộc hết các nhạc phổ như vậy. Nhưng..... đến khi nghe tiếng đàn “ trong trẻo” của bà cất lên cô đã thật sự hiểu tại sao tốt nhất người nhà họ Bạch buổi tối không nên rảnh rỗi.

Cùng lúc đó dưới nhà bếp. 2 người đàn ông vẫn cặm cụi băm băm chặt chặt. Nhìn 2 bố con giống nhau i như đúc từ gương mặt đến vóc dáng, chỉ khác là người đàn ông kia có vẻ đã già hơn, từ người toát ra sự khí khái, chững chạc.

“ Con bé nó thế nào ?”- Bạch cha đang thái hành , tò mò hỏi

“ Ngoài cứng trong mềm, bướng bỉnh, lười biếng,vụng về và đặc biệt là vô cùng ngốc nghếch, dễ lừa ả.”- Vĩ Dương nhún vai: “ Đào hoa thế này con lo mình không giữ nổi.”

“ Nó làm ta nhớ đến mẹ con thời trẻ quá. Con phải nắm con bé cho chặt vào, nếu để tuột mất sẽ rất đau khổ biết không. Đừng để giống bố mẹ ngày xưa. Cướp nó về cưới cho nhanh rồi đẻ con đẻ cái. Đến lúc ấy nó muốn chạy cũng khó.”- Mà ông cũng không ngờ rằng sau này cô có can đảm lớn như vậy, còn hơn cả bà vợ của ông nữa.

“ Giờ này chắc mẹ bắt đầu hòa tấu bố nhi. Theo bố chúng ta nên cứu hay cứ để cho cô ấy thích nghi ?”

“ Cứ phải lên xem sao. Bố sợ nó ngắt mất ở đấy thì khổ.”

Thế là bố con nhà ông Bạch lén lén lút lút đi lên tầng. Nhưng vừa đứng trước cửa phòng cả 2 đều lệ chảy đầy mặt, tai nhức nhối xót thương . Âm nhạc phát ra từ chiếc đàn piano mỹ lệ lại nghe như tiếng lợn bị chọc tiết,tiếng chó đực bị thiến, thực sự không còn gì khó nghe hơn được nữa. Nhưng cả người nghe và người đánh đàn đều tỏ ra vô cùng thích thú như thể tìm được bản nhạc cuối cùng chưa được công bố của mô-za . Không những vậy người đánh đàn lại chính là cô con dâu nhỏ : Mộc Tiêu Nguyên

Cả 2 chán nản cùng lác đầu đi xuống tầng sắp cơm ăn.

Trong bữa ăn , 4 người nói chuyện rất vui vẻ. Mẹ chồng và con dâu chẳng khác gì đã quen nhau mấy chục năm nay rồi. Còn 2 bố con tiếp tục bàn chuyện công việc. Bữa cơm kết thúc lại để 2 người đàn ông vào bếp rửa bát. Tiêu Nguyên dẫn bà Bạch ra ngoài phòng khách xem phim kinh dị . Nhìn hình ảnh mấy con ma mà 2 người cứ cười như nắc nẻ chê bai nhà sản xuất hóa trang quá kém còn có thể nhận ra mái tóc giả suýt trượt xuống. Ông Bạch đứng trong bếp nghe xong hắc tuyến đầy đầu, bà vợ của ông vẫn chưa bỏ cái tật vừa xem phim kinh dị vừa cười như vậy.

Đến tận 9h bà Bạch mới lưu luyến tiễn biệt Tiêu Nguyên ra về , luôn miệng bảo :

“ Mai mẹ về Mỹ rồi. Khi nào rảnh bay sang đây chơi với mẹ nghe chưa con .” Rồi bà đưa cho tiêu Nguyên một cái vòng ngọc :” Lần này về nước mẹ chẳng có thứ gì quý giá thôi thì con cứ cầm tạm cái vòng này vậy. Nó tuy giá trị hơi thấp nhưng là tấm lòng của mẹ đối với con. Hãy nhớ yêu thương thằng Dương, chăm sóc thằng Dương giùm mẹ.”

Tiêu Nguyên suýt nữa thì ngắt xiu, vòng ngọc này cô từng xem trên ti vi bán đấu giá. Nó là vòng của hoàng hậu thời nhà Lý, cũng là thứ trang sức duy nhất thời đó còn nguyên vẹn, trị giá không dưới 2 trăm nghìn đô (khoảng 4 tỉ VNĐ) . Vậy mà mẹ chồng cô lại coi như là cái vòng nhặt được không đáng tiền. Trong đầu thấy toàn hình \$ và mặt Bác Hồ kính yêu Tiêu Nguyên không hề để ý đến việc phải chăm sóc tên sắc lang kia cứ thế mà gật đầu như giả tòi . Cô chào ông bà Bạch và vui vẻ lên xe đi về.

Bà Bạch vẫn đứng nhìn , sụt sùi muốn khóc. Ông Bạch vỗ vai bà hỏi

" Em thấy con bé thế nào. Có vừa ý không. ?"

Bà Bạch nghe ông nói xong nước mắt đã chảy thành hai hàng : " Nó rất được. Con trai chúng ta thật giỏi , vừa tìm đã trúng ngay được con phượng hoàng Chúng ta phải cùng hợp sức giúp 2 đứa nó. Bảo với bà thông gia thế."

Bạch cha gật đầu hiền từ rồi đưa vợ vào trong nhà

Trên xe , Tiêu Nguyên vui sướng sờ sờ nắn nắn cái vòng tay bằng ngọc, nhắm tính xem nếu bán đi có tiền thì mình sẽ làm vào những việc gì. Vĩ Dương ngồi ghế trước lại liên tục mỉm cười , lúc thì lại tỏ vẻ hơi đắm chiêu suy nghĩ.

Xe còn một quãng nữa đến nhà cô bất chợt, anh dừng xe lại nói : " Chúng ta bàn chuyện đền bù đi ."

Tiêu Nguyên như con nai vàng ngơ ngác : " Đền bù gì cơ ?"

" Sáng nay em bảo"

" AAAAAAA em nhớ rồi . Được rồi, vậy thì về nhà bàn. “- Tiêu Nguyên lo lắng liệu anh ta có ngay tại đây cướp vòng ngọc của mình không. Nhưng với kẻ giàu có như anh ta chắc chẳng ai chịu tin lời cô nói. Thế thì quá oan uổng. Tốt nhất về nhà còn có vũ khí đánh nhau với anh ta nữa.

“ Em chắc chắn muốn về nhà bàn à ?”- đâm tặc hỏi nghiêm túc lần nữa

“ Chẳng lẽ cứ đỗ xe ở đây cho người ta nhìn vào à. Có gì về nhà nói thì làm sao ?”- Tiêu Nguyên nghĩ thầm anh ta thật sự có ý định cướp của đổi lại “trinh tiết” của mình rồi (bạn Tiêu Nguyên có vấn đề về môn sinh học mong các bạn thông cảm. IQ cao nhưng EQ lại quá thấp, không thể nào trách nổi .Chỉ tại ta ngày xưa cho nó ăn nhiều trứng quà đây mà)

Chương 7: Trả nợ

Chiếc xe lại nhanh chóng đi về phía nhà của Tiêu Nguyên...

Cô vừa tới trước nhà đã vội vã mở cửa, bước nhanh vào phòng mình chỉ buông lại một câu.

“Có chuyện gì chút nữa bàn. Giờ tôi đi tắm đã.”

Bật Mã Ôn cũng rất ngoan ngoãn nghe lời chỉ ngồi trong phòng khách bật máy tính để làm việc. Tiêu Nguyên tắm rất vội vã. Cô lên la lên lút nhìn trước ngó sau để xem tên Vi Dương có rình mò bên ngoài không. Rồi cô cởi chiếc vòng ngọc trên tay ra giấu vào một hộc đá ẩn dưới nền phòng tắm. Xong xuôi cô an tâm thờ phào mặc quần áo ra ngoài.

“Cô làm gì mà cứ như đi ăn trộm vậy.”

Tiêu Nguyên run run ngẩng mặt lên nhìn. Bật Mã Ôn đang đứng ở trước cửa phòng tắm, thân hình sừng sững, nét mặt có chút khó chịu.

“A, ha, anh thấy rồi đấy, tôi đi tắm. Mà anh đứng ở đây làm gì hả?”

Cô chống nạnh cất cao giọng. Nhờ anh ta nhìn thấy gì rồi thì bao nhiêu công lao chất chịu tiết kiệm mỗi bữa chỉ ăn nửa cân thịt của cô sẽ đi tong. Cái hộc ẩn đó là do một lần cô làm nứt sàn gây nên. Sửa xong nó vẫn bị trống nên cô cạy gạch ra làm thành nơi giấu đồ quý báu của mình.

“Mà cái vòng ngọc mẹ tôi tặng cho cô, cô lại vứt đâu mất rồi?” – Vi Dương mặt càng nhăn nhó hỏi rất gấp gáp

“Ừ nhỉ, đâu mất rồi. Chắc tôi làm mất rồi. Ôi tiếc quá. Tôi phải ăn nói sao với mẹ anh đây. Thật sự bây giờ trong người tôi chẳng còn gì đáng giá nữa.” – Cô dám chắc trăm phần trăm là hẳn muốn lấy cái vòng tay đắt tiền của cô nên mới hỏi thế. Vậy thì cô nhất định phải để hẳn thấy mình không còn đồng nào dính túi mới được.

“Vậy để lúc khác tôi mua cho cô cái mới. Cô đã tránh ra được chưa.” – Anh nói giọng điềm đạm nhưng vẫn thấy được sự khấn trương.

Cô lo lắng bám dính lấy cái cửa nhà vệ sinh mà gào:

“Không được. Tôi phải tắm tiếp. Tôi thấy mình tắm chưa sạch.” Anh mà vào lấy cái vòng của tôi thì tôi phải ăn nói thế nào với liệt tổ liệt tông nhà họ Mộ

“Vậy được. Cô cứ vào tắm đi. Tôi vào cùng cô.” – Rồi anh không khách khí đi vào.

Tiêu Nguyên nghệt mặt hỏi: “Tôi đứng đó mà anh cũng dám "làm" sao?”

Anh thấy cô đã tu luyện vạn năm mới có thể hỏi được câu mặt dày như vậy: “Tôi làm được. Chỉ là tùy vào bản thân cô thôi.”

“Tôi dám đấy.” – Cô nhảy luôn vào phòng vệ sinh đóng cửa lại. Nhưng cô thấy rất kì quặc. Cái hốc của cô ở gần bồn rửa mặt. Tại sao anh ta lại đi về phía bồn cầu. Chẳng lẽ anh ta chưa biết nơi cô cất giấu, muốn cô đứng đây chỉ dẫn.

“Anh làm gì vậy hả?” – Thấy anh ta đột nhiên kéo khóa quần cô càng hoảng loạn hơn

“Tôi nói rồi. Mà dù chưa nói ra cô cũng không để cho tôi nói. Tôi đang đau bụng cần đi vệ sinh gấp. Cô còn hùng hổ muốn vào cùng tôi cơ mà.”

“Không, tại sao anh không nói sớm. Tôi ra đây. Anh cứ tự nhiên.” – rồi cô mở cửa vọt ra ngoài cũng quên luôn khóa đóng cửa lại. Vừa vào đến phòng cô nằm vật xuống giường thờ hồn hên như sắp chết. Nếu cô mà còn ở lại nơi ấy 5 giây nữa chắc cô chết vì cháy mặt. Giờ mặt cô đã đỏ như quả cà chua chín rồi. Cô liên tục đâm đầu vào gối chửi rủa mình.

Chợt có một bàn tay giữ đằng sau eo cô lại cùng một giọng trầm thấp vang lên

“Nếu mới thế này mà đã ngại vậy thì sau này chúng ta cưới nhau rồi phải làm sao?”

“Tôi không đòi nào cưới anh.” – Tiêu Nguyên sắc mặt đã hồng hào trở lại giẫy giụa trong tay anh ta: “Anh an tâm đi. Tôi chẳng thừa hơi ngại vì anh. Chỉ là tôi thấy đáng tiếc tại sao mình lại đi mắc nợ cái kẻ tham lam như anh mà thôi. Tự bản thân mình tôi thấy rất hối hận với tổ quốc thế nên tôi mới muốn tự vẫn làm gương. Chắc không phiền tới anh chứ.”

Anh kéo cô ngồi xuống giường cười bá đạo: “Đừng giẫy giụa nữa. Em biết không thể thoát khỏi tay tôi mà. Càng giẫy càng mất sức thôi. Được, em

muốn chịu tội thì để lát nữa anh chịu cùng. Bây giờ chúng ta có thể bàn chuyện trả nợ chưa nhỉ.”

Cô mỉm cười đắc thắng ngẩng cao đầu (cho dễ) nhìn anh ta :” Anh thấy đấy. Giờ tôi đâu còn cái gì để trả anh nữa đâu. Ngay cả cái vòng ngọc của mẹ anh cho tôi cũng đã làm mất rồi.”

“ Em nói cái vòng ngọc dưới sàn phòng tắm sao ?”

Cô đắc chí gạt đầu nhưng ngay lập tức đen mặt lắc đầu , hận không thể cho đầu mình quay 360 độ :” Đâu có, mất rồi. Anh đừng đùa tôi.”

“ Dưới miếng GẠCH VỠ thứ 12 hàng ngang ngay sát bồn rửa mặt.”

“ Căn bản nó nhìn rất nguyên vẹn , đâu thể coi là gạch vỡ được. >0

“ Suy luận thôi. Tôi nói thế mà trúng à. Tôi cũng không ngờ số 12 lại may mắn như vậy. Cô có chắc chắn là số đó không ?”

Tiêu Nguyên ngậm ngùi nhìn xuống đất đếm vòng tròn. Thôi xong lại mắc bẫy. Cô quên mất 12 là số xui xẻo của cô vậy mà vẫn giấu đồ dưới miếng gạch đó. Từ mai cô sẽ đi học thầy phong thủy . :” Xin anh, tôi nghèo lắm. Anh mà lấy mất cái vòng của tôi thì tôi sẽ khuyh gia bại sản. Anh có thể để tôi trả nợ bằng thứ khác hay không ?”

“ Em chẳng có cái gì đáng giá cả, ngôi nhà này thì tầm thường. Đồ đạc cũng thuộc hàng xoàng không đáng lấy. Nếu tính ra thứ đáng giá nhất chắc chỉ có em. Nhưng vấn đề là với kiểu người ngực cup B , tóc ngang gáy của em thì cũng chẳng vừa mặt.

Mặt cô như dài ra một thước ngu ngơ hỏi :” Anh đang phi bang giá trị về mặt sắc đẹp của tôi ?”

“ Căn bản đối với em mà nói thì sắc đẹp là con số âm ” – Anh cười khẩy nói chêm vào.

“ Được .”- Cô dùng hết sức lực đứng bật dậy :” Vậy thì tôi bán thân anh thấy đã đủ đáng giá chưa. Hàng ngày tôi lau nhà rửa bát, dọn dẹp phòng ốc cho anh. Anh nấu ăn tôi sẽ đứng cạnh học tập . Anh bảo gì tôi làm đấy. Tôi sẽ làm đến khi nào anh bảo anh hài lòng với tôi thì thôi.

Anh nheo nheo mắt vỗ tay tán thưởng :” Rất có chí khí, rất có chí khí. Nhưng dù gì anh cũng là người tiết kiệm. Đợi em lau nhà xong chắc chắn đã gãy được vài cái chổi. Chờ em rửa bát xong thì chúng ta chuẩn bị đi sắm bộ bát đĩa mới. Mong em dọn dẹp phòng ốc xong thì anh cũng hết chỗ mà ngủ vì quá bừa bộn. Còn nấu ăn, thật sự.....mong em nấu cho anh bát mỳ tôm ra hồn là điều đáng mơ ước đấy. “

Tiêu Nguyên há hốc mồm như thể miệng đổi thành bộ phận thính giác, phải “nghe” cho không sót một từ một chữ nào mới thôi :” Sao anh biết hay vậy. Có phải mẹ tôi đã nói với anh từ trước không hả. Đó là vì khi ấy tôi mới 19 tuổi thôi mà. Vốn nhà tôi có người giúp việc nên tôi không phải động tay làm cho đến trước ngày vào đại học. Tôi chỉ muốn làm cho bố mẹ vui lòng mà nhớ đến tôi. Giờ thì chắc họ nhớ lắm, nhớ tôi còn nợ họ 575 nghìn tiền đồ đạc. “ – Tiêu Nguyên lại thấy đầu mình bay bay toàn Bác Hồ kính yêu.

“ Vậy thì được rồi ,rất đơn giản. Bây giờ anh sẽ là của em. Hàng ngày anh nấu 3 bữa chính, 2 bữa phụ cho em. Lau dọn nhà cửa anh làm, dọn dẹp phòng ốc cũng để anh tự lo. Tiền tiêu hàng tháng anh cho em. Điểm của em trong môn anh dạy chắc chắn chỉ cao chứ không thấp. Chỉ cần cho anh sống ở đây với em. Anh yêu cầu gì em làm nấy, anh đi đâu em đi theo đấy là được.”

Tiêu Nguyên chưa bao giờ thấy trên đời có kiểu trả nợ lời lãi như vậy. Cô sẽ có tiền, có ăn, có osin miễn phí, không phải lo lắng việc học hành. Chỉ cần nghe lời anh ta một chút thì cũng không đến nỗi khó. Làm cái đuôi của anh ta để ăn miễn phí cô cũng không ngại. Dù gì thì cả trường cũng đã biết chuyện của cô rồi. Càng nghĩ cô càng thấy hưng phấn.

“ Nhà anh giàu như vậy.Sau này lấy anh, em thích 10 cái vòng ngọc thế kia cũng không thành vấn đề. “- Vì Dương lựa thời cơ bồi thêm một câu "hạng mù" tiền nữa

Cô xua xua tay :” Cười xin gì chứ, không vội. Nhưng liệu bây giờ tôi có thể được coi như con dâu nhà anh, hưởng tiền nhà anh không ?”

“ Cái đó còn tùy. Nếu như em kí giấy đăng kí kết hôn với anh thì em đã có 5% cổ phần công ty bố anh rồi. Em an tâm , con số đó nghe nhỏ như vậy nhưng quy từ tiền đô sang tiền việt cũng trên dưới chục tỉ chứ không ít.

Cô càng nghe càng hoa mắt :” Chỉ kí một tờ giấy mà có thể cầm chục tỉ trong tay sao ?”

Anh xoa đầu cô cười hiền từ. Nhưng cô lại ngệt mặt ra như đứa trẻ :” Không thể nào. Dễ là lừa đảo lắm. Nhiều tiền như vậy để tôi cầm tôi cũng chưa biết phải làm gì ngay. Chỉ bằng từ từ khi nào bố tôi cần tiền thì tôi và anh đi đăng kí. Tôi mệt rồi. Coi như đã bàn xong. Tôi đồng ý điều kiện của anh . Giờ bỏ tay ra và về phòng đi.”

Anh hơi thoáng thất vọng vì không thể lừa cô đến cuối cùng.Nhưng anh nghĩ cũng nên cho cô chút thời gian để cô yêu anh đã. Anh không muốn có một hợp đồng tình yêu. Cái anh cần chính là trái tim cô kia.

“ Mệnh lệnh đầu tiên chính là được ôm em ngủ.”- Anh ôm chặt cô vào lòng cọ cảm vào má cô :

” Tắt đèn đi ngủ thôi. Chẳng phải em nói không thích ngôi nhà này vì nó lạnh lẽo hay sao. Bây giờ đã có anh ôm em ngủ rồi.”

Cô còn đang ngập chìm trong ánh vàng chói lọi của tiền bạc như bị người ta kéo về kiếp nghèo khổ gào lên :

”Đừng có cọ, râu ria xước mặt tôi bây giờ. Tránh lui tôi ra một chút. Tôi cũng không muốn chết ngay đâu.”

Anh hơi nói lỏng tay ra, rướn người tắt đèn rồi ấn cô xuống giường.” Khôn hồn thì em nên im lặng. Anh cũng không muốn mình trở nên cuồng bạo đâu.”

Anh đẩy đầu cô ép vào ngực mình khẽ khàng vuốt mái tóc mềm mượt, thì thầm vào tai cô :” Em phải là của anh, chỉ được là của anh thôi biết chưa ? Em mà dám yêu người khác anh sẽ hận em suốt đời.” Nhưng vừa nhìn xuống anh đã thấy cô đang ngủ ngáy nhẹ nhàng.

“Đồ ngốc heo ham ăn heo ham ngủ.”- Anh cốc đầu cô cười hạnh phúc. Anh cúi thấp người ngắm gương mặt cô. Đôi môi hồng vẫn còn hơi sưng đỏ của anh. Hàng mi dài khẽ cong. Làn da trắng mềm mại. Anh liếm môi cô, thưởng thức hương vị anh đào phảng phất. Cô rất đẹp, chỉ là cô đã cố giấu cái đẹp của bản thân mình đi mà thôi. Như thế càng tốt, anh chỉ muốn mình là người duy nhất được thấy vẻ đẹp của cô, người duy nhất mà cô yêu. Anh ích kỉ, nhưng ích kỉ vì yêu thì chắc không có gì là sai đâu nhỉ. . .

Sáng sớm hôm sau, Tiêu Nguyên tỉnh giấc cảm thấy vô cùng sáng khoái. Cả cơ thể vẫn còn lưu lại hơi ấm và hương thơm của anh. Cô hít hà người mình rồi gãi gãi đầu nhìn sang. Anh không ở đây. Cô vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt. Lúc ra ngoài cô ngửi thấy mùi hương đồ ăn ngọt ngào. Theo thói quen cô chạy tới nhà bếp nhìn bàn ăn. Món cơm chiên vẫn bốc khói nghi ngút. Bạch Vĩ Dương mặc tạp dề vẫn đang cúi húi nấu bếp. Vài giọt mồ hôi lấm tấm trên trán làm gương mặt càng trở nên đậm đà, hấp dẫn.

“Em còn nhìn nữa thì anh sẽ cháy mặt mất thôi.”

Tiêu Nguyên giật mình lắc đầu :”Đâu có, tôi đâu nhìn anh. Tôi đang nhìn đĩa trứng trên tay anh cơ.”

Anh đen mặt bê đĩa trứng đặt cái búp trước mặt cô. Cô thấy tội lỗi, cúi đầu. Cô là nhìn anh ta đấy nhưng sao nói ra được, mặt cô về cái khoản này rất mỏng má.

”Mà sao nhìn mắt anh thâm vậy. Tối hôm qua tôi ngủ rất ngon mà.”- Tiêu Nguyên cười khi bắt chuyện.

Nhưng ngược lại với mong muốn của cô anh càng im lặng hơn, tai như xì khói ra đến nơi. Nếu hôm qua cứ ôm cô không làm gì như vậy mà ngủ được thì anh đã không phải đàn ông rồi. Vậy nên anh đành thức giải quyết nốt công việc rồi chạy đi làm bữa sáng cho cô ăn.

”Anh không thích nói chuyện với tôi từ bao giờ vậy ? Đây, tôi ngoan ngoãn như thế mà anh thấy chưa hài lòng hay sao ?”- Tiêu Nguyên quyết để anh ta thốt ra 2 chữ ”hài lòng”.

Nhưng Vĩ Dương liền đứng dậy xoa đầu cô nói :”Muốn lừa anh, em nên tu luyện một trăm năm nữa. Ăn mau đi, sắp muộn giờ học của em rồi kìa. Có muốn anh chở đến trường không?”

Tiêu Nguyên ngừng lại nếu muốn tới trường mình cũng phải đi bằng xe buýt mới kịp. Nhưng thăm cảnh chen lấn xe buýt thì cô lại không muốn phải lặp lại chút nào. Tự nhiên được ngồi xe hơi mà đi học cô chẳng quá là may phước hay sao. Người ta có khi phải tu mấy kiếp mới được ấy chứ. Vậy nên cô gạt đầu cảm kích :”Đi xe anh, đi xe anh, tôi ăn xong rồi. Chúng ta xuất phát thôi.”- Rồi cô tiện tay vớ lấy chai sữa uống hết gần nửa.

”Cầm lấy cái này mang đến trường”- Anh giơ một túi đựng gộp đồ ăn còn nóng hổi và một chai giữ nhiệt ra.

”Anh lo tôi ăn chưa đủ no sao ? Tôi ăn 3 bát cơm rồi mà (T_T)”

”Đây là bữa trưa.”- Anh ấn đồ vào tay cô rồi lấy chìa khóa đi mở cửa. Cô ngắm túi đồ một hồi rồi thờ dài :”Mà thực ra tôi cũng chưa ăn no mà...”

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Gặp mặt lão gia gia

Tiêu Nguyên và Vĩ Dương từ sau ngày hôm đó thì bắt đầu thực hiện điều kiện trả nợ. Vĩ Dương giống như cô con dâu nhỏ, hiền lành ngoan ngoãn, ngày nào cũng đi chợ làm đầy ắp một bàn thức ăn ngon cho Tiêu Nguyên tàn phá. Ăn xong hẳn lại dọn dẹp, rửa bát, phơi quần áo, lau nhà cửa sạch đến mức không còn một hạt bụi nào. Chỉ là hẳn lúc ngủ rất thích giờ trò sàm sỡ Tiêu Nguyên, quờ quạng tay chân, ôm ôm ấp ấp. Nếu không phải vì phải trả nợ cho hẳn và thích hơi ấm và mùi hương dễ chịu trên người hẳn thì hẳn lúc hẳn ngủ cô nhất định cho một cước để hẳn hôn sàn luôn. Nhưng ngặt nỗi, yêu nghiệt thì vẫn mãi là yêu nghiệt, hẳn không những không gầy đi, già đi, xấu đi mà trái lại ngày càng trở nên đẹp trai hơn, võ công vẫn rất cao cường.

Ngược lại Tiêu Nguyên ngày càng béo lên, dù trông vẫn chỉ là cô gái có chút da chút thịt, người ngoài nhìn vào còn thấy trắng trẻo, xinh xắn nhưng trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu. Cô là người học võ, sư phụ có nói dù ăn cho bồ đường cũng không thể quá béo, nhất là vào thời điểm ít luyện tập sẽ khiến nội lực giảm đi một hai phần. Chính vì vậy dù ham ăn vặt nhưng bữa chính cô cũng thường nấu mì gói ăn cho xong. Căn bản hơn nữa là cô đang muốn đến gặp sư phụ nhờ thầy truyền dạy thứ võ công cao siêu, đánh lại được tên Bạt Mã Ôn chết dẫm này nên càng không thể béo. Đáng tiếc, cái

miệng nó hại cái thân, nhìn những món ăn thơm lừng bốc khói nghi ngút như vậy lại khiến cô chưa ăn đã chảy nước dãi không ngừng. Cuộc đời đúng là bất công, thấp phần bất công mà...

.....

Buổi sáng, tiết học qua đi rất nhanh. Tiêu Nguyên ngẩng đầu, mở mắt, chấp nhận vài tia sáng yếu ớt chiếu vào.

“Đã hết tiết rồi ư? Thôi lại nữa rồi.”- Cô thở dài thườn thượt, gương mặt trở nên chán nản, lo lắng

“Đi ăn trưa thôi Tiêu Nguyên.”- Bật Mã Ôn không kiên nhẫn ai đi thẳng vào trong lớp trước ánh mắt tiếc nuối của bao cô gái

Nữ sinh A : Trời ơi ,trái tim tôi đang tan nát. Tại sao ông trời lại bất công với những người có vẻ đẹp trời sinh giống tôi thế...

Nữ sinh B : Đẹp cũng là cái tội sao ? Vì có gì những người đẹp như chúng ta lại phải độc thân , còn những người nữ chẳng ra nữ, nam chẳng ra nam thế kia lại được hưởng phúc?

Nam sinh C đi qua nghe thấy vậy suýt nữa ói mửa, cảm thấy may mắn vì mình chưa ăn cơm : Có cần nói tiếp câu “ Muốn lấy được chồng phải bước qua xác tôi trước nữa không?”

Nữ sinh B định phản bác thì nam sinh D đã chạy đến : “ Thực tế đã chứng minh bà đã là một cái xác khô rồi, chúng ta không thể chấp.

Rồi 2 nam sinh và 2 nữ sinh cùng quay mặt đi không thèm nhìn nhau nữa.

Cùng lúc đó Tiêu Nguyên đau khổ chào tạm biệt cái “giường” thân yêu để đi ăn trưa cùng Bạch Vĩ Dương.

Chúng ta lại phải quay về câu chuyện của tối hôm qua khi cả 2 đang ngủ, Tiêu Nguyên đột nhiên ngóc đầu dậy tò mò hỏi :

“Tôi thấy anh rất tự do , tự đại trong ngôi trường này. Phải chăng là anh có quan hệ mật thiết gì đó với trường ? “

Bạch Vĩ Dương chưa kịp trả lời đã nghe Tiêu Nguyên lầm bầm.” Chẳng lẽ nào anh mua danh, bán chức. Anh mới 21 tuổi, hơn tôi có một tuổi làm sao dễ dàng vào trường dạy đến như thế ?”

Hắn hắc tuyến chảy đầy đầu , hiểu rằng có nói nhiều cô gái ngu ngốc này cũng sẽ nghĩ sai lạc chi buông lại một câu xanh rờn :” Sau này học hết gia phả 10 đời nhà anh đi rồi em sẽ biết.”

Tiêu Nguyên có tật xấu là trong mọi vấn đề đều muốn nghe đến cùng nên liên tục lay lay hắn.” Nói cho tôi đi mà. Tôi không muốn học thuộc đầu, chỉ cần nói sơ sơ thôi.” Để cô còn biết nhà hắn có bao nhiêu vị quan to chức lớn, ở những ngành nghề nào để sau này nhà họ Mộc sẽ không lo thất nghiệp nữa chứ.

Nhưng hắn nhất định không chịu hé miệng nói nửa chữ. Cô cũng không thể nửa đêm gọi cho mẹ chồng được, thái hậu thì càng không. ... Cuối cùng cô đành ra điều kiện :” Tôi hôn anh một cái, anh trả lời có được không ? Cầm được thẻ lần tới tôi đập anh ra khỏi giường”

Kết cục thì cô vẫn chưa biết tí nào về nhà họ Bạch đã bị hắn hôn cho mềm nhũn chân tay, không còn sức kháng cự nữa. Ai bảo cô chộp vào tổ kiến lửa đã phải nhịn cả tuần nay. ...

Nghỉ lại Tiêu Nguyên càng đỏ bừng mặt vì tức giận, chọc chọc choét con cá buổi sáng hắn rán cho cô. Nụ hôn đầu hắn cướp của cô, cô cho qua đi. Nhưng nụ hôn thứ 2 , thứ 3 cũng không còn nữa thì cô biết ăn nói làm sao với liệt tổ liệt tông nhà họ Mộc, cô mới có 20 tuổi thôi nha.

“Em muốn ăn hay muốn giết người vậy.”- Bạch Vĩ Dương ngồi đối diện thấy cô tức giận trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, tối qua còn vui vẻ như vậy mà (nội dung nghe thật không trong sáng *đỏ mặt*)

“Kệ tôi, không liên quan tới anh.” Cô hằm hừ quay mặt đi. Bất chợt đập vào mắt cô lại là gương mặt của một người rất đỗi quen thuộc. Thầy hiệu trưởng- thần tiên như gió đây sao? Mỗi thông tin của thầy bán cũng được 50000, còn nếu là ảnh chụp hình thầy thì dù có không giống chỉ ít cũng kiếm được bảy tám mươi nghìn. Hội báo chí và ảnh của trường ra giá cao như thế là bởi vì thầy giống như thần tiên bất định. Có thể sáng nay bạn bắt gặp thầy ngồi uống trà đá trước cổng trường, thì ngay buổi chiều đã nghe tin thầy đang đi thu thập vài dữ liệu ở bên Thụy Sĩ. Cũng có thể một ngày mưa bạn thấy thầy khòe khoắn đứng ở ban công nhe răng ra cười , thì ngày hôm sau đã nghe tin thầy có bệnh nguy kịch phải ở nhà nghỉ ngơi. Nói chung thầy càng bí hiểm, sinh viên càng hăng máu đi lùng sục các thông tin về thầy. Nếu cô nhớ không nhầm, thì cô bạn thân Linh Thái của cô là một nhà báo đại tài mới mới được cái tên của thầy : Bạch Phong Vân.

Khoan đã, Bạch...Bạch...Chẳng lẽ nào ? Cô nhìn tên Bạch Vĩ Dương trùng trùng. Hắn gật đầu nói nhỏ :” Ông nội anh. Nếu ông thấy cô cháu dâu đáng yêu như em thì anh đảm bảo ra trường em không có bằng giỏi anh không phải là người.”

Rồi ngay lập tức anh ta đứng dậy đi tới chỗ thầy hiệu trưởng :” Ôi ông, đợt này ông lại đi đâu vậy. Cháu đến trường một tuần rồi mà chưa gặp ông lần nào.”

Ông cười hiền từ :” Chẳng cháu hư, ta mới 61 tuổi, làm gì mà đã già, nên là phải đi cho biết đó đây chứ. Thực ra là ông đưa con chuột mẹ , cái con Vĩ Hân ấy đi khám bệnh. Bác sĩ nói nó bị đau dạ dày .”

Vĩ Dương đen mặt, giả vờ nũng nịu :” Ông, ông biết là cháu không thích ông lấy cái tên giống tên cháu đặt cho động vật mà. Ông cũng sớm về biệt thự bố mẹ cháu xây để mà ở đi”

“Thằng quý con, ai bảo mày cứ lẩn như trạch. Ông nhớ mày quá nên mới đặt tên như vậy thôi. Khi nào mày cho ông cháu bé, ông sẽ đến nhà đó, đặt tên cho con mày chứ không đặt tên cho động vật nữa. Khổ nỗi, mày 21 tuổi rồi mà vẫn chưa có vợ là sao hả cháu?”

Lần đầu tiên Tiêu Nguyên thấy tên Vĩ Dương tỏ ra khúm núm khó xử. Cô thầm nghĩ: Đây chắc chắn là cứu tinh của mình. Hơn nữa tên Vĩ Dương nói không sai, muốn có bằng giới thì chỉ còn cách này.

Thế là cô không ngại gian khổ lao ra khỏi chỗ phi như bay tới trước mặt Bạch ông gào lên một tiếng :” Ông nội...”

Cả Bạch Phong Vân và Vĩ Dương đều giật mình ngoái đầu lại nhìn. Tiêu Nguyên vuốt vuốt mái tóc ngắn của mình ưỡn ngực xun xoe chạy đến bên cạnh ông gọi thêm một tiếng như mè nheo :” Ông nội, ông chưa biết cháu sao.”

Bạch Phong Vân không hiểu, chàng trai trẻ đáng yêu này từ đâu bay ra, chẳng lẽ con trai ông dám ngoại tình ở bên ngoài rồi cho ông thêm thằng cháu nội nữa

Bạch Vĩ Dương ho khan mấy tiếng rồi nói :” Ông ơi, đây là người yêu cháu. Người cháu sẽ lấy làm vợ, người sẽ đẻ cháu cho ông đấy ạ.”

Tiêu Nguyên tức giận định phản bác bảo mình chỉ là kết hôn, tuyệt đối không có con với hắn nhưng thấy nét mặt “xúc động nghẹn ngào của ông rồi lại thôi.”

“Thằng tiểu tử thôi. Mày có thuê người yêu cũng xin mày đừng có thuê đàn ông có được hay không? Đừng nói vs ông là cháu bị gay nhé.”- Ông cụ nói hơi vừa nghe một chút khiến những giáo viên xung quanh đều quay đầu lại ngó chuyện hay

Nhưng người đang tức giận nhất lại chính là Tiêu Nguyên. Mẹ cô thân sinh ra cô căn bản là tạo ra một nữ nhân. Chẳng lẽ ngực nhỏ một chút, tóc ngắn một chút thì không phải nữ nhân hay sao. Ngay cả mẹ của Vĩ Dương cũng nhận ra cô tại sao ông nội anh ta lại không. Con bà nó, đã thế cô viện cớ này trốn luôn, khỏi cưới xin gì nữa

“Cô ấy không phải con trai.”- Giọng nói trầm thấp nhưng lại ẩn chứa sát khí của Vĩ Dương vang lên.

Tiêu Nguyên và Bạch ông cùng giật mình ngẩng đầu lên nhìn

Bạch Vĩ Dương kéo cô sát vào người mình nói :”Không quan trọng ngoại hình hay tính cách. Nhưng cháu yêu cô ấy, cô ấy cũng yêu cháu. Ông đừng khinh thường mắt nhìn của cháu.”

Tiêu Nguyên dè dặt, cô ngay cả thế nào là yêu cũng không biết, làm sao mà yêu hắn ta cho được cơ chứ. Nhưng thấy không khí này quá ngọt ngào cô cười xí xóa :” Không sao, không sao. Mọi người đừng nóng. Trai gái gì miễn đẻ ra được con là được rồi. Còn đang ăn cơm mà.” Nói xong cô hơi sững người vì không biết mình có thói quen nói chuyện sinh đẻ từ bao giờ nhưng không thể chữa cháy đành nhìn Bạch ông vuốt râu cười khà khà :” Đúng đúng, không quan trọng gái trai, miễn đẻ được con là đủ. Cháu rất đáng yêu, giống hệt mẹ thằng Dương. Nếu ông nhớ không nhầm khi ông nói với con bé, việc nó không khác gì đứa con trai, con bé cũng nói y nguyên như vậy.”

Tiêu Nguyên gãi gãi đầu. Là ông nội anh ta thích nói chuyện đẻ con, rồi chuyện sang mẹ anh ta, đến anh ta, cuối cùng rồi cô cũng học theo. Thật là nghiệp chướng, nghiệp chướng a....

“Tối nay 2 đứa có rảnh không? Đến nhà ông chơi một chút.”

Vĩ Dương đang định từ chối Tiêu Nguyên đã gạt đầu lia lịa :” Nghe bảo ông có nuôi chuột, lại còn đặt tên là Vĩ a Vĩ b Vĩ c Vĩ xyz đúng không ạ?”

“Đúng, cháu cũng thích mấy loại động vật đáng yêu đó sao?”

“Dạ vâng ạ, chúng dễ thương lắm.” Nhất là còn đặt theo tên của Bát Mã Ôn nữa thì cô đúng là thừa thời cơ trên hắn rồi.

Bạch Vĩ Dương mặt dài thêm một thước đành ngoan ngoãn nghe lời chờ 2 người về nhà ông nội. Ngôi nhà ở trong một khu tập thể cũ kĩ chật chội và đông đúc. Chỉ đi vài bước thôi đã chào hết chị Na đến chị Lý, anh Vương và anh Hào vô cùng rắc rối. Khi mở cánh cửa ra nghe kết một tiếng vô cùng rung rợn. Đèn phòng bật lên chớp nháy nửa ngày mới soi rõ phòng khách. Bạch Ông dẫn Tiêu Nguyên vào phòng ngủ của ông rồi vui vẻ giới thiệu :” Đây là bộ sưu tập động vật đáng yêu của ông.”

Đồng thời các con vật trong chuồng như được cổ vũ rít lên rộn rã. Bạch Ông quát nhẹ

“Vĩ La đừng hù nữa, để cho Vĩ Hư ngủ, nó mới đi khám bệnh đấy. Cả Vĩ Trạch nữa....

Tiêu Nguyên nghe xong chóng hết cả mặt, quả thật là rất nhiều Vĩ, từ Vĩ chuột lại đến Vĩ cá, Vĩ gián cũng có một con. Cô run run nói :” Ông nội à, cháu có thể khuyên ông một điều không?”

Bạch ông chìm trong niềm vui có cháu dâu đồng ý ngay lập tức

“Thực ra mà nói nếu cháu sinh con cháu chẳng muốn đưa nó đến đây chơi chút nào. Động vật kia có đáng yêu nhưng rất hại cho sức khỏe. Nó sẽ gây

bệnh cho ông, ông làm sao còn bế cháu được nữa. Nói chung cháu thấy ông nên để động vật này ở đây rồi đến ở biệt thự. Cháu và Vi Dương sẽ chuyển đến cùng ông. Ông cũng không lo cô đơn nữa. Ông thấy có phải hay hơn không?”- Bạch Ông có vẻ đã gạt gù nhưng ông đành giọng :” Có phải lại là trò thẳng Dương bảo cháu làm lừa ta hay không?”

Tiêu Nguyên lắc đầu lia lịa :” Đương nhiên không rồi ông. Cháu yêu anh Dương nên cháu yêu quý cả người thân của anh ấy nữa. Cháu cũng không muốn ông không được bế cháu nội của mình đúng không?”

“Vậy được. Ta đành nghe lời cháu. Nhớ nói với thằng Dương, không nhờ cháu ông nhất định không rời xa nơi này.

Tiêu Nguyên thở phào nhẽ nhồm một hơi. Đây là yêu cầu của Bất Mã Ôn, cô thấy cũng có lí dù không muốn cứ nói như thể mình sắp đẻ ra đứa con cho nhà họ Bạch không bằng. Cô còn tự mình thêm vào ý định để 2 người đến sống cùng ông vừa dễ thuyết phục mà từ giờ buổi tối cô sẽ không bị bắt nạt nữa. Thật hoàn mĩ hết sức. Vậy là chỉ trong buổi tối hôm đấy đó đặc của 3 người đã được chuyển tới khu biệt thự nhà họ Bạch. Tiêu Nguyên đã phải nói đứt lưỡi Bạch ông mới ngậm ngùi không mang theo vài con nhện “đáng yêu” của mình.

Tiêu Nguyên ăn cơm xong, tắm rửa sạch sẽ nằm ịch lên giường thờ hất ra , hôm nay đúng là mệt mỏi. Cô phải ngủ một giấc thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ép Cười* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Yêu

Mọi chuyện đều nằm ngoài tầm dự kiến ban đầu của Tiêu Nguyên. Dù cho đúng là Bạch ông rất yêu quý cô, chỉ cần mỗi lần cô mách tội tên Bất Mã Ôn ông sẽ lấy cây gậy của mình nện vào người hắn. Nhưng cứ sau khi ăn tối , dọn dẹp xong xuôi là ông vội vã đẩy 2 người bọn họ vào chung một phòng rồi cười đầy thâm ý.

Cô chẳng hiểu nhà này làm sao nữa. Căn biệt thự rộng lớn như vậy mà lại chỉ cho cô và tên Vi Dương ở 1 phòng có phải là keo kiệt người giúp việc hay không ?

Cuối cùng sau một tuần đấu tranh không có kết quả cô đành chấp nhận nín nhịn, nín nhịn. Quan trọng, ăn, ngủ, nghỉ không mất tiền, không mất công lau chùi nhà cửa, quần áo có người giặt cho, không học điểm cũng cao ngất trời. Người ta nhìn cô ghen tị còn không kịp ấy chứ. Thôi, cô đành xin lỗi tổ quốc, không còn cách nào khác cô đành ăn cơm chung với anh ta, đi học bằng ô tô với anh ta, cuối cùng là ngủ (ý nghĩa trong sáng nha) với anh ta. Cười xin gì cô chấp tất , miễn mẹ cô không mang cô đi luộc lên rồi cắt khúc tặng cho người ta là cô hạnh phúc lắm rồi (diễn hình cho người mẹ Việt Nam anh hùng.bán con.sale off)

.....

Bữa tối kết thúc rất êm đềm. Tiêu Nguyên ăn nhiều đến mức không nuốt nổi bất cứ thứ gì nữa. Nếu không cô sẽ nôn ra cho bằng hết. Đương nhiên việc mất mặt này không thể diễn ra trước mặt Bạch ông được. Cô khệ nệ , cổ sức bê cái bụng bầu.dục thân yêu của mình đi về phòng. Ông Bạch ngay lập tức ra dấu cho thằng cháu thân yêu. Bạch Vi Dương gạt đầu rồi chạy đến đỡ cả người cô : “ Ai nhờ em ăn nhiều như vậy chứ ?”

“ Ai nhờ anh quản tôi ăn bao nhiêu cơ chứ ?”- Cô tức tối vịn vẹo.” Ông nội đang ở đây, anh giữ ý một chút đi có được không. Tôi không tiếc tặng anh một chút đồ ăn đã qua tiêu hóa trong dạ dày đâu.”

Bất Mã Ôn rất sợ bản, đặc biệt là những thành quả của ói mửa nên biết ý lùi lại. Nhưng hắn lại bắt gặp ánh mắt nộ khí của Bạch ông. Bạch Phong Vân dùng khẩu ngữ nói với anh ta :” Phải tiến, không được lùi.” Rồi ông nhắc cây gậy cứng hơn sắt thép của mình lên gõ nhẹ xuống nền đất. Hắn hiểu nội dung câu nói này . Có nghĩa là nếu hắn dám chùn bước thì ông sẽ đánh cho què chân hắn ra. Năm hắn tám tuổi vì mãi chơi không chịu học bài nên bị điểm kém , ông đã đánh hắn đến suýt gãy chân. Từ sau chỉ cần ông gõ gõ cái gậy xuống nền đất hắn ngay lập tức ngoan ngoãn nghe lời. Dù hắn không sợ ông đánh nhưng giờ thứ hắn lo sợ chính là làm ông đau buồn , dù gì ông cũng chỉ muốn tốt cho hắn mà thôi.

2 người về phòng ngồi. Tiêu Nguyên nhảy ngay lên chiếc giường nệm êm trong phòng. Từ nhỏ cô đã thích giường có nệm mềm mại nhưng bố mẹ cô cứ khăng khăng nói phải nằm giường nệm cứng để không bị vẹo xương. Đến khi cô đi học đại học cũng không kiếm nổi cái giường nào vừa ý thích . Vậy nên bây giờ cô đặc biệt kết cái giường này. Đã thế ngay trước giường còn có cái TV màn hình phẳng 60 inch , ngồi xa mấy thước vẫn nét căng. Cô chắc không biết rằng mọi sở thích của cô từ cái chỉ li nhất như đèn trang trí màu gì , treo ở đâu , treo tranh gì thì hợp đều được Bạch Vi Dương lấy thông tin cận kề từ thái hậu ma ma. Hắn chỉ muốn cô được thoải mái nhất tại ngôi nhà này, để cô từ từ mờ lòng với hắn mà thôi.

TV chẳng có chương trình gì hay cả, toàn là mấy cô dẫn chương trình cười điệu đà chỉ chi trò trò. Phim cũng toàn là phim tình cảm Hàn Quốc cả, sướt mướt thấy ón cả sống lưng.Cô chỉ thích xem phim hành động và phim kinh dị mà thôi. Chán nản chuyển kênh một lần nữa cô thấy có một bộ phim hành động lạ .

Cảnh đánh nhau trong phim diễn ra rất hoành tráng . Cô chăm chú ngồi theo dõi nội dung. Phim đang chiếu đến đoạn bom nổ bất chợt cảnh nóng mắt hiện lên. Đôi nam nữ đang dây dưa quấn quýt với nhau ngay trong nhà khoàng vụ nổ. Tiếng rên ư ử vang lên nghe rất ba chấm. Cô vội vàng đứng

lên ngó ra ngoài cửa đảm bảo âm thanh này không có ai nghe được rồi mới rón rén quay lại phòng chuẩn bị chuyển kênh. Thực ra cô không phải chưa từng xem qua những cái kích thích như thế này nhưng thần kinh cô chấp nhận nó không được tốt cho lắm. Chỉ khi nào buồn quá cô mới coi thử thôi. Nhưng cô nhìn mãi mà chẳng thấy cái điều khiển đâu, rõ ràng là cô vừa để trên giường cơ mà ? Cô từ từ ngẩng mặt lên. Tên Bạch Vĩ Dương vừa tắm xong đầu còn ướt , tay cầm điều khiển, mắt nhìn trừng trừng cái tivi như muốn chọc thủng một lỗ trên đó vậy. Cảnh kích thích trong phim này cũng thật là.....đã 5 phút rồi mà vẫn chưa hết. Cô cảm thấy mình sắp hóa đá đến nơi đành lắp bắp nói : “Tôi, thực ra không phải cố ý xem phim nàynhằm thôi mà.....anh tắt đi chứ.”

Rồi cô lao thẳng đến tivi rút ổ cắm

“Em có thể ấn nút đỏ dưới mép kia , không nhất thiết phải rút dây điện ra .” – Anh bước tới xoa xoa đầu cô cười mỉm : “Lớn rồi còn gì, năm lớp 8 anh đã xem phim thế này rồi. Em không nên ngại. Truyện bình thường thôi.”

Cô tự nhiên nổi giận phùng phùng quay ra nhìn hấn : “Nói cho anh biết. Tôi 18 tuổi còn chưa biết JAV là cái gì, chưa hiểu hentai là cái thể loại quái đản nào. Anh tưởng ai cũng đen tối như anh chắc.”

Cô không tự chủ lao ra ngoài đóng sầm cửa lại. Bật Mã Ôn đứng đó hồi lâu cả nửa ngày mới nói được với bản thân một câu : “ Cô ấy là người trong sáng.” (viết đến đoạn này tự nhiên cảm thấy tội tội cho bạn Dương. THôi người trong sáng thì nên dạy dỗ cho nó đen đi một chút vậy :))

Tiêu Nguyên ra khỏi phòng đi tới khu vườn trước sân nhà ngắm sao. Cô rất thích ngắm sao. Nhìn bầu trời chi chít những đốm trắng rất đẹp và dễ chịu khiến cô quên hết mệt mỏi. Nhớ hồi học phổ thông có lần bị mẹ mắng, cô đã lòi Nhã Kì ra để giữa đêm chi để ngồi ngắm sao và khóc. Nghĩ lại thì cô và mấy đứa bạn thân có chung một đặc điểm đó là dù thế nào cũng rất mạnh mẽ. Họ đã thề rằng chỉ được khóc trước mặt 4 người mà thôi. Đó là 3 người bạn thân và người mình sẽ yêu suốt đời này.

Nhưng tại sao cô lại thấy tức giận và buồn nhỉ ? Là cô vô tình xem, là cô trong sạch... Nhưng hấn lại làm như cô là đứa con gái mặt dày (dù căn bản chính là như thế) ham muốn quá mà phải đi xem phim XXOXXO không bằng ~!@#\$\$%^&*

Chờ một chút.....tại sao cô phải quan tâm tới suy nghĩ của hấn nhỉ..... Hấn nghĩ xấu về cô thì càng tốt chứ sao ? Như vậy cô có thể tránh xa hấn ra..... Vì cái lí gì mà cô lại lo hấn nghĩ không tốt cho mình ?????

Bất chợt cô cảm thấy vô cùng rối loạn. Cô đang làm sao đây ? Bầu trời sao cứ xoay xoay quanh đầu cô. Rút điện thoại trong túi ra cô gọi điện cho Nhã Kì.

“ Alo mày hà, tao có chuyện rồi .”

Cô nghe thấy tiếng bút sột soạt trên giấy chắc chắn cô nàng này lại đang chăm chỉ chuẩn bị bài tiểu luận rồi.

“Tao bận lắm mà. Hôm nay không phải cá tháng tư đâu ?”

“Không đùa, mày ơi...”- Cô mệt mỏi kéo dài giọng

“Chết rồi, câu này khó quá mà tao chưa đọc trong sách. Thôi tao đến thư viện đây mày chơi vui vè.”- Nhã Kì nhanh chóng cúp máy ngay lập tức.

Tiêu Nguyên ngệt mặt. Đúng là Nhã Kì chỉ có thể từ chối cô khi đang học mà thôi. Cô đành nhắn gọi cho Linh Thái .

“Mày à ?”

“Tao biết mày kiểu gì cũng gọi mà. Con Nhã Kì vừa đi thư viện bảo tao chuẩn bị tinh thần xong. Mày có gì nói mau tao nghe coi. Tao đang bận đi kiểm chông đây.”

Tiêu Nguyên thờ dài : “Mày mà chịu yêu thì tao coi trần chồng cây chuối trước cửa kí túc xá cho mày nhìn.”

Linh Thái phun thẳng ngụm nước vào cái laptop trước mặt. Đầu óc hiện lên hình ảnh không trong sáng của Tiêu Nguyên : “Khụ khụ... Mày cứ coi như mày may mắn. Rồi có gì nói mau, tao đang chửi nhau trên mạng.”

“Ừ,nếu mày tự nhiên rất tức giận khi người đó nghĩ xấu về mình. Cảm giác như kiểu lo sợ mình bị người đó coi là không trong sáng...Như thế nào nhỉ.....Đại loạichắc là....mình muốn tốt đẹp trước mặt người đó..... thì có nghĩa là gì ?”

Linh Thái ngoạm táo rồi hỏi : “Tình trạng của mày ?”

“Đúng vậy.”

“Thế thì là do mày muốn xin cái gì từ kẻ đó nên mới nịnh sùng vậy thôi. Quên đi em , trời nhiều sao kia em.”

Rồi Linh Thái cũng “tiện tay” tắt máy luôn. Tiêu Nguyên nhìn trời mà thờ dài, thế thì cô đừng hỏi cho xong. Hấn cái gì cũng đã cho cô rồi , còn hận không thể cười cô ngay lập tức chứ đừng nói là cô muốn xin hấn cái gì. Bảo hấn hái sao cho cô có khi hấn cũng đi ấy chứ. Cô đành gọi cho Tiểu Hạ vậy

“ Vẫn chưa hài lòng hà. Tao đang tắm nè mày .”

“Tao chẳng cần nịnh hán. Tại sao lại có suy nghĩ như thế ?”

“Cảm giác đó là với Bạch Vĩ Dương sao ?” - Tiểu Hạ gần như gào rú qua điện thoại.

Tiêu Nguyên lấy danh dự cá nhân ra mà đảm bảo truyện này không đầy 1 phút nữa cả phòng cô sẽ biết hết.

Trong lúc đó Tiểu Hạ đang ngồi trên giường ăn hoa quả quay ra gọi 2 cô bạn lại thì thầm :” Chúng mày ơi, hóa ra đứa nó vừa nói chính là Bạch Vĩ Dương. Thế nghĩa là sao ?”

Cả 3 gật gù vuốt cằm suy nghĩ. Tiêu Nguyên từ đầu dây bên kia không đợi được nữa lại gào lên : “ Có nghe không vậy hả ?”

“Đấy đấy , giải thích ngắn gọn nhé. Triệu chứng này xuất phát từ não mà ra. Do dây thần kinh số mấy mấy đó điều khiển. Người ta gọi vắn tắt là , là gì ấy nhỉ ? Đề từ từ...” – Tiểu Hạ cố kéo dài thời gian cho Linh Thái đi tìm thông tin. Chợt Nhã Kì nhảy dựng lên giật lấy cái điện thoại : “Mộc Nhã Kì, chẳng lẽ cậu thích hán ta rồi sao. Chỉ có thích Bạch Vĩ Dương nên mới lo hán nghĩ xấu về mình như vậy .”

Tiêu Nguyên để cách xa cái điện thoại khỏi tai cả thước lấp bắp : “Đùa gì kì vậy. Tao làm sao.....làm sao lại thích hán được.....mày nghỉ đi.....tao ngủ đây một rồi.”

3 cô nàng đang nghe điện thoại há hốc mồm nhìn đồng hồ , 8 giờ thôi mà , có cần đi ngủ sớm thế không ?

Tiêu Nguyên vội vã cúp máy vui đầu vào chân suy nghĩ. Cô là người mạnh mẽ không giống như kiểu tự lừa dối mình hay cố quên đi. Nhưng cô càng nghĩ càng thấy việc Nhã Kì nói rất vô lí. Hán nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa trông có đẹp trai một chút nhưng cô vẫn không đến mức tim đập chân run. Cô cũng chưa bao giờ tỏ ra hiền thực xinh đẹp trước mặt hán cả. Ngủ trong lòng hán lâu như vậy cô cũng không có cảm giác gì. Nói chung chắc chắn trường hợp đó là không có khả thi. Cô vui sướng mỉm cười tự điều bản thân đã lo lắng không đâu rồi ngẩng đầu lên vừa ngắm sao vừa hát ngêu ngoa nghe như lộn bị chọc tiết. Nói chung cô đánh đàn hay hát thì đều không có năng khiếu cả. Nếu không muốn nói là trình độ như học sinh tiểu học.

Cùng lúc ấy Bạch Vĩ Dương đứng cách cô chỉ một đoạn chưa đầy 5 mét . Anh cảm thấy trong lòng có một cảm xúc kì lạ, hạnh phúc,sung sướng chỉ muốn nhảy lên. Dù cô chưa yêu anh nhưng ít nhất là có thích một chút đi đã,anh sẽ cố gắng từ từ để cô có thể chấp nhận mình. Từ trước đến nay cũng chưa bao giờ anh muốn đạt được mục tiêu của bản thân đến như thế. Giờ thì anh đã hiểu tại sao bố mẹ mình lại bất chấp tất cả để có thể đến được bên nhau như vậy. Chỉ vì đã lỡ gặp nhau, lỡ nhìn thấy nhau,lỡ yêu nhau mà thôi.

Anh chợt cảm nhận được có người đứng đằng sau mình nên quay lại. Hóa ra chính là Bạch ông. Ông cười hiền từ xoa đầu anh như đứa trẻ rồi đưa cho anh tờ giấy. Anh chưa kịp nói gì ông đã đi vào nhà rồi.

Anh nhờ ánh đèn ngoài sân đọc tờ giấy đó. Những chữ viết run run nhưng vững chãi của ông anh không tài nào quên. Vì chính ông ngày trước cũng là người dạy dỗ anh viết từng nét từng nét chữ một . Khiến khi đi học anh toàn bị điểm kém môn chính tả (sát phong cảnh) . Ông viết một bức thư cho anh giống như ông đã từng làm khi anh giận đối :

" Ông hiểu, cháu trai của ông rất yêu cô bé đó. Nhưng đứng trên phương diện của một người ông, ông muốn cháu phải hiểu rõ. Cô bé đó hơi ngốc một chút, khó tiếp thu một chút. Trong chuyện tình cảm càng kém cỏi hơn. Vậy nên cháu hứa với ông đừng có nóng vội nghe không ? Ông tin Tiêu Nguyên dù có yêu cháu đi chăng nữa nhưng một khi nó nghĩ không ra sẽ ngay lập tức chạy trốn khỏi cháu. Việc có quay lại hay không thì ông cũng không dám nói trước. Cháu biết yêu nhưng chưa hiểu hết về yêu được đâu. Có yêu chính là duyên phận , mà có duyên phận thì chính là có yêu. Dù cháu có yêu con bé bao nhiêu mà duyên phận không tới thì cháu cũng phải chấp nhận. Sống cho thật tốt đừng để đánh mất những gì mình đang nắm giữ được. Cũng giống như khi cháu ngồi ở sân niềm yết giả chứng khoán. Có thể buổi sáng giá cổ phiếu của cháu đủ cho cháu sống sung túc cả đời... Nhưng đến chiều giá cổ phiếu bỗng dưng tụt dốc không phanh khiến cháu mất tất cả . Quan trọng cháu phải có sự nhanh nhẹn bình tĩnh, kiên trì, quyết đoán và đã đi bước nào chắc chắn bước đấy. Việc trước kia ông cố gắng ngăn cản bố mẹ cháu khiến ông mệt mỏi lắm rồi. Ông mong cháu hạnh phúc.

Gửi tới cháu - Ông nội Bạch Phong Vân

Bạch Vĩ Dương gấp bức thư lại bỏ vào túi áo rồi đi đến chỗ Tiêu Nguyên rồi ngồi xuống cùng cô :” Đêm nay trời thật đẹp. Lần này anh ngồi với em , từ sau anh sẽ là người đầu tiên bế em vào nhà cho em biết tay."

Tiêu Nguyên đâm vào lưng anh ta rất mạnh :” Không cần quăn. Thích thì anh cứ vào đi."

Anh không né tránh cú đâm của cô ,thấy lưng hơi tê dại :” Anh muốn ngồi với em. Muốn đợi đi ngủ cùng em cơ...."

2 người lại chơi trò đuổi- bắt- đánh như mọi khi đến lúc mệt nhoài rồi mới chìm vào giấc ngủ

Yêu là gì

Là thứ quan trọng đến đâu

Anh không biết

Cô cũng không biết

Họ bên nhau

Trong vòng tay ấm áp

Trong nhịp thở của nhau

Không rời xa

Ấy chính là hạnh phúc lớn lao lắm rồi

Chỉ mong thời gian ngưng đọng mãi mãi mà thôi .

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Sư phụ cũ

Thời gian trôi đi rất nhanh. Thoáng cái kì học đầu tiên đã kết thúc trong niềm hân hoan vui sướng của mọi người . Rất dễ hiểu thôi, học kì một qua đi thì chỉ một thời gian ngắn nữa sẽ tới ngày Tết truyền thống của dân tộc. Tất cả bọn họ sẽ được nghỉ 10 ngày, 2 tuần....và có khi còn được nghỉ 15 , 16 ngày liền....

Quan trọng hơn cả là cái đám sinh viên nghèo cuối cùng cũng không phải ăn chay niệm phật nữa. Xách balo lên và về nhà ăn thịt đúng nghĩa vừa có mỡ vừa có nạc thôi. Tiểu Hạ cũng đã về nhà ở quê . Linh Thái thì có bố mẹ ở ngay trong thành phố nên tới ăn Tết cùng với họ. Nhã Kỳ nói muốn nhân dịp này học thêm chút nữa nên ở lại kí túc xá luôn.

Tiêu Nguyên chính là người chán nản nhất. Đứng ra giờ nay cô đã lên xe đi với tốc độ tên lửa để về thành phố A rồi. Khi về tới nhà cô sẽ lao ngay vào lòng lão mẹ để ăn 3 cái tết thật mạnh vào mồm. Năm nay, lão mẹ nói rằng bố cô bận rộn làm ăn, bà cũng không có thời gian đâu mà tiếp đón cô. Cô thì coi như cũng đã đính hôn với con người ta rồi thì tốt nhất cũng nên ở đó phụng dưỡng cha mẹ chồng. Quái đản là năm nay bố mẹ chồng cô ở bên Mỹ chứ có về Việt Nam ăn Tết nguyên đán đâu. Ngay cả Bạch ông cũng đã về quê từ ngày 25 âm vì ông sợ nếu không nhanh sẽ không kịp chúc tết tất cả họ hàng. Trước khi đi, ông chỉ nhìn Vi Dương và Tiêu Nguyên đầy thâm ý rồi nói :” Lúc ông không có ở nhà các cháu không nên hăng hái quá . Cứ bình tĩnh, thời gian sau này còn dài.”

Tiêu Nguyên còn đang treo máy, chưa kịp giải thích gì thì Vi Dương đã vui vẻ tiếp lời :” Cháu biết, chúng cháu sẽ giữ ý. Ông đi vui vẻ. Cháu đưa ông tới bến xe nha.”

(warning : Nội dung không trong sáng mấy)

Mà kể cũng lạ. Rõ ràng ở nhà có rất nhiều ô tô. Bạch Ông cũng không thuộc kiểu cổ hủ . Nhưng ông lại cứ nhất quyết đòi đi xe khách chứ không chịu cho Vi Dương trở đi . Đúng là tự thích hành hạ mình và hành hạ con cháu. Là cô, cô ngồi ô tô điều hòa có phải sướng hơn không ?

Bạch Vi Dương đi một lát rồi cô vẫn đứng ở trước cửa ngắm vạn vật . Thực tế ,cô cũng quên mất việc quay vào trong nhà rồi (nói cách khác là đầu hiện đứng đợi chồng trở về ấy mà)

Trong khi rảnh rỗi không có việc gì làm cô bắt giác nhìn xuống bàn tay mình. Ngón áp út thô kệch do luyện võ giờ được trang hoàng bởi một chiếc nhẫn tinh xảo , khiến ngay cả người không quan tâm đến đồ trang sức như cô cũng đem lòng yêu thích, không nỡ tháo ra. Chẳng lẽ chỉ đeo một cái vòng sắt (a nhẫn kim cương đồng hóa vs vòng sắt) thì có nghĩa ta đã “Đính hôn”...? Rồi dần dần thì “Kết hôn” Kết hôn xong lại “sinh con đẻ cái”....”chui rúc ở nhà nuôi dạy con “.....Cô càng nghĩ càng thêm buồn rầu hơn. Cô mới 20 tuổi , còn trẻ trung năng động ,đã chỉ vì một ông thầy bói mà bị kéo xuống năm mồ hôn nhân. Nếu cô biết tên thầy bói nào đã phán câu xanh rờn như thế cô nhất định sẽ cho hắn chết không toàn thây...

Cô phải sống ở căn biệt thự này buồn chán muốn chết. Nếu như giờ cô đang ở kí túc xá, cô còn có thể tán chuyện gẫu với Nhã Kỳ. Nói chuyện từ sáng đến tối, đôi thì đi vài bước đun nước sôi , pha mì là có cái ăn. Buồn ngủ thì nằm lăn ra đến 10 giờ sáng hôm sau dậy chơi tiếp. Như ở nơi này thì Cả căn nhà rộng chằng mấy khi có bóng dáng của con người. Bạch Vi Dương lúc nào cũng bận rộn hết . Sáng sớm thì anh ta đi dạy hoặc là hì hục trong nhà bếp. Cô đã hỏi tại sao anh ta không dùng người giúp việc rồi anh ta chỉ tình bơ hời ngược lại :” Em không thấy ăn cơm do ăn nấu là điều may mắn sao ?”

Xi, cô ăn cơm anh ta quen rồi cũng không còn cảm giác thèm thưởng phát điên như trước nữa vì thế anh ta không nên hăm dọa cô.

Đến trưa cô đi ngủ Bật Mã Ôn lại rửa bát , dọn dẹp phòng khách và phòng ngủ. Có buổi chiều thì cô cũng đến lớp tự họcchơi với bạn chứ không ở nhà. Đến lúc cô về, cơm canh hán nấu đã đợi sẵn. Cô ăn xong thì vòng tuần hoàn buổi sáng lại lặp lại. Cô chơi chán rồi ngủ. Anh ta cũng ôm cô mà ngủ theo. Anh ta chính là cái máy làm việc không biết mệt mỏi mà. Đúng rồi, đáng lẽ ra anh ta về đây cũng là để tiếp quản chi nhánh công ty cơ chứ có phải về cưới vợ đâu ? Sao không bao giờ thấy anh ta làm việc nhỉ ?

“Em làm gì cứ đờ người ra thế.” – Bạch Vi Dương đã về từ lúc nào, đứng cạnh cô, ghé sát vào mặt cô hỏi.

Cô giật mình lùi lại vài bước xua tay :” Không có gì ?”

Nhưng cái miệng cô còn đi nhanh hơn cả đại não, không giấu điểm sợ tò mò của mình cô lí nhí hỏi anh ta :” Tại sao thấy anh suốt ngày chăm lo cho tôi mà anh không làm việc gì hết vậy. Công ty của anh thì sao ? “

Cô nói bé nhưng anh nghe không sót một chữ nào. Gương mặt anh dần ra vẻ vui sướng. Cô quan tâm đến anh sao ? Vậy thì công sức mệt mỏi bao lâu nay của anh cũng coi như là không uổng đi. Anh xoa đầu cô cười hiền từ , ánh mắt long lanh hiện lên vẻ ấm áp :” Công ty của anh không cần anh điều khiển vẫn giàu có được. Em cứ an tâm”

Cô thất thần nhìn anh ta. Gương mặt lúc thì lãnh đạm, lúc lại hiền hòa như nắng xuân ấy thật khó nắm bắt. Anh ta bây giờ đâu khác nào một đứa trẻ mới được cho kẹo a. Nhưng cô lại thấy anh như vậy thật quá dễ dàng nên thuận tay véo véo má anh : “ Ừ, vậy vào nấu cơm đi. Tôi đói chết rồi nè.”

Sát phong cảnh, hần đảnh ngâm ngùi đi vào bếp đeo tạp dề thực hiện sự nghiệp đàn ông vào bếp.

Cô hôm nay không chạy loăng quăng như mọi hôm mà ngoan ngoan ngồi chống tay vào cằm ngắm nhìn hần làm việc. Ngắm hần cho thỏa một chút đi. Để khi cô đi xa sẽ không nhớ hần...

Mà.....tại sao cô lại nhớ hần nhỉ ?? Cô đi thì mắc mớ gì mà nhớ hần chứ. Cũng chỉ là đi chơi vài ngày thôi mà, cô có thể chết được hay sao. Nhưng đúng lúc đó hần quay lại nhìn được gương mặt đầy xung đột của cô :” Em thấy không khỏe sao. Hay để anh nấu cháo.”

Cô lắc đầu quầy quậy : “ Không sao, tôi ổn, ăn cơm thôi. ”

Buổi chiều đến rất nhanh. Tiêu Nguyên nhìn quanh chắc chắn Bạch Mã Ôn không ở trong phạm vi 50 mét xung quanh, cô mới lén lén lút lút vào phòng khóa trái cửa lại. Cô nhanh chóng lấy quần áo nhét vào balo cùng vài đồ dùng cá nhân cần thiết nữa. Xong xuôi cô lại nhẹ nhàng mở cửa, ngó trước ngó sau rồi im lặng hết sức đi về phía cổng. Cô không phải đang trốn chạy đâu nha. Dù gì thì ở nhà mấy ngày này cũng chán quá. Mà cô đã hứa với ông sư phụ dạy võ của mình tết này sẽ đến chơi với ông ấy rồi nên cô không thể nuốt lời. Có vậy ông thầy mắc dịch đó mới chịu dạy nốt môn võ bí truyền cho cô để cô còn hạ tên Bạch Vĩ Dương nữa chứ.

Chẳng hiểu vì cái lí gì người ngu ngốc như bạn Nguyên lại có thể nhanh chóng đi ra khỏi nhà như vậy. Thuận tiện bắt xe buýt, thuận tiện lên xe và đồng thời cũng thuận tiện tới nơi. Không nên vội vã khen EQ cô cao đâu. Đơn giản là người ta không muốn bắt quả tang cô ngay tại trận mà thôi. Bạch Vĩ Dương đã lén lút theo dõi cô. Hần hiểu cô không phải là muốn bỏ đi. Người phóng khoáng như cô chắc cũng chán nhà hần rồi. Nên cô mới muốn đi ra ngoài chơi nhưng lại sợ hần không đồng ý. Dù gì hần cũng muốn xem nếu không có hần cô sẽ cảm thấy ra sao, liệu có vui vẻ hay không? Hần thật sự tò mò lắm nha.

Chiếc xe chợ bò lết trên đường để trả hàng, 2 tiếng sau mới đến thành phố A. Tiêu Nguyên vui vẻ xuống xe bắt taxi tới võ đường. Chiếc taxi dừng trước một khu nhà rất rộng sơn xanh giống như nhà văn hóa xã. Bên trong vang lên tiếng hô đều đều trầm ấm của người đàn ông trung niên. Mở cửa xe cô nắm chắc dây đeo balo đi vào trong. Vừa đặt chân trái qua cửa cô đã suýt bị một cái gậy gỗ quăng trúng đầu. Biết ý lùi lại, cô đặt chân trái ra phía sau và đưa chân phải lên : “ Không nên bước nhầm chân.”

Cô an lành đặt cả 2 chân vào, thờ phào nhẹ nhõm một hơi

“ ĐÓP”

Cô tiếp tục bị một chiếc gậy khác ném vào người. Nhưng vì có thân thủ nhanh nhẹn cô đã tránh ra được, khiến nó nện xuống sàn đất. Cô không khách khí gào lên :” Võ Chi Dân. Sư phụ dạy dỗ học sinh của mình kém đến vậy sao. Quăng một cây gậy 2 lần cũng không trúng nổi con là thế nào. Đứa học sinh đó nên đuổi học đi là vừa.”

Im lặng bao trùm.

Cô thấy lạ quay đầu lại thì đập vào mắt là cảnh tượng ông thầy 45 tuổi tay giờ cao cây gậy “thứ ba” đang hướng cô chuẩn bị ném. Thôi cô tiêu rồi T_T Ai đời lại đi chửi mắng chính ông sư phụ dạy võ của mình cơ chứ. Hai cây gậy vừa rồi chính là ông ấy ném chứ ai. Tiêu Nguyên khóc không ra nước mắt quay ra nhìn thầy giờ giọng nịnh bợ : “ Sư phụ ơi, con chửi là chửi cái người làm phòng nền cho cảnh này, độ gió chẳng hợp lí chút nào a.” Rồi cô chống nạnh cất cao giọng :” Đề nghị đuổi sư cha cái thằng đang bê quạt tạo bối cảnh chạy một vòng kia. Hần đã làm mất hết uy lực của sư phụ rồi.”

Im hơn ban đầu.

Võ Chi Dân đen mặt buông tay cầm gậy xuống đi về phía đứa học trò “đáng yêu” nói :” Đó là con trai ta. Ta bắt nó bê quạt để rèn luyện thể lực đó. Giống như con hồi bé bao cát thôi.”

Tiêu Nguyên toát mồ hôi lạnh. Cái ông thầy này còn lòi chuyện cô bê bao quát chạy quanh phòng tập đúng một trăm vòng ra mà kể nữa chứ. Hồi ấy là cô ăn gian 15 vòng mà sư phụ có biết đâu. Lúc sau cô còn cố tình làm đổ bột cát trong đó ra nữa. Thế mà ông thầy vinh danh cô chẳng khác nào anh hùng, rèn giũa cô thành nhân tài. Giờ đến lượt con trai ông ấy, chắc cô cũng phải giúp cậu ta vài chiêu gian lận thôi.

“ Sư phụ, trò đến mà sư phụ chẳng đoái hoài sao? Đi ra ngoài làm vài chén với trò đã.”

Thầy Võ vừa nghe đến rượu lập tức phát tay : “ Mọi người luyện tâm chăm chỉ. Ta đi lo việc đại sự.” Rồi cả 2 người mất dạng luôn. Cuối cùng cậu con trai Võ Chi Thiêm mới được nghỉ ngơi, quỳ xuống vái lạy trời đất : “ May mà cha không phát hiện con tháo bộ phận trong quạt ra cho nó nhẹ bớt.”

Tiêu Nguyên cùng sư phụ vào một ngôi nhà ngay gần lò luyện võ. Đây là nhà ở của sư phụ cô . Cô rất thích đến đây ăn ké hoặc nhậu sau giờ học. Căn nhà vẫn không thay đổi mấy, chỉ có thêm vài tấm huy chương. Thật sự không bằng số huy chương cô từng có ,dù giờ chúng đã đi đã ngoại ở bãi rác số mấy rồi đó cũng nên.

“ Ta có mang chai rượu đến cho sư phụ.”- Cô lấy trong balo một chai rượu xịn đẳng cấp của tên Vĩ Dương.

Võ Chi Dân há hốc mồm kinh ngạc :” Chúng ta...được uống rượu này sao ?”

Cô bình thần gật đầu. Sống ở nhà Bạch Vĩ Dương quá lâu đã khiến cô nhìn đồ đắt tiền không chớp mắt :” Thầy còn không mau đi làm đồ nhắm”

Ông sư phụ vội lao vào bếp làm việc. Đồ ăn được mang ra còn nóng hôi hổi. Tiêu Nguyên rót rượu tiện tay nhón một miếng. Cô lại nhanh chóng nhè ra :” Ăn chán chết !”

Võ Chi Dân kinh ngạc tột cùng. Đây chẳng phải là món bình thường học trò của ông thích nhất hay sao . Sao bây giờ lại chê tay nghề của ông. :” Nay , Mọc Tiêu Nguyên trò có thói quen công chúa từ bao giờ vậy ?”

Tiêu Nguyên bất giác thấy giật mình. Cô không hề cố tình nói câu này . Nhưng tên Bạch Vĩ Dương nấu ăn quá ngon khiến cô thật sự quen mắt rồi. Món ăn của sư phụ cô sao có thể so sánh bằng một phần mười món ăn của hần. Tự nhiên lại nghĩ đến hần cô lại thấy đói. Nhưng cô thấy những đồ ăn không phải do hần nấu thì chẳng vừa miệng gì cả. Chẳng lẽ lại bỏ đi ? Không được, như vậy sư phụ sẽ buồn : “ A, sư phụ hiểu nhầm con rồi. Tại đợt này vị giác con hơi có vấn đề thôi mà. Sư phụ đừng lo, con vẫn là Tiêu Nguyên của sư phụ mà. Thôi chúng ta cạn chén. Cô đưa ly lên uống một hơi hết sạch. Rượu có vị cay cay ngòn ngọt thấm vào đầu lưỡi. Tiêu Nguyên chưa gì đã thấy chuyển choáng như người say . Bình thường cô uống cả chai rượu volka cũng có làm sao đâu. Lâu rồi không uống rượu khiến tửu lượng cô kém đi như vậy sao . Thế thì còn mặt mũi nào mà nói chuyện với sư phụ nữa

“ Tiêu Nguyên, trò rất lạ. Ta thấy trò đúng vẫn là trò nhưng trò đã có một cảm xúc nữa đó. “- Võ Chi Dân cũng thấy mình hơi say rồi nên quyết định không uống nữa

“ Đó là gì hả sư phụ ?”

“ Yêu.”- Ông nói lớn rồi cười ha ha.

Tiêu Nguyên tự nhiên ngệt mặt ra . Lại là yêu hay sao ? Ai cũng nói cô yêu. Cô chỉ yêu đồ ăn hần làm thôi chứ có yêu hần đâu mà. Mọi người thật thích nói nhầm quá. Cô bực bội loạn choạng đứng bật dậy : “ Sư phụ làm con mất hứng quá. Vừa mới gặp con đã ăn nói linh tinh yêu đương vớ vẩn. Thôi chai rượu để lúc khác uống tiếp. Con mệt rồi, mai con sẽ nói chuyện của con với sư phụ.”

Tiêu Nguyên đứng đĩnh đi về phòng trọ mình mới thuê. Cô vừa mở cửa đã nằm lăn kên lên giường không thèm thay quần áo gì luôn. Rõ ràng cô thấy mất cô nặng trĩu nhưng sao lại không ngủ được nhỉ. Cô luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó. Kết cục nghĩ hết nửa ngày cô mới hiểuhình như cô muốn được ôm Bạch Vĩ Dương ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Sư phụ kì quái

Tiêu Nguyên lờ mờ mở mắt, xoa xoa hai bên thái dương đau nhức, đầu óc vẫn không khỏi choáng váng. Cô cảm thấy rất mệt mỏi, khó chịu giống như mình vừa trải qua một cơn mơ vậy. Cô chỉ biết mình vừa uống được 1 chén rượu với sư phụ liền buồn bực đi về. Ngay cả việc làm sao để thoát khỏi cơn mất ngủ dần vật cô cũng không nhớ nữa. Tự nhiên cô lại nghĩ đến những bộ phim chiếu lúc 6 giờ tối thái hậu nhà cô hay xem. Mấy nữ nhân vật chính toàn là uống rượu say rồi lên giường với một người đàn ông nào đó. Liệu có khi nào cô cũng...

Nhưng ngay lập tức cô lại tự đánh vào đầu mình . Biến thái, tối qua về phòng cô khóa cửa rồi đi ngủ luôn , làm sao có thể như vậy. Nhìn xuống quần áo cô còn chẳng xộc xệch chút nào . Cô lại thở phào một hơi.

Dù thế vẫn phải cảm thán một câu, ông trời cũng có thú vui dọa người thật kinh dị . Cô đang định ngồi dậy chợt nghe tiếng lách cách, lách cách vang lên đều đều trong phòng. Thịnh thoảng có cả tiếng rung động , rồi một giọng vang lên nhỏ nhẹ khẽ khàng đến mức cô còn chẳng hiểu nó đang nói cái gì. Cô run run co mình lại , đầu tranh tâm lý dử dỗi . Lúc này, những bộ phim lúc 12 giờ đêm cô xem bắt đầu phát huy tác dụng. Dù cô rất thích xem phim ma, phim kinh dị, nhưng cô xem là để soi mói mấy lỗi của nhà làm phim. Chứ từ trước đến nay, cả tổ tông nhà cô chưa có ai có phước được gặp ma cả . Vậy là cô sẽ là người đầu tiên gặp được nó, sẽ là người được vinh danh hay sao ?

Con ma này béo bở quá. Cô sẽ bắt trói nó lại hoặc ít nhất thì cũng phải chụp một tấm ảnh làm tin mới được....(em sợ rồi ạ, gặp ma như gặp người nổi tiếng. Viết đoạn này lúc 1 h sáng ớn lạnh hết cả sống lưng T_T)

Nhưng khi cô vừa giờ được điện thoại lên thì đập vào mắt cô chính là một tấm lưng rộng, bờ vai vững chắc. Con ma này trước khi chết cũng là mỹ nam

hay sao ? Cô thầm oán trách cho cái số phận hẩm hiu của nó, giờ máy lên định chụp tiếp. Nhưng cô chưa kiếm được bức ảnh nào lại tỏ mò hạ điện thoại xuống. Quái lạ, mà mà cũng biết đánh máy tính à. Đã vậy cứ 5 phút điện thoại trên mặt bàn thường rung một lần. Con ma đó sẽ cầm điện thoại trước mặt lên trả lời, giọng trầm ổn nhưng phảng phất một mối. Giọng nói này... chiếc điện thoại này... khí chất ôn hòa, ấm áp này... chỉ có Bạch Vĩ Dương chứ không ai khác. Bất chợt cô trở nên im lặng lắng nghe mọi âm thanh. Mắt chăm chú theo dõi việc làm của anh. Đường như lí trí mãnh liệt thường ngày của cô đã bị tác dụng phụ của rượu hôm đề bẹp mất rồi. Vậy nên cô cứ vô thức suy nghĩ và làm theo những gì trái tim mình chỉ dẫn, cò bỏ đi lớp vỏ bọc thép đầu tiên.(Đoạn này đổi sang gọi là “anh” cho nó tình cảm. Sau này cãi nhau lại “hắn” tiếp ^_^)

Đồng hồ chỉ là 5 giờ sáng. Vậy mà anh ta có thể liên tục nhận điện thoại trong khi mắt không rời màn hình và tay liên tục di chuyển trên bàn phím. Cô nghiêng cổ lên thì loáng thoáng nhìn thấy dòng chữ rất lớn :” Báo cáo kế hoạch...” gì gì đó nhưng đã bị người anh che mắt. Nếu vậy chẳng lẽ trước giờ, anh ta luôn thức dậy sớm như vậy để làm việc ? Sau đó lại còn phải đi nấu bữa sáng và chuẩn bị cơm trưa cho cả hai. Thảo nào đợt này cô thấy anh trông hơi nhợt nhạt so với trước, đôi khi còn lộ vẻ mệt mỏi thấy rõ. Tự nhiên cô cảm thấy trong lòng thập phần hồi hộp. Trước giờ cô không quen ăn không , ngủ không của người khác. Anh ta lại luôn chăm sóc cô từng chút một như vậy... Cô hứa với lòng quyết tâm từ bây giờ sẽ đối xử thật tốt với anh ta , giúp đỡ anh ta hết mức có thể...

Bật Mã Ôn kết thúc cuộc điện thoại với ông chủ Mã ở bên xưởng sản xuất an lòng thở ra một hơi. Hôm nay quả là một ngày dài mệt mỏi. Dù vẫn đang là dịp Tết nhưng 3 xưởng máy của công ty vẫn không ngừng làm việc. Nên đến khi có quá nhiều công nhân xin nghỉ đã gây ra náo loạn. Anh phải làm ra đủ thứ chỉ thị mới khiến mọi thứ quay lại quỹ đạo ban đầu. Tổng thể chi nhánh này ở Việt Nam làm việc cũng rất thuận lợi. Nếu tính giá thành so với ở Mỹ thì không bằng được, nhưng lượng mua vào lại nhiều dồi dào và đều đặn hơn.

Anh vươn vai vài cái cho tỉnh ngủ. Từ lúc đến ở với cô không ngày nào anh được ngủ quá 5 tiếng. Nhưng vừa làm việc, vừa được nhìn thấy bộ dáng ngủ an lành của cô của cô khiến anh thấy rất hạnh phúc. Một môi thế nào nhưng chỉ cần có cô là đủ. Mà giờ chắc cô vẫn chưa dậy. Không biết nếu cô nhìn thấy anh thì sẽ có cảm giác như thế nào nhỉ ? Sẽ hỏi anh tại sao ở đây ? Đã làm gì cô ấy ? Hay có khi còn nhảy lên đánh anh nữa. Câu trả lời ư ? Đêm qua anh ở trong cùng một nhà trọ với cô , tự nhiên thấy cô gọi đến. Anh suốt nửa nhảy dựng lên vì vui vẻ. Mớ điện thoại ra liền nghe thấy giọng lè nhè của cô :

“ Tên khốn nạn Bật Mã Ôn . Anh lừa tôi cho tôi ăn no. Anh lừa tôi cho tôi sung sướng. Anh còn xit cái nước hoa gì lên người mà khiến tôi giờ không ngủ được. Anh đi chết ngay đi. Tôi buồn ngủ mà không ngủ được...- Cô cứ gào lên mỗi câu mình không ngủ được. Nhưng ở đầu dây bên kia anh cười sáng lạn như vừa trúng số xổ :

“ Cái này có một cách giải quyết .”

“ Cách gì ?”

“ Tôi đến làm gối ôm cho em..”

Vậy là anh nhanh chóng lừa được bạn Tiểu Nguyên đang say khật khờ đờ về vào phòng. Ngủ không được ôm cô anh cũng nhớ chết đi được . Cô cũng thoải mái coi anh như gối ôm , hít hà mùi hương nam tính trên người anh đến thỏa mãn rồi mới yên lòng thiếp đi. Anh nắm chặt bàn tay lạnh cứng của cô nở nụ cười ấm áp. Cô nhớ món ăn của anh, cô nhớ mùi hương của anh, nhớ cuộc sống có anh. Giờ bảo anh đi chồng cây chuối trước cửa công ty mà cô được cười hạnh phúc thì thế nào anh cũng làm cho coi.

Đóng laptop lại anh đi vào phòng tắm rửa mặt, người tràn đầy sinh khí. Nhưng khi vừa quay lại anh đã thấy cô đang đứng chãi đầu . Trong lòng anh chợt nhen nhóm nỗi lo sợ. Anh quên mất chưa chuẩn bị cách trả lời với cô . Nhớ như nếu anh nói rằng là cô gọi đến có khi nào cô tránh xa anh ra không nhỉ ?

“ Chào anh. Năm mới tốt lành.”- Tiểu Nguyên nặn ra nụ cười toe toét nhất có thể.

“ Hôm nay mới 29 thôi...”- Anh lắp bắp trả lời, dường như vẫn còn ngỡ ngàng với cách chào đón của cô với mình. Chẳng lẽ cô định đối xử với anh như với người ngoài hay sao ? Chào hỏi, vui vẻ , cười nói , nhưng lại xa lánh... Trong vô thức anh quay lại gọi tên cô :

“ Mộc Tiểu Nguyên !”

“...”

“ Em không giận anh đấy chứ ?”

Cô kiểng chân lên làm rối bù mái tóc anh rồi cười hi hi :” Anh giúp tôi nhiều như vậy. Nấu ăn cho tôi, ôm tôi ngủ, lại còn làm việc kiếm tiền nữa. Dù tôi có không yêu anh nhưng cũng có thể cân nhắc việc lấy anh. Như thế vừa lòng cả gia đình tôi và gia đình anh, chỉ cần anh hứa cho tôi tiền, cho tôi ăn, ôm tôi ngủ là được. Tất nhiên việc đó cũng là lúc tôi tốt nghiệp. Vậy thì tôi vì có gì mà có thể giận anh cơ chứ?”

Anh suốt nửa không kìm chế được nhảy đến ôm chặt lấy cô. Vậy là cô đã giảm bớt khoảng cách với anh rồi. Sau lần này anh sẽ về quê vái lạy mười đời tổ tông nhà họ Bạch mới được. Trong khi đó, Bạch ông đứng trước từ đường thắp hương miệng lầm bầm :” Cầu mong cháu nội con trong năm nay sớm có được tình cảm từ cháu dâu Tiểu Nguyên. Nam mô a di đà phật.”

Ông quay đầu lại ngẫm nghĩ rồi nói thêm một câu :” Năm nay có chất bé thì càng tốt nữa . Đa tạ tổ tông.”

“ Mà này, anh nấu cho tôi ăn chút gì được không. Tôi đau đầu quá. Rượu nhà anh cũng thật là... uống mỗi một chén thôi mà đã say ngất ngưỡng được. Bình thường từ lượng của tôi cũng rất cao. “

“ Lần sau đừng tùy tiện lấy rượu nhà anh như vậy nghe chưa. Chai rượu đó được ủ rất lâu rồi, nếu không nhầm thì nó còn nhiều tuổi hơn anh nữa. Người

ta muốn uống rượu đó thì phải pha thêm rất nhiều thứ khác để làm giảm độ cồn và độ mạnh. Chỉ cần một chén em uống có thể pha ra chia cho ba bốn người uống mà họ cũng thấy say đó.”- Anh nghĩ lại liền tức giận, cô uống không cẩn thận còn có thể bị ngộ độc rượu hay đau dạ dày nữa. Nhất là không có anh chắc chắn là cô chưa ăn gì đã uống rượu cho mà xem.

Tiêu Nguyên gật gù tỏ vẻ đã hiểu

“Em muốn ăn gì anh đi mua nguyên liệu. Vội lại ở đây không có chỗ nấu nướng. Anh sẽ nấu ở đâu ?”

“À, hay là chúng ta đến nhà sư phụ đi. Sư phụ dạy võ của tôi có bộ dụng cụ nấu bếp đầy đủ lắm. Mặc dù ông ấy chẳng bao giờ động đến cả. Có khi giờ này ông ấy còn đang say ngất ngưỡng ở nhà đó.”

2 người xuống đường khoác vai nhau đi bộ. Mùa xuân mưa phùn, hạt mưa nhỏ xiu bay bay trong không trung. Tết Việt Nam là một cái tết truyền thống nhiều ý nghĩa. Nó cho người ta giây phút sum họp, nghỉ ngơi thư giãn bên gia đình. Không khí ấm áp, phảng phất mùi hương trầm. Dù xã hội và đô thị ngày càng phát triển. Bánh trưng cũng không được gói nhiều như ngày trước. Rất nhiều truyền thống đã không còn được lưu giữ nữa. Nhưng bản sắc của dân tộc dường như vẫn còn vẹn nguyên khiến lòng người lâng lâng, phất phơ niềm vui khó diễn tả bằng lời. Đi đâu cũng cảm thấy đang về nhà. Gặp ai cũng cảm thấy như gặp một người bạn thân lâu năm. Chỉ là gật nhau chào hay một lời chúc tết kèm bao lì xì cho em bé nhỏ xinh nhưng lại chất chứa tất cả cái hồn và cái tình của quê hương Việt Nam yêu dấu.

Cô đứng bên cạnh anh, nhỏ bé về vóc dáng nhưng lại mang một giá trị vô cùng lớn. Bạch ông nói rất đúng. Cho dù cô thông minh, nhưng sống thiên về lí trí quá nhiều khiến cho não bộ quên mất khái niệm yêu một ai đó. Chứ thực ra trong con người cô luôn ẩn chứa tình cảm vô cùng dạt dào chỉ đợi một người có thể bình tĩnh, kiên nhẫn khai thông nó. Và giờ anh, tình nguyện làm điều ấy...

Sau khi lượn một vòng qua họ mua được chút ít đồ giả rẻ nhờ vẻ đẹp trai của Vĩ Dương và tài chọt chém của Tiêu Nguyên, họ đến trước cửa nhà sư phụ. Tiêu Nguyên dừng lại ấn chuông. Cô cứ ấn ấn đến cả chục lần mà vẫn không ai mở cửa. Mọi người đi đường thỉnh thoảng quay lại nhìn cô và anh đứng mãi ở đó. Cô sắp bực bội đến mức muốn đánh người thì anh đi đến chậu cây mai. Nhẹ nghiêng đầu chậu lên anh cảm ra một xâu chìa khóa:

“Học sư phụ lâu như vậy mà ngay cả thói quen bản tính của sư phụ em cũng không biết ?”

Cô trở mắt ra nhìn chùm chìa khóa miệng lắp bắp nửa ngày một câu cũng không nói nổi. Lần đầu đến nhà sư phụ mà anh ta còn biết nhiều hơn cô a. Tổng kết lại bằng một từ NHỤC.

Cửa mở ra, đập vào mắt 2 người là cảnh phi thường phiêu du. Sư phụ đang nằm chổng kên trên đất, tay dang hai bên. Chân đá, lưng tung. Chén rượu nằm lán lóc dưới sàn. Mùi rượu bốc lên nồng nặc khắp căn phòng. Tiêu Nguyên bước vào lớn tiếng gọi: “Võ Chi Thiêm cậu ở đâu, sao lại để bố cậu thế này?”

Có một bóng người từ phòng trong lù lù đi ra, đầu đeo lưng lẳng hai cái bao trắng nhỏ đựng đưa không khác gì quả trứng luộc khiến Tiêu Nguyên nín cười đến nội thương. Đồng thời một giọng bi thương như hát tuồng vang lên: “Sư ti, ti hại em rồi. Hôm qua ti đi, bố em không biết thế nào lại rót thêm mấy chén nữa uống. Cuối cùng không chịu nổi nằm vật ra. Em về nhà định đưa bố lên phòng ngủ lại bị bố đâm cho vào đúng 2 mắt, miệng cứ lảm bảm: “Mẹ mày đã bỏ bỏ con mình rồi, vợ đã bỏ tôi”. Em gào thét thế nào bố cũng không nghe nên em vứt đầu luôn cho ti về xử lí đấy. “- Rồi như kiểu sợ bị đánh cậu ta chạy tót vào phòng đóng cửa cái sầm.

“Xi, kém cỏi. Một ông già say rượu mà không đánh nổi thì sau này làm sao đi thi ?”- Cô hươ hươ nắm đấm loạn xạ trong không trung đến nhéo sư phụ:

“Dậy mau ông già kia. Còn định ngủ nữa hả. Muốn con đánh cho thừa sống thiếu chết không?”

Ông thầy như có khinh công nhún người một cái từ tư thế nằm đã thành đứng thẳng oai vệ, cặp mắt ti hí nhắm tịt vuốt xoa cái hông thân yêu:

“Mộc Tiêu Nguyên, ta đã bảo trò rồi. Đánh địch khi địch đang say ngủ là trò hèn hạ nhất biết chưa. Còn không mau đi lấy khăn rửa mặt cho ta.”

Tiêu Nguyên tiến lại gần giờ áo mình lên pì pì vài cái rồi chuẩn bị làm khăn mặt cho sư phụ, miệng dụ dỗ ngon ngọt: “Đây, con rửa đây. Sư phụ thật là dễ mặt bản đúng là mắt thế diện.”

Võ Chi Dân một giây bật lùi lại tránh khỏi khăn mặt kiêm dè lau kia, mắt không mở nhưng miệng vẫn nói: “Thôi để Bạch Vĩ Dương đỡ ta vào phòng tắm”

Tiêu Nguyên đứng hình tập hai, chôn chân dưới đất nửa ngày không bước đi nổi. Lại thêm một người có thuật biết trước vạn vật mà không cần mở mắt nữa hay sao? Không những vậy lại còn chỉ ra một người mình chưa bao giờ gặp mặt nữa thì không là quái nhân cũng là dị nhân. Hít thở sâu mấy lần cô mới đủ bình tĩnh mở căng mắt, miệng không ngừng cảm thán: “Sư phụ quả thật đã luyện ra loại võ nhắm mắt nhìn địch quả là thâm hậu. Chắc chắn sư phụ sẽ tìm được cách đánh lại Bật Mã Ôn.”

Rửa mặt xong xuôi sư phụ bước ra, nét mặt tươi tỉnh, tràn đầy sinh lực lớn tiếng nói vô tư, khuyến mãi thêm cả nụ cười của mấy thằng “thiết đầu công” đi vật vờ ở khu 5 tầng:

“Hôm nay có điểm phúc được cả 2 đứa học trò cũ mà ta cung nhất đến thăm thật là vui không còn gì bằng. Chúng bây cũng thật là, một đứa đến thi oang oang, một đứa đến im lặng không một tiếng động, bước chân cũng lướt nhẹ như tiên. Khó mà nhắm lẫn nổi. Ha ha ha ha”

Bật Mã Ôn đang đi đằng sau sợ hãi đến toát mồ hôi lạnh. Ban nãy chẳng lẽ ông thầy này còn đang mơ ngủ à? Anh đã nói rõ ràng với ông già ấy là ngàn vạn lần đừng có nói anh học võ của ông ấy rồi. Cuối cùng thì sao? Ngay câu đầu tiên ra khỏi cửa lại chính là “hai học trò cung của thầy”. Chẳng nhẽ già

rồi nên ông thầy này sinh ra bệnh nhũn não cấp tính ?

Tiêu Nguyên há hốc mồm, suýt nữa ngã xuống sàn. Hôm nay là ngày đầu năm mà, không cần quá nhiều kích thích như thế chứ. Cứ dần dần từ lớn đến bé. Biết vậy năm ngoái lúc mẹ cô đi lên chùa trên núi trừ tà cô phải nghe lời mà đi theo chứ không nên bỏ chạy giữa đường a . Ban đầu chỉ là cái chìa khóa để dưới đáy chậu mai. Rồi ông thầy nhắm mắt mà biết Bạch Vĩ Dương đứng ở bên cạnh cô , lại còn hiểu rõ cái ý định rửa mặt hộ của cô nữa. Bây giờ thầy còn nói một câu xanh rờn cả hai đều là học trò cưng của thầy vậy xin hỏi mục đích của cô đến đây là thỉnh giáo cái quái gì.

“Ngày hôm nay sư phụ mà không nói rõ mọi chuyện con tin sư phụ sẽ phải ăn tết trong bệnh viện chờ mấy cái xương chậu mọc lại đấy.”- Tiêu Nguyên tay nắm lại găm gù. Chẳng lẽ cô bị lừa hay sao. Nếu đã là học trò của ông già thì tên Bạch Mã Ôn này chắc chắn có biết cô. Hẳn thời gian qua giả vờ lần đầu gặp mặt là có ý định gì ???

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 12: Mỗi hận cũ

Phiên tòa xét xử tội trạng diễn ra trong không khí khói lửa bom đạn đầy bi thương, người người lo sợ, người người tức giận , và rất nhiều người có nguy cơ phải hi sinh.

Tiêu Nguyên ngồi trên ... mặt bàn làm chủ tọa. Bên dưới là sư phụ dạy võ 10 năm của cô trong vai trò nhân chứng- Võ Chi Dân. Cuối cùng là Bạch Mã Ôn đang phải quỳ dưới sàn nhà, tay giơ lên trời, cổ đeo cái bảng với hai chữ to đùng : “ Pị Cáo”. Chữ này , đương nhiên ,không ai khác là do bạn trẻ Tiêu Nguyên của chúng ta “vẽ” ra rồi , không cần phải thắc mắc.

Tiêu Nguyên tay cầm cái muôi lớn gỗ lên mặt bàn coong coong rồi chỉ vào Võ Chi Dân :

“Nhân chứng, còn không mau đứng dậy khai báo . Tên kia là gì của sư phụ ?”

Võ sư phụ ái ngại nhìn Bạch Mã Ôn quỳ dưới đất . Ông hiểu con nhỏ này không biết cái gì là phải truy tới cùng. Thăm nghĩ năm xưa nó vì muốn hỏi tại sao sư mẫu bỏ ông đi, cũng đã tuyệt thực mà luyện võ đúng 3 ngày. Bây giờ nó đã lớn rồi, không thể nói dối nó như trước được nữa. Kiểu gì cũng biết vậy thì thà bây giờ tránh nặng tìm nhẹ nói với nó mong nó chấp nhận cho xong. Có khi tên học trò kia sẽ kiểm thêm được chút tình cảm từ con bé cũng hay.

“E hèm...Thực ra thì...Tiêu Nguyên à ..”

Tiêu Nguyên không kiêng nể mặt bàn kính cầm muôi lên gỗ coong coong : “ Nói chủ đề chính, không vắn vẹo. Nếu có ý định bao che cho bị cáo sẽ phạt nặng.”

Ông nước mắt lưng tròng nhìn chiếc bàn mình mới mua tuần trước giờ đã xước lung tung ầm ức nói : “ Tiêu Nguyên, trò còn nhớ hay không ? Ngày trước khi ta dạy trò ,luôn nhắc đến một sư huynh chỉ hơn trò một tuổi, võ công xuất chúng. Ta đã nói trò phải cố gắng được như thằng bé ấy , để còn đi thi lấy giải về cho Võ đường nữa. Đó chính là động lực cho trò phấn đấu đến ngày hôm nay trò nghĩ lại coi ?”

Bạch Mã Ôn chán nản cúi đầu. Giờ phút này người luôn lạc quan nhìn cuộc sống như anh cũng tốt cùng tuyệt vọng. Cô kiểu gì cũng lại hiểu nhầm anh nữa cho mà xem.

Tiêu Nguyên tức tối lấy cái muôi gỗ mạnh lên mặt bàn vài phát nữa, nâng giọng lên quát tháo. Cô cầu xin, ngàn vạn lần cầu xin điều mình đang nghĩ đến chỉ là sự trùng hợp mà thôi :

“Nhân chứng, tòa hỏi muốn hỏi thêm một câu nữa. Hẳn...có phải...người đã đi thay trò trong...cuộc thi cấp quốc gia đúng không ???”

Võ sư phụ như nhìn xuyên được nỗi lo của cả hai môn đồ, ông cũng muốn lắc đầu lắm. Nhưng có những thứ trên cuộc đời này , nói thật có khi mới chính là biện pháp lâu dài. Ông đành phải chấp nhận mà thôi :

“ Dù đó là sự thật , nhưng liệu con có thể cho thằng Dương được giải thích vài lời không? “

Cô nhìn thấy cái gật đầu của sư phụ, nghe thấy câu nói khẳng định của sư phụ, cảm giác giống như có ai đó một phát đẩy cô từ trên đỉnh núi xuống. Chàng trai đang quỳ dưới kia, người luôn quan tâm chăm sóc cô, người chấp nhận mọi tội lỗi vì cô . Lại chính là người cô căm ghét, là người cô muốn đập đổ nhất trong suốt 6 năm qua . Mới sáng nay thôi, cô thực lòng muốn đối tốt với hắn, muốn biết ơn hắn... Tại sao ? Tại sao nhất định phải vào ngày hôm nay , tại chỗ này, chính lí do này... cô thật tự khinh bỉ mình lại đi sống vui vẻ với người mình chỉ muốn đánh đập mỗi ngày cho hả giận..

" Bị cáo không có quyền tự bào chữa. Thông báo , phiên tòa chấm dứt tại đây. Hai người , tránh thật xa tôi ra, nếu đến gần trong bán kính mười mét đừng trách tôi không khách khí.”

Cô chạy thật nhanh ra khỏi cửa. Trống rỗng chính là cảm nhận lúc này của cô. Giống như khi trên tay mình vốn là món đồ chơi rất đẹp đẽ. Bỗng dưng nó lại biến thành một thứ sắt vụn vô nghĩa, làm chảy máu cả bàn tay mình. Cô cứ thế chạy, lúc đi lên vỉa hè, lúc lao cả xuống lòng đường. Ngày tết, phố xá cũng heo hút, ít người. Mưa phùn vẫn giăng giăng lạnh lẽo. Từng hạt mưa buốt lạnh thấm vào tận da thịt cô. Có gì đó nóng hổi, thật mặn. Chẳng lẽ cô khóc hay sao? Tại sao cô phải khóc? Cô vốn luôn mạnh mẽ trước mọi việc cơ mà.

Năm xưa, lúc cô 14 tuổi. Ở tuổi thiếu nữ ấy, cô mang trong mình đầy khát khao, ước vọng. Cô đã phải hi sinh rất nhiều thứ, cũng chỉ là vì đợi chờ cuộc thi cấp quốc gia tổ chức 2 năm một lần nhưng lại chỉ dành cho độ tuổi 14, 15. Nghĩa là cô chỉ có một cơ hội, nếu không cố gắng, cô sẽ chẳng còn gì nữa. Háo hức là thế, mong đợi là thế, ngay cả sư phụ cũng đã chuẩn bị tinh thần cho cô rất tốt, cô chỉ muốn được bay ngay tới vô đài. Nhưng rồi sao, 6 năm cố gắng của cô tiêu tan chỉ trong một giây phút. Trước khi đọc danh sách những thí sinh dự thi, sư phụ lại nói với cô rằng Võ đường đã cử đi một môn đồ khác tài năng hơn, người đó năm nay 15 tuổi- chính là sư huynh cô hằng hâm mộ. Cô không hề giận sư phụ. Hồi đó Võ đường là do cha ruột của ông chỉ đạo, ông chỉ có nghĩa vụ đi chiêu mộ nhân tài. Người cô căm ghét nhất chính là sư huynh kia.

Trong cuộc đời mỗi người, có những nỗi đau khắc sâu rất khó phai mờ được. Đối với cô thì nỗi mất mát kia chính là thứ khiến cô đau buồn nhất, mệt mỏi nhất. Mỗi lần nghĩ lại cô vẫn cảm nhận được sự hụt hẫng của một con bé 14 tuổi trước nhà thi đấu mình hằng tưởng tượng, dù rằng cô không hề khóc. Có điều cô lại không ngờ rằng, sư huynh cô hận nhất ấy, chính là Bạch Vĩ Dương. Thế giới này thật sự vô cùng bé nhỏ, hỗn loạn. Cô mệt mỏi tựa mình vào cột đỡ mái hiên của một ngôi nhà ven đường. Trước mắt cô nhạt nhòa. Nỗi đau đập lên hồi trong lồng ngực đến không nói lên lời. Cô phải làm gì đây? Trốn chạy? Hay hiên ngang đối mặt, thách đấu với hắn? Mọi thứ dần dần sụp đổ trước mắt cô, cô thật sự chẳng muốn suy nghĩ gì nữa. Mưa vẫn lạnh thấu xương. Đứng vào lúc ấy một chiếc xe con lướt sát qua người cô. Cô mệt mỏi chẳng muốn tránh né nữa. Nhưng cô bỗng cảm nhận được một bóng người cao lớn, bờ vai rắn chắc đang bao trùm lên mình. Cô gắng gượng mở mắt, nước mắt đã làm nhòe đi thị lực của cô. Nhưng cô nhận ra, đó là anh. Anh đã che cho cô nhưng lại khiến chính bản thân mình ướt hết, bùn đất bắn đầy vào lưng áo. Cô trong mơ hồ chỉ thấy anh xoa đầu mình cười vui vẻ. Rồi khi cô ngã xuống anh đã đỡ cô dậy, cõng cô về nhà.

Anh đưa cô nằm nghỉ trong phòng của Võ sư phụ. Võ Chi Dân đứng ngoài cửa nhìn anh tận tình săn sóc cô, lòng không tránh khỏi có chút hối lỗi, đau xót. Chỉ cần khi nào Tiêu Nguyên tỉnh lại ông nhất định sẽ dùng hết tất cả khả năng của một người thầy giải thích với nó chuyện năm xưa. Để nó có thể tha thứ cho Vĩ Dương. Hai đứa như vậy, ông hiểu, trong trái tim chúng đều đã có nhau rồi...

Mưa phùn vẫn nặng hạt hắt qua ô cửa sổ phòng rọi tới một góc tâm hồn con người. Cô tỉnh dậy khi trời đã về chiều. Nhìn sang bên cạnh lại chính là Bật Mã Ôn khôn kiếp. Hình như hắn đã đưa cô về nhà lão Võ lúc cô ngất đi thi phải.

Cô nghiêng đầu, nhìn ngắm từng đường nét trên gương mặt hắn. Sao mới chỉ là một vài giờ mà hắn như già đi thế nhỉ. Ánh mắt không còn cong ý cười như lúc đùa giỡn cô nữa mà trầm hẳn xuống mệt mỏi. Cô thấy những ngày như trước chẳng phải rất hạnh phúc hay sao? Vì có gì phải khiến mọi chuyện trở nên tồi tệ như vậy. Hắn đang ngủ, hơi thở phập phồng toát ra mùi hương rất riêng biệt, khiến cô phải yêu thích. Nhưng cô và hắn vốn không còn hi vọng nữa rồi. Ai bảo tại hắn năm xưa gây ra cho cô vết thương lòng lớn như thế? Có giờ tay chạm vào vầng trán hắn. Vì sao trán hắn lại nóng như lửa đốt vậy. Lưng áo hắn cũng ướt đầm mồ hôi. Cô sợ hãi nhảy khỏi giường lay hắn dậy. Hắn vẫn không hề nhúc nhích. Thế này chắc chắn là sốt cao rồi, cô phải đưa hắn tới bệnh viện ngay thôi.

"Sư phụ, nguy hiểm rồi, Vĩ Dương đang bị sốt cao, trán nóng như lửa đốt. Con gọi mãi hắn vẫn không dậy."

Võ sư phụ chạy từ phòng khách vào phòng nắm tay bắt mạch cho hắn rồi nhanh chóng nói: "Con mau gọi xe cấp cứu. Thằng bé nóng thế này ít nhất cũng là 39 độ."

Cô hồi hã làm theo. Sau khi đưa hắn tới bệnh viện sư phụ bảo cô ở lại trông rồi đi làm thủ tục nhập viện. Hôm nay ngày nghỉ lễ nhưng bệnh viện vẫn nhộn nhịp bệnh nhân. Bác sĩ cho Bạch Vĩ Dương uống thuốc rồi lắp bình truyền nước. Cô lo lắng ngồi bên cạnh, mắt không rời anh dù chỉ một giây, một phút nào. Sốt cao cũng không nên coi thường, nếu như không cứu chữa kịp thời có thể gây nguy hiểm tới tính mạng.

Một lúc sau Võ Chi Dân cũng quay lại tới ngồi cạnh cô. Ông thấy nếu cứ để Tiêu Nguyên ngồi nhìn thằng Dương đến xuất thần thế này, đến khi nó tỉnh lại cả hai sẽ đều khó xử. Đây chính là lúc thích hợp nhất để ông giải thích xong xuôi tất cả mọi chuyện.

"Trò có thể đi nói chuyện với ta một lúc không?" Ông đặt tay lên vai cô nói nhỏ.

Cô quay đầu lại, hiểu ý đứng lên cùng ông đi ra ngoài.

"Ta muốn trò chỉ lắng nghe ta nói thôi. Đừng hỏi thêm gì và cũng đừng ngắt ngang lời ta. Ta sẽ chỉ nói sự thật có ích với trò mà thôi."

Cô úm gật đầu tỏ vẻ đã đồng ý. Võ Chi Dân háng giọng chuẩn bị cho cả một câu chuyện dài xảy ra cách đây 6 năm rồi

"Ta còn nhớ rất rõ. Hồi con vào Võ đường là khi con 8 tuổi. Một cô nhóc nhanh nhẹn đáng yêu. Nhưng những đứa con trai khác thường hay trêu con, nói con không giống con gái. Ta rất vui khi thấy con mặc kệ chúng vẫn chăm chỉ luyện võ. Rhawng Dương vào cùng thời điểm với con. Mẹ thằng Dương chính là con gái của anh trai của bố ta. Vì vậy thằng Dương hưởng sự mạnh mẽ từ bố, khéo léo của mẹ, đối với nó tập võ rất đơn giản. Ta thấy con chưa được dẻo dai nhưng thỉnh thoảng lại còn làm biếng không chịu luyện tập chăm chỉ nên mới lấy Dương ra làm gương tốt cho con vươn tới. Có thể con chưa bao giờ nhìn thấy thằng Dương nhưng thằng Dương luôn nhìn thấy con. Nó biết với khả năng của bản thân, lại còn về độ tuổi nữa sẽ khiến nó trở nên tài giỏi, các cuộc thi nó chắc chắn sẽ là người được đề cử tham gia. Nhưng nó mong muốn con được thể hiện, mong muốn con được vui vẻ nên nó đã nhất quyết với ta rằng sẽ không tham gia bất kì cuộc thi trong nước nào." Ông nói chậm rãi, mắt nhìn cô chăm chăm.

Không đề cô phải đợi quá lâu, ông kể tiếp: "Con chắc không biết vì sao năm ấy thằng Dương lại đổi ý muốn đi tham dự cuộc thi cấp quốc gia đúng không? Lúc đó con luyện tập quá nhiều, chân tay mặt mũi bầm dập lung tung nhìn rất thê thảm. Đã thế trước hôm thi 2 ngày con còn bị trọ chân nữa.

Vĩ Dương rất lo lắng cho con, nó sợ nếu con cứ như vậy mà đi thi sẽ gặp phải nguy hiểm. Cuối cùng nó đến gặp cha ta, xin được đề cử, con biết rồi đấy, cha ta đồng ý ngay lập tức. Ta khi đó thật không biết nói gì với con, cũng không ngờ con còn giữ kỉ ức đó đến tận bây giờ. Thăng Dương chỉ là không muốn quá khứ làm ảnh hưởng đến hai đứa nên mới không nói gì với con thôi. Lúc con vừa chạy đi, nó cũng vội vã lao theo con. Nó đã hứng tất cả nước mưa vào người, nhưng lại không dám đi thay quần áo. Nó sợ lúc con tỉnh lại sẽ biến mất khỏi nó. Cũng giống như khi nó phải theo cha mẹ đến Mỹ sinh sống. Nó rất sợ mất con. Mà thôi, ta cũng chỉ biết đến đó. Ta muốn con nghe Thăng Dương giải thích lại một lần nữa cho thật thấu đáo mọi chuyện. Có điều này con nên nhớ kĩ, Thăng Dương thực lòng yêu con, coi trọng con, đừng có mà làm tổn thương nó."

Võ sư phụ cảm thấy nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, lặng lẽ rời đi. Cô đứng nơi ban công. Gió tạt những hạt mưa bụi mùa xuân vào người cô. Nhưng cô lại có cảm giác như trái tim mình thấp một ngọn lửa ấm áp vô cùng. Ngọn lửa ấy có thể sưởi ấm cô, cũng có thể thiêu đốt cô. Mưa xuân phơi phới, tuổi trẻ cũng nồng nhiệt. Sự trưởng thành của cô gái tuổi hai mươi khiến cô hiểu được rằng, mình mới chính là người làm sai trong tất cả mọi chuyện...

Anh khẽ mở mắt thấy đầu mình đau như búa bổ. Cảm giác toàn thân lạnh buốt nhưng bên trong ngực lại nóng ran khó chịu. Anh nhìn xung quanh. Đây không phải phòng Võ sư phụ. Bốn bức tường toàn màu trắng u ám lạnh lẽo, anh cũng không còn thấy cô đâu nữa. Phải chăng cô đã bỏ đi rồi?

Anh lo sợ định ngồi dậy nhưng lại chẳng còn một chút sức lực nào. Anh đang chán ghét chính bản thân mình, nhờ như cô đi mất anh không đuổi kịp cô nữa, mãi mãi phải rời xa cô thì sao?

Trái tim anh gào lên không thể. Anh dùng tất cả sức lực, tất cả lo sợ của mình dứt đứt sợi dây chằng, nhảy khỏi giường. Hay đúng hơn là ngã khỏi giường. Vì vậy cô vừa mở cửa đi vào đã bất gặp cảnh tượng anh mặt đỏ phừng phừng, nhún một cái bật ra khỏi giường bệnh chẳng khác gì siêu nhân. (phù, cuối cùng cũng đã có thể mỉm cười, buồn này giờ chán chết TT~TT)

"Này, đồ hâm...anh làm cái...cái...gì vậy hả? Sao lại giựt dây chằng nước biển. Lại còn lăn ra khỏi giường nữa chứ. Anh sốt cao quá nên bị nhũn não à?"

Anh nghe nhầm không vậy? Đó chính là giọng nói như sư tử cái gầm của cô mà. Từ từ ngẩng mặt lên, anh thấy cô bằng xương bằng thịt đang đứng nhìn chăm chăm mình như sinh vật cảnh. Ồ thì cái thể nằm như tượng Phật của anh không được đẹp mắt cho lắm, quay lại hình tượng ban đầu thôi.

Giờ anh thật vui sướng muốn nhảy lên. Hóa ra cô không đi đâu cả, cô ở đây chăm sóc anh, anh chắc là bị sốt rồi. Đây là lần đầu tiên trên đời anh thấy cảm kích bệnh tật đến vậy. Nhưng khổ nỗi vừa đứng lên anh đã lao đảo trực hôn đất thêm phát nữa. May có cô đỡ anh, đưa anh lên giường nghỉ, còn cầm lại kim chằng cho anh nữa. Dù rằng chỉ lệch một li nữa thôi cô đã cắm vào động mạch của anh rồi. Nhưng có thể nào cô vẫn đang hiểu lầm anh hay không?

"Em, em, nghe anh giải thích được không?"

"..."

Thấy cô im lặng, anh hít một hơi lấy dũng khí rồi nói:

"Năm đó anh thường bị gia đình nhà nội hắt hủi. Các anh chị em họ rất ghét anh, luôn xua đuổi, tìm cớ trêu chọc anh. Anh thấy tủi thân nên một mực đòi mẹ cho anh đi học võ để đánh lại bọn chúng. Vậy là mẹ đưa anh tới Võ Đường. Anh thấy luyện võ cũng rất đơn giản. Một ngày anh chỉ luyện tập vài ba tiếng là đủ. Và trong lúc rảnh rỗi anh đã để ý đến em. Em khi ấy 8 tuổi người bé con xấu xí, nghịch ngợm nắm chặt tay sư phụ đến Võ Đường. Anh chẳng hiểu tại sao em cứ tập luyện suốt ngày. Mỗi lần tập xong trông em lại như con nhím xù lông, người ướt đầm cả, đã thế lại còn hay bị trêu chọc nữa. Thế mà em chẳng bao giờ để ý đến chúng, lúc nào cũng vui vẻ chơi đùa. Anh ghen tị với em, muốn được yêu đời như em, vậy nên ngày nào cũng đến ngồi trên khán đài nhìn em luyện tập. Anh tự nói với bản thân mình chỉ là xem em có cách nào vui vẻ như vậy thôi. Nhưng dần dần đã thành thói quen. Nếu mỗi ngày không được ngắm em luyện võ anh sẽ rất buồn chán. Biết tin em rất muốn được tham dự các cuộc thi, anh lo sợ mình sẽ lấy mất vị trí của em. Vì thế anh đã nói với sư phụ sẽ không bao giờ đi thi đấu. Còn em càng lớn lên lại càng xinh đẹp. Da trắng, tóc dài đen mượt, đôi mắt trong veo. Lúc em 14 tuổi cũng vậy. Nhưng càng gần ngày thi cấp quốc gia anh thấy em càng căng thẳng, luyện tập không ngừng nghỉ đến mức bị trẹo chân. Anh rất lo sợ, dù khi ấy có đến khuyên giải em thì em sẽ chắc chắn không nghe lời mà từ bỏ. Thế nên anh mới tùy tiện... Cuộc thi đó kết thúc anh rất muốn đến giải thích với em. Nhưng lại bị bố mẹ anh đưa sang Mỹ, những tưởng hình ảnh của em trong 6 năm chỉ còn là quá khứ..."

Ngập ngừng vài giây, anh ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cô cười ôn nhu:

"Sau này khi biết công ty định mở chi nhánh tại Việt Nam, anh đã nài nỉ bố cho anh đi. Anh tìm hiểu mãi mới biết được mẹ đang lôi kéo em đi xem mặt. Anh đương nhiên chớp thời cơ đến bàn chuyện với bà ấy ngay lập tức, rồi lập kế hoạch đưa em vào đây."

Cô cười đến run rẩy cả người nhìn anh bằng ánh mắt "khả ái", một cước phi tiên thụi thẳng vào bả vai:

"Vui biết bao. Cuối cùng tôi cũng có thể đánh anh rồi. Dám lừa bản nương, còn khuya nha em. Đại ti cũng sẽ không đi nghe một câu chuyện nhằm chán đến mức ấy rồi chảy nước mũi đầu. Biến thái quá."

Bạch Vĩ Dương đen mặt. Cô lại trốn chạy rồi, phải dạy cho cô một bài học thích đáng mới được.

"A, tại sao, đau đầu quá. Mau xem xem làm sao đầu anh lại đau thế này" - Anh ôm đầu rên rỉ không ngừng

"Có cần tôi gõ mấy phát cho hết đau không?" - Cô vừa găm tảo vừa hỏi

“A, thật sự là rất đau a !” – Anh diễn càng thật hơn, lăn qua lăn lại trên giường.

“Trời, anh nói thật hả, đâu tôi coi . Bác sĩ bảo anh hạ sốt rồi cơ mà .”- Cô lo lắng cúi người day day thái dương cho anh.

Anh quần quai thêm một lúc nữa rồi lợi dụng thời cơ cô mất cảnh giác, kéo cô xuống, đặt môi mình lên môi cô. Cô phản kháng không được chỉ biết cách ư ư a a . Anh chậm rãi nuốt hết hương vị táo ngọt ngào trong miệng cô rồi mới vui vẻ thả ra :

“Táo này ngọt thật. Mớm cho anh đi.”

“Này thì mớm”- Cô dứt nguyên cả nửa quả táo ngang miệng anh cho đến khi cô ý tá vào kiểm tra ca tối mới lấy ra. Hại anh đau hết cả quai hàm, giờ muốn hôn cũng rất khó nha.

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Lại truyện tiểu tam

Bạch Vĩ Dương dù đã khỏi ốm nhưng bà cô bác sĩ ở đó cứ nhất mực giữ anh ta lại thêm một ngày để theo dõi. Khổ nỗi là trong ngày 30 tết , bệnh viện thì náo nhiệt như đi chợ. 3 bệnh nhân vừa mổ sọ mà còn phải nằm chung một giường thì vì có gì tên cảm sốt nhẹ này lại an nhàn mình mình một phòng ? Tiêu Nguyên ngoài há hốc miệng ra nhìn thì cũng không còn biểu cảm gì khác thiết thực hơn. Các nữ bác sĩ trẻ cứ suốt ngày ra ra vào vào phòng bệnh của hắn, sờ nắn tay chân, tận tình chu đáo như thể hắn là tổng thống không bằng. Võ sư phụ chỉ thờ dài dài bảo :

“Chúng ta không nên chấp kẻ có tiền, có quyền , có tài và có sắc. Ai làm vợ nó đúng là vừa sướng vừa khổ .”

Còn Tiêu Nguyên nhìn cái cảnh 5, 6 cô thực tập sinh cứ một tiếng lại đến hỏi han hắn mấy câu như !“ anh đã đỡ chưa ?” ,”có cần em lấy nước hay gọt hoa quả cho anh ăn không ?”“ em đọc báo cho anh nhé.” đến ngứa cả mắt. Người cô cũng sờn hết gai ốc lên vì mấy cử chỉ ồ ồ ọ ọ như trong quán bar của bà bác sĩ rồi.

Nhưng tên Bật Mã Ôn thì không những không từ chối mà còn nhiệt tình đáp lại, ôn nhu chậm rãi mà trả lời từng câu hỏi . Thỉnh thoảng hắn còn nheo mắt nhìn bọn họ cười lừa tình nữa chứ . Đến khi có một em gái già hỏi hắn :” Anh đã có người yêu chưa ?” thì dường như cô mới được xác định là một vật sống trong phòng bệnh nhỏ bé này. Tất cả mọi người quay đầu lại đánh giá cô từ trên xuống dưới như động vật trong lồng kính. Tóc ngắn , áo phông trắng, quần bò, dáng người cũng không được hoàn mỹ cho lắm. Khi xác định cô không thể là đối thủ của mình rồi họ mới chăm chú nghe câu trả lời của Bạch Vĩ Dương. Hắn mấp máy môi đang định nói thì cô già vờ ho khan vài tiếng rồi chạy ra cửa :” Anh trai à cũng 7h tối rồi , em đi mua cơm cho anh. Anh cứ nói chuyện vui về nhé.” - Rồi cô bỏ đi không thèm ngoái đầu lại.

Trong căn phòng bệnh lạnh lẽo, mấy cô y tá ngừng cười, im lặng đến thờ cũng không dám thờ mạnh. Còn ánh mắt anh vẫn dừng lại trên cánh cửa kia. Có vẻ như anh đã làm hơi quá rồi thì phải , lại khiến cô bỏ đi thể này chẳng phải tự bê đá thả vào chân mình hay sao ? Chỉ lắc đầu thật nhẹ anh nghiêm giọng :

"Mấy cô đi được rồi đấy. Tiền tôi sẽ chuyển vào tài khoản của các cô ngay ngày mai."

Bọn họ cùng đồng loạt đứng sấp thành một hàng nghiêm chỉnh. Cô gái già gần nhất nâng kính mắt lên nói :”Được phục vụ quý công tử nhà họ Bạch là niềm hạnh phúc của chúng tôi. Bệnh viện còn phải nhờ cả vào công ty . Chúc cậu sớm chọn được ý chung nhân thật sự yêu mình.” –

Rồi 5 người lần lượt rời đi hết. Bạch Vĩ Dương cười tự giễu bản thân :”Chỉ là không biết yêu mà thôi.”

Tiêu Nguyên chậm rãi đi xuống căng-tin ở tầng 2. Bệnh viện vắng tanh vắng ngắt. Giờ này chắc chỉ còn lẻ tẻ mấy vị bác sĩ phải ở lại trực ca thôi. Cô có vài lần cũng định nấu cháo để hắn ăn cho nó đủ chất. Nhưng cái bếp của Võ sư phụ đã không còn nguyên vẹn và món cháo thì đã cháy khét nhiều lần rồi. Đến mức con chó nhà hàng xóm còn chẳng thèm ăn đồ cô nấu thì hiểu thế nào. Vậy nên giờ chỉ còn cách cho anh ta ăn đồ bệnh viện thôi.

Vòng qua một hành lang nữa đến trước cửa căng-tin cô dừng sờn nhìn tấm biển treo lệch trên cửa :”NGHỈ LÀM”

“Nghỉ nghỉ cái mẹ, sao không nghỉ thu tiền đi mà chỉ nghỉ làm thôi vậy.”-Cô tức tối chỉ trỏ vào cái cửa chửi tục, chân ngứa ngáy đập vài phát. Giờ thì vui rồi , cô lại phải ra ngoài tìm mua đồ ăn cho hắn. Lần này hắn ăn xong mà đau bụng chắc cô đi tự vẫn quá, đồ ăn ngoài đường có sạch sẽ gì đâu.

Cô ủ rũ buông vai đi xuống tầng. Nhưng lúc cô vừa định vào thang máy, một người phụ nữ xuất hiện. Cô ta mang vẻ đẹp đầy quý phái kiêu ngạo, mắt luôn nhìn thẳng, ngẩng cao đầu. Cả người cô ta thì toát ra mùi tiền nồng nặc , ví hàng hiệu , nhẫn kim cương óng ánh, ngay cả mấy cái cúc áo thôi cũng phải bằng cả tháng lương công nhân rồi. Tiêu Nguyên không khỏi dè bii những loại người như vậy, đứng bên cạnh sẽ coi như hạ thấp bản thân nên cô chuyển sang đi cầu thang bộ. Dù gì xuống thì cũng chỉ còn 4 tầng nữa. Nhưng vừa đi cô vẫn không ngừng chửi bới :” Aizza , hôm nay chắc chắn sao

quả tạ chiếu em rồi. Cái quái gì mà căng-tin bệnh viện đòi nghỉ làm, đi đường gặp một con mụ yêu quái đến mức pháo trào cầu thang bộ. Mai phải về bảo lão mẹ mua cho ít hương muỗi đốt thôi. “

Đúng như cô nói hôm nay sao quả tạ không thể từ cô rồi. Vừa ra khỏi cổng bệnh viện thì một cái ô tô suýt nữa đâm vào người, cho cô nguyên một bài nước bùn trên áo. Nhưng chủ xe không thèm xuống xin lỗi mà cứ vậy đi thẳng. Cô uất ức khóc không ra nước mắt. Nhưng cô không nghĩ mình phải chạy gần 4 cây số chỉ để tìm được quán ăn còn mở cửa như vậy. Đến lúc mua xong cô mới nhận ra đây là cửa hàng lừa đảo, chỉ một tô cháo nhỏ lèo tèo mấy sợi thịt gà mà hết những năm chục nghìn. Chủ cửa hàng còn vỗ vai cô bảo: “Cô đến muộn chút nữa là không còn cái gì cho cô mua đâu. Chúng tôi thương cô bán giá rẻ đây, không tin đến cửa hàng khác mà hỏi xem.”

“Xì, có mở cửa đâu mà hỏi, bà đây đang rất muốn giết người đây.”- thầm rủa trong lòng như vậy nhưng cô nhận ra đã 8h rồi nên chạy thẳng. Đã vậy vào bệnh viện rồi thì lại bị chiếm mất cầu thang máy, cô lần nữa dùng lòng từ bi bác ái của mình leo cầu thang bộ, không đơn giản là 4 tầng ban nãy mà còn là 7 tầng. Người toàn mồ hôi là mồ hôi, áo đen xì xi toàn mùi bùn, cô nghĩ bây giờ mình có đi cầu thang máy cũng bị người ta kì thị quá. Lên đến trước cửa phòng Bạch Mã Ôn cô còn tưởng mình ngất ra đấy đến nơi. Nhưng nghĩ thương hân còn chưa được ăn gì nên cô nán lại đẩy cửa phòng.

Cánh cửa mở hé ra một chút đập vào mắt cô lại là hình ảnh người phụ nữ giàu có xinh đẹp ban nãy. Thực sự là cô ta rất xinh đẹp, cộng thêm hiện tạo gương mặt tràn ngập hạnh phúc nữa. Cô ta cất giọng trầm tĩnh, yên lặng thu hút lòng người:

“Anh chưa ăn gì phải không? Em có mang chút cháo mình tự nấu đến đây, em xúc ra anh ăn cho nóng nhé.”

Rồi cô ta mở hộp giữ nhiệt ra, mùi cháo nồng nàn thơm phức, bên trong có nào sườn, nào chân giò, thịt gà. Nhìn lại cái hộp cháo của mình Tiêu Nguyên đột nhiên nhớ lại cảm giác lúc chiều, khó chịu hết như bây giờ. Cô đã mất bao công sức chạy như một con điên để bây giờ cả người bẩn thỉu, hai ngày nay ở lại chăm sóc anh ta cô đã được tắm rửa gì đâu. Vậy mà tự nhiên lại hiện ra một người đẹp mang cháo đến cho anh ta ăn thế này cô có quyền gì cảm kích. Coi như đó là chị dâu mình đi. Cô hít thở lấy dũng khí định mở cửa nhưng lại nghe thấy giọng Bạch Vi Dương:

“Cháo thơm lắm...”

Cô vào đó hình như sẽ làm người thừa thì phải. Đôi chân cô tự nhiên ríu cả lại, thân thể nặng trĩu không muốn đứng nữa..... cô sẽ... chạy trốn... Tự dưng thấy mắt mình cay cay cô quay đầu lao xuống cầu thang bộ

Huych!

“A, xin lỗi, anh có làm sao không?”- Cô trong lúc vội vã cuống quýt đâm ngay phải một chàng trai. Ánh đèn mờ của cầu thang không đủ để cô nhìn mặt anh ta, nhưng cô lại nhận ra nét cười trên đôi môi kia.

“Cô đang trả thù tôi đấy phải không?”

“Anh đã hai lần suýt đâm phải tôi? Hình như đều là anh lái xe thì phải?”

“Cô quan sát rất tinh tế đó. Có điều giờ cô đã đâm vào tôi rồi đó thôi. Chúng ta coi như hòa. Mà sao, cô làm gì mất lại đồ hoe thế kia rồi, mau lại đây tôi dẫn cô giải khuây, tôi quen một người bạn cực kì hài hước.”

Cô toan bỏ tay hân ra nhưng nghĩ lại bản thân cũng đang cần xả stress nên cô không phản kháng. Nhưng cô đâu ngờ cái người bạn hài hước kia lại chính là: BẠCH VĨ DƯƠNG

Đương nhiên ngoài người phụ nữ đáng ghét và cái tên khắc tinh này ra cô và hân đều không chào hỏi nhau nổi. Người phụ nữ tỏ vẻ đoan trang cười nói: “Ồ, tôi đã gặp cô trước thang máy, chẳng hiểu sao cô tự nhiên chạy cầu thang bộ. Hóa ra lại là cô bạn gái cá tính của Liêm thiếu gia đây.

“Đồ tiểu thư, tôi đôi bạn gái cũng không liên quan đến cô. Đầu phải mặt dày như cô đeo bám mãi một người?”

“Anh nói cái gì? Việc của tôi anh không cần quản.”

Thấy khẩu chiến nổ ra, Tiêu Nguyên cười thầm trong bụng. Tên họ Liêm này được cái mồm miệng độc địa, cô và hân song phi kết hợp một đánh một chửi đúng là hết sảy. Nhìn hộp nhiệt mở nắp bốc khói nghi ngút cô mới nhớ ra mình chưa ăn gì. Thật là nó là cháo hảo hạng, nếu tên Bạch Vĩ Dương không ăn thì uổng quá. Cô nhẹ nhàng lấy bát đồ cháo đưa ra, xun xoe chạy đến trước mặt hân:

“Này, anh đang đói mau ăn cái này đi, anh có biết tôi đã chấp nhận ra ngoài đường cho sao quả tạ chiếu, đi 4 cây số và leo 11 tầng cầu thang để mua cho anh bát cháo năm chục nghìn này không? Anh không ăn tôi sẽ giận đó.”

Hiểu ý của cô là hộp cháo kia anh nở nụ cười ôn nhu. Ban nãy khi cô vào với Liêm Chính anh lo muốn nhảy khỏi giường, chắc giờ không sao rồi. Nhưng chợt nhìn thấy cả một vệt bùn dài trên lưng áo cô anh kéo tay cô lại:

“Này, sao em lại đi đường như vậy hả, bùn bắn hết vào áo rồi. Nhớ như...”

Cô bực mình, sắp lấy được cháo rồi mà còn bị kéo lại:

“Người bạn tốt của anh đó. Lần trước cũng là hân mà anh không biết sao. Bạn bè kiểu gì mà. Bỏ tay ra coi nào...”

“Hi, đúng là tao, ai bảo tao mới lấy bằng, xin lỗi nha. Mà hai người quen nhau à?”

Bạch Vĩ Dương thở dài một hơi nói :” Ừ, vợ sắp cưới của tao.”

Đột nhiên trong lòng cô được một trận sôi trào. Ai cho anh ta tự tiện nhận cô là vợ sắp cưới, lại còn nói giọng tỉnh bơ như kiểu không một chút coi trọng nào vậy. Dù thế ở góc nào đó trong trái tim cô đang muốn bay lên. Bởi vì người phụ nữ kia mặt hết xanh tím lại chuyển sang xám ngoét. Tên Liêm thì đứng ôm bụng cười ngặt nghẽo như muốn chảy nước mắt đến nơi :

“Rốt cục thì cô đã chịu chấp nhận chưa hả Đỗ Lam, ngày trước cô nói hấn ta không thể yêu ai hơn cô. Bây giờ người ta nói hai tiếng “vợ sắp cưới” bình thản như vậy cô thấy đủ thật chưa hả. Hay cô muốn đi làm người thứ 3 ?”

Con mụ Đỗ Lam nghe chừng là yêu Bạch Vĩ Dương sâu sắc lắm hay sao mà môi run run, tay dừng lại trên không trung chỉ lắp bắp được hai chữ :” Nói dối...” rồi chạy khỏi phòng bệnh.

Tiêu Nguyên thở hắt ra, hôm nay 30 tết đúng là cho cô ta cú sốc nặng quá, sợ đến giao thừa sang năm mới cô ta lại đang ngồi trong quán bar uống rượu. Nhưng khi đó tên Liêm lại thốt ra một câu :” Cảm ơn cậu đã nói dối giúp tôi Vĩ Dương. Tôi nhất định sẽ không phụ sự tác thành của cậu.”

Tự nhiên nghĩ đến việc những lời hấn nói chỉ là lừa dối cô gái Đỗ Lam kia Tiêu Nguyên thấy lạnh dọc sống lưng, bây giờ cả người cô cũng run run chờ đợi câu trả lời :

“Đương nhiên bạn bè phải giúp đỡ lẫn nhau rồi.”

“Có điều cô ấy chính là người tôi yêu.” – Anh vừa nói vừa kéo cô vào lòng, vuốt tóc cô, chẳng ngại ngần gì cái vết bầm sau lưng cô cả. Cô là của anh, dù có sinh ra trong bùn cũng là người anh yêu nhất trên đời này sau ông nội. Nhưng có vẻ như Liêm Khiết hơi khó chấp nhận truyện này, mặt hấn biến dạng hơn cả cao su :

“Cậu đang đùa. Người này mà cậu cũng yêu nổi à ? xấu xí, tóc ngắn, ba vòng thì eo hẹp. Chẳng phù hợp với bất kì tiêu chuẩn nào hồi cấp 3 chúng ta cùng đặt ra cả. Nhìn cô ta mua cháo cho cậu kia, liệu có nuốt nổi không ? Cậu nên suy nghĩ thật kĩ, đừng làm liều vì giây phút nông nổi.”

Tiêu Nguyên thật sự đã bị chạm vào lòng tự ái của bản thân. Nói gì thì nói chứ đừng coi cô như kẻ vứt ra đường cũng không ai thèm nhặt vậy chứ :

“Anh coi lại bản thân mình đi rồi hẵng đòi phán xét kẻ khác. Anh hơn người ? Vậy thì tại sao anh còn phải dùng cách này nắm giữ trái tim một cô gái rồi đục nước béo cò. Như vậy tình cảm của 2 người cũng sớm lụi tàn mà thôi. Tôi xấu xí, nhưng chí ít tôi cũng sắp cưới chồng, người chồng hơn anh đủ mọi mặt rồi anh hiểu chưa. Tình yêu chứ không phải tiêu chí chọn hàng hóa nhé, anh thấy không vừa mắt mau tránh ra xa. Tôi học võ cũng được hơn chục năm rồi đấy.”

Liêm Khiết đứng trân trân nhìn Mọc Tiêu Nguyên. Cô ta nói đúng, là anh kém cỏi, để vuột mất cô gái mà anh ta yêu. Nhưng nếu không để Đỗ Lam từ bỏ Bạch Vĩ Dương thì anh chẳng thể nào tiếp cận cô cả. Coi như anh thất bại rồi đi, đúng là anh còn chẳng bằng một cô gái.

“Xin lỗi làm phiền hai người, tôi đi đây. Gia đình chắc đang đợi tôi về đón giao thừa.” –Rồi hấn bỏ đi như một con gió.

Cô gượng gạo đứng lên khỏi vòng tay của hấn. :” 3 người là chuyện gì vậy a ?”

Đột nhiên Bạch Vĩ Dương cười sáng khoái như thể vừa ăn trường linh đan véo má cô :”

Thế nào, ăn dấm chua rồi phải không ? Người ta theo đuổi anh đấy, mà lại còn nấu cháo cho anh ăn nữa cơ. Liêm Khiết cũng yêu Đỗ Lam nên nhờ anh giúp đỡ chứ nếu không...”

“Tôi bảo cô ấy quay lại nhé chắc chưa đi xa đâu.” – Tiêu Nguyên hờn giận nói

“Làm gì cơ chứ. Đuổi người ta đi rồi thì thôi, mau dứt cháo cho anh đi, chúng ta còn về nhà mẹ em đón giao thừa.”

“Anh nói thật ?”

“Chứ sao không ? Anh đành chấp nhận làm người con rể ngoan, ốm đau bệnh tật cũng phải đến nhà mẹ vợ đón tết vậy. Mau lấy cháo em mua ra đây. Nhìn cháo kia nhiều dinh dưỡng quá anh nuốt không nổi. Anh mong giao thừa được ở bên em quá.”

“Đừng có mà mò.” –Cô ôm cả 2 tô cháo chạy quanh phòng

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Giao thừa bên em

Cô giúp hẩn thu dọn , hai người với tốc độ tên lửa mau chóng hoàn thành thủ tục xuất viện để về nhà cha mẹ cô .

Nói đúng hơn theo góc độ của người quan sát (như tác giả) hành động này chính là trốn viện. Nhân vật nam lén lút lút lút , thay quần áo, đeo kính râm, lại còn đeo cả khẩu trang y tế nữa. Nhân vật nữ chính thì coi quần áo như kẻ thù , nhét , tống , nhồi , không kiểu nào không dùng khiến ngay cả chiếc túi du lịch cỡ lớn cũng phải đau đớn đến chảy nước mắt. Đúng là 2 người “tài giỏi” có khác, làm việc cũng thật mau lẹ và hiệu quả. 10 phút sau họ đã bỏ qua cửa sổ và tèo được từ bờ tường bệnh viện ra ngoài.

Tiêu Nguyên lấy vai đỡ cho Bạch Vĩ Dương nhảy xuống , thở hồng hộc, liên tục vuốt ngực , nói cũng không ra hơi :

“Tại sao anh khỏi bệnh rồi , mà làm cứ như là trốn viện vậy. Có khi người ta còn tưởng đây là bệnh viện tâm thần mà bắt chúng ta trả về cho bác sĩ ấy chứ. Tiền viện phí tôi cũng đóng rồi anh còn sợ cái gì ? Chẳng lẽ em ở quây tiếp tân cũng có “thâm tình sâu sắc” với anh à.”

Bạch Vĩ Dương nhẹ nhàng đáp đất, cả người vẫn toát ra khí chất cực kì hoàn mỹ. Hẩn gỡ kính dâm nhếch môi cười, miệng thông thả phun ra từng chữ :

“Trốn viện như thế này chẳng phải li kì hấp dẫn hơn hay sao ? Chúng ta hơn kẻ khác một bậc thì không thể nào làm những việc tầm thường như bọn họ được.”

Tiêu Nguyên lườm hẩn, kẻ này thực sự đúng là ồm ồm mấy ngày nên đâm ra tâm lí không ổn định rồi. Cái bệnh viện này phải là bệnh viện tâm thần mới đúng. Hẩn nói: "Trốn viện thì thú vị hơn ?" Có nghĩa là cứ đi qua cổng chính thì sẽ bị coi là tầm thường hả ?

Cô cố nén cơn giận. Hôm nay 30 tết, nể tình hẩn đồng ý cho cô về nhà lão mẹ mà cô chưa xử hẩn vội. Mà tại sao cô lại phải ngoan ngoãn nghe lời hẩn nhỉ ? Cô thích đi đâu thì đi chứ ! Cô nhất định phải thoát khỏi ách áp bức bóc lột phát-xít của hẩn.

Dường như đọc được suy nghĩ của cô hẩn cười dâm tà xoa rồi bù đầu cô lên nói :

“Này , cô còn không mau lên gọi taxi đi. Chẳng lẽ cô muốn đến muộn ? Đừng có mơ tưởng độc lập -tự do - hạnh phúc , nên nhớ cô đã hứa với tôi là sẽ làm mọi việc tôi yêu cầu đấy nhé. Ăn uống, sinh hoạt ngủ nghỉ bây giờ đều là tôi bao cô.”

Giờ thì cô đã hiểu. Cô nghe lời hẩn là bởi vì cô không thêm độ trí thông minh với loại biến thái không bình thường ấy , chứ không phải là cô coi trọng hẩn gì đâu. Lâm xong bài diễn văn lê thê 30 trang đúng 1 chữ :” Cố lên.” Tiêu Nguyên xóc lại tinh thần lùi thui đi vậy xe.

Nhưng ông trời lại phụ lòng người quá. Cô rất muốn khóc mà không có nước mắt , chỉ chảy được ít mồ hôi qua quá trình bay hơi trong cơ thể với môi trường. Bởi vì cô đứng vậy gần 15 phút vẫn không có một cái taxi nào tiến đến, lúc thì đi vụt qua, lúc thì dừng lại tà tà , sau đó đón người khác. Chẳng nhẽ ngày 30 tết chất lượng phục vụ giảm sút đến như vậy ? Cô đang muốn bỏ cuộc mà đi bộ thì lại có một chiếc taxi dừng lại trước mặt. Anh chàng lái xe cung kính chạy ra mở cửa, lại còn tặng cô một nụ cười tươi rói.

Đùng vội mừng, lần này người gọi xe là Bất Mã Ôn. Và chỉ cần để ý kĩ có thể nhận ra trong suốt quá trình đi, chàng trai trẻ lái xe kia chỉ hỏi thăm Bạch Vĩ Dương thôi. Đã vậy thỉnh thoảng còn quay xuống nhìn Bạch Vĩ Dương mà nháy mắt nữa chứ. Cô phải nhìn, phải nhìn. Cứ coi như vẻ đẹp tiềm tàng của cô chưa ai phát hiện ra đi, không nên chấp mấy kẻ mù màu mà. Lúc xuống xe cô có tình nán lại trả tiền rồi buông cho cậu lái xe một câu :

“Chàng trai trẻ à, kia là người em trai tôi. Tôi vừa đón nó từ bệnh viện tâm thần đấy. Thực sự nhìn bề ngoài nó thì không sao chứ bệnh điên thỉnh thoảng lại bộc phát, lần trước suýt đốt nhà rồi . Nhưng thôi cậu cũng đừng buồn, đã có rất nhiều cô gái mắc lừa như cậu rồi.”

Cô vỗ vỗ vai cậu ta ra vẻ an ủi, vui thú thưởng thức cái điệu bộ đau khổ của cậu ta. Đã vậy lúc cô bước xuống cậu ta còn gọi với theo :

“Chị gì à, khi nào em trai chị khỏi bệnh , có thể ... có thể giới thiệu cho em được không. Em tên là Hoa, mới 27 tuổi, chưa từng yêu ai. Chị đúng là người rất thoáng về vấn đề giới tính, cảm ơn chị nhiều“- Sau đó chàng trai tên Hoa kia chớp chớp mắt , đỏ mặt, vội vã lái xe đi.

Dù hơi bức mình cậu Hoa coi mình già như vậy nhưng cô vẫn cười đến đau ruột thừa, tất cả lực phủ ngũ tạng run lên đến kinh dị. Cha mẹ cậu ta đúng là có vấn đề, lại còn đi đặt tên con mình là Hoa. Rốt cục bây giờ đúng là một "bông hoa" khoe sắc rồi. Đúng là tên gay đi yêu tên bệnh hoạn, hợp nhau quá đi ấy chứ :D

Khi cô quay lại, Bạch Vĩ Dương đang đứng nhìn về phía cô. Ánh mắt hẩn có thêm một lớp khói đen. Nhìn bộ dạng này của hẩn cô lại nhớ đến nhân vật abc trong phim một bộ phim JAV cô xem với mấy con bạn hồi năm thứ nhất . Đó là khi anh ta ăn phải dấm chua với bạn gái. Tối hôm ấy, anh ta tức giận quá XXX luôn cô nàng đó. Xem đến đoạn này cả bốn đứa cứ đánh vào đầu nhau mà đùa :

“Nhìn để học tập, sau này đừng bị lừa kiểu ấy. Bọn đàn ông cứ lấy có tức giận mà làm bừa thôi.”

Tự nhiên cô lại liên tưởng đến hình ảnh của mình với Bất Mã Ôn...trên giường.

Ngay lập tức cô lại sợ hãi lắc đầu , vì sao cô lại nghĩ đến hình ảnh đen tối không bao giờ có ấy chứ ? Cô đã quyết tâm làm xử nữ suốt đời cơ mà . Đúng là không liên quan, cô đỏ mặt cúi đầu đi tới trước

“Làm gì mà suy nghĩ mông lung thế. Kể tôi nghe coi. Ban nãy cô nói cười gì với cậu lái xe ? Cô thích người ta rồi hả ?”- Bạch Vĩ Dương từ bao giờ đứng trước mặt cô hỏi cung.

Cô đột nhiên lo sợ hẳn biết được cô vừa tưởng tượng ra cái gì, liên tục lẩn tránh hẳn. Vậy là hai người tạo thành thế mèo dồn chuột.

Cô đứng nép sát vào tường, nhận ra mình không còn đường để chạy trốn nữa. Anh chống hai tay vào tường bao vây cô lặp đi lặp lại câu hỏi :

“ Thế nào ? Em thích người ta thật rồi hay sao mà không dám trả lời tôi.”

Tiêu Nguyên chỉ có thể lắc đầu , là lắc đầu mà thôi. Hẳn nhìn vẻ mặt như cam chịu của cô trong lòng nảy sinh cảm giác tổn thương, là cô ghét hẳn rồi hay sao ?

Cảm giác muốn chiếm hữu lại nảy sinh , hẳn hung hăng hôn cô.

Cô bị hôn hôn bất ngờ há miệng ra định nói. Cuối cùng hẳn thừa cơ kẹp chặt môi cô, đầu lưỡi lùa vào cuốn lấy đầu lưỡi của cô. Cô đột nhiên thấy người mình mềm nhũn ra, chân cơ hồ đứng cũng không vững. Dù đây không còn là lần đầu hẳn cưỡng hôn cô, nhưng cảm giác lúc này hoàn toàn khác. Trái tim cô như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực cứ đập loạn lên. Cô hé mở mắt ra nhìn hẳn. Biểu cảm trên gương mặt hẳn không hề thay đổi, làn da trắng đến không tì vết. Hình ảnh XXX ban nãy lại hiện lên trong đầu cô khiến mặt cô đỏ như hai quả cà chua chín, đúng hơn còn là loại chính sắp thối nữa chứ. Bất chợt hẳn cũng mở mắt ra. Cô lại bị lag máy mất năm giây, không thể nào rời tầm nhìn khỏi gương mặt hẳn.

Còn một ngàn chữ nữa nói về cảnh hôn thiên nhiên này nhưng có vẻ như đã trôi mất sau một trận bão

2 người hôn nhau đến mức suýt tắc thở mà chết rồi hẳn mới nhẹ nhàng thả ra, đã vậy còn mon man cắn mút môi cô như gặm nhấm một miếng thịt heo nữa chứ. Hẳn nghiêng đầu thì thầm vào tai cô : “ Em mãi mãi là của tôi, chỉ được nhìn tôi thôi hiểu chưa ?”

Cô ngơ ngẩn gật đầu, bộ phận phân tích sự việc đã thuộc hàng Tàu lóm rồi mà giờ còn bị hẳn dọa cho đến mức xin nghỉ việc . Nhưng cú sốc sau đó đã kéo ngược cô trở lại về hiện tại. Mộc lão mẹ đang đứng ở cửa nhìn đôi bạn trẻ thể hiện ”tình cảm” , mắt long lanh xúc động . Bà chạy ra mở cửa cho 2 người , miệng chạy hết năng suất :

“ Ôi, Tiêu Nguyên, mẹ không ngờ con đã hiểu chuyện được như vậy rồi. Uống công trước kia mẹ sợ con EQ quá thấp đến mức bị lừa khác đất mũi.”

Cô thật không biết đây là khen hay chê, dù rất muốn giải thích là không phải mình cố ý. Nhưng lại sợ bà buồn nên đành trung ra nụ cười ngoan ngoan gật đầu như bô tôi. Vợ kịch này đành diễn cho chót vậy. Bạch Vĩ Dương còn khốn nạn hơn nữa, hẳn coi cô như thú cưng của mình mà xoa đầu :

“ Mẹ vợ à, mẹ vợ yên tâm , con sẽ dạy dỗ cô ấy tử tế.”

Dạy cái đầu nhà anh, cô thâm rủa, xí xón chạy đến bên đồng minh của mình - cha Mộc.Lâu rồi cô không nhìn thấy ông, có vẻ như công việc làm ông già đi nhiều, mái tóc bạc màu thời gian. Cô nhỏ giọng thì thầm với ông :

“ Cha à,Bạch Vĩ Dương giàu như vậy , con dư sức nuôi cha, tại sao cha lại nhất định rước khổ vào mình ?”

Mộc lão bá chỉ cười hiền nắm tay con gái rượu đi vào nhà bếp , cho mẹ vợ với con rể buồn chuyện. Ông giảng đạo lí :

“ Con à, nhiều thứ ta không thể sống dựa dẫm vào người khác. Ta phải biết tự lực, tự cố gắng, thành quả ấy mới đáng trân trọng. . . À mà con ăn gì chưa ?”

“Con ăn rồi ạ.” ăn đồ ăn tiêu tam mang đến cho Bạch Mã Ôn đó.

Cô bá cổ Mộc cha thom lên má ông. Ông sẽ mãi mãi là người đàn ông cô kính trọng nhất trên đời này , còn Bạch Vĩ Dương ? Xi thôi quên đi, dù sao hẳn còn chưa cả cưới cô.

Ngoài nhà , lão mẹ che miệng cười í vị :

“ Con rể , con cũng thật giỏi . Chưa gì đã thu phục được nó rồi hay sao ?”

“ Chưa hẳn đâu. Cô ấy còn ngốc lắm mẹ ạ, Con càng nói , cô ấy càng cố gắng không hiểu.”

Lão mẹ cầm miếng táo vào đĩa đưa cho Bạch Vĩ Dương :

“ Có trách cũng trách mẹ ngày xưa để nó kiểu gì để bây giờ EQ của nó kém như vậy. Thôi ăn đi cho lại sức. Hôm nay lúc con gọi điện báo là sẽ đến mẹ với lão già rất bất ngờ. Thế không ăn Tết ở nhà nội cũng được à ?”

“ Dạ vâng, gia đình bên nội rất đông. Có thiếu đi năm sáu người cũng chẳng ai nhận ra đâu ạ. Con cũng muốn cho cô ấy làm quen dần dần, năm nay thì về đây chơi trước đã.”

Bà hài lòng gật đầu, híp mắt nhìn thẳng con rể quý hóa này. Bà chẳng phải ham tiền mà vợ vả muốn gả con gái mình đi, nhưng thứ nhất là người như Tiêu Nguyên nếu bây giờ không nhanh lên sợ đến năm 25 tuổi vẫn không có ai thèm lấy. Thứ hai bà nhận ra thằng bé ngoan này yêu con gái mình thật lòng, vậy thì tội gì không tác hợp cho hai đứa chúng nó .

“ Mà này 2 người kia, mau ra đây xem tivi đến giờ chiếu chương trình Táo Quân rồi.” - Bà bật tivi rồi gọi 2 cha con đang tíu tít buồn dưa trong bếp.

Đây là chương trình mà Tiêu Nguyên thích nhất mỗi dịp giao thừa, cứ xem đến mười rưỡi là đi ngủ, 12 dãy đi ngắm bắn pháo hoa. Cảm giác rất thư thái dễ chịu. Nói thật người ta cứ thích đi xem trước hay mua đĩa về xem. Nhưng cô thấy như vậy chẳng còn gì ý nghĩa thú vị nữa. Mọi năm cả nhà cô thường quây quần trên sofa xem chương trình này. Bây giờ coi như có thêm một người, chắc cũng không đến nỗi chật trội lắm.

Có điều hình như mẹ cô béo ra thì phải, bây giờ mông bà đã chiếm mất hai xuất ghế rồi. Cô đành ngậm ngùi ngồi lên chân Bạch Vĩ Dương.

Dù rằng cái thế ngồi này cũng không được thoải mái cho lắm, cứ ngồi thẳng lên là lại bị Bạch Mã Ôn chết tiệt ấn đầu xuống. Nhưng cứ cúi đầu xuống mà xem tivi thì mới chết lên được. Ông trời đúng là không còn tính người nữa mà. Rốt cục xem được 1 tiếng cô bắt đầu thấy cả người mỏi rã rời. Tiêu Nguyên đành xin lỗi tổ quốc, xin lỗi cha mẹ, dù sao cũng phải vì bản thân mình một chút, mặt cô cũng đã dày sần rồi làm thêm một chút truyen mắt mặt nữa chắc cũng không sao đâu nhỉ. Cô nghiêng đầu, tựa hẳn vào người Bạch Vĩ Dương.

Hắn bị bất ngờ không biết phải nói gì, tim lại đập lệch đi một nhịp. Tay hắn run run khẽ chỉnh lại tư thế ngồi cho cô. Cô chẳng thêm giữ ý xoay xoay người cho thật dễ chịu rồi hưởng sự ầm ập, rộng lớn của bộ ngực hắn. Nếu sớm biết ngồi thế này lại dễ chịu vậy cô đã sớm coi hắn là cái gối để ôm mỗi khi xem tivi rồi. Chỉ nghĩ thôi hình như chưa đủ.

Xem được thêm một lúc nữa thì cô ngủ quên lúc nào không hay. Đến lúc tỉnh lại cô thấy mình đang nằm trên giường mình. Rồi Bạch Vĩ Dương mở cửa bước vào. Cô giả vờ nhắm mắt muốn xem hắn sẽ làm gì. Hắn có vẻ như vô cùng nhẹ nhàng không gây một tiếng động nào. Rồi cô cảm nhận được một bàn tay rộng lớn, ầm ập đang khẽ nắm lấy tay mình. Tự nhiên cô thấy như có một dòng nước nóng hồi chảy trong lòng, êm dịu đến vô cùng. Hắn nói giọng mê hoặc lòng người :

“ Tỉnh rồi à.”

Cô mở mắt ra lè lưỡi nhìn hắn : “Sao anh biết là tôi đã tỉnh rồi ?”

“ Vì em ngốc quá.” ngủ mà tay còn có thể run run như vậy.

Cô nghĩ với loại người như hắn mình không thể nào có cảm tình nổi. Lại nhìn đồng hồ đã mười một rưỡi, cô kéo áo hắn : “ Chúng ta đi xem bắn pháo hoa nhé !”

“ Sao lại phải rủ anh ?” anh vui mừng muốn chết ấy chứ.

“ Hi...tôi cũng sợ mà...giờ này ra đường một mình nguy hiểm lắm.”

“Vậy thì em học võ làm gì. Thôi, được rồi dậy mặc quần áo đi chúng ta đi dạo.”

Cô làm mặt quỷ rồi thay một bộ đồ ở trong tủ. Có thể nói đây là bộ quần áo tiến bộ nhất của cô. Áo sơ mi tay lỡ trắng, xếp li, quần đen bó, khiến cô nhìn năng động trẻ trung hẳn lên.

2 người chào Mẹ cha, Mẹ mẹ rồi ra ngoài đi bộ. Gần đó có khu vực tổ chức bắn pháo hoa. Người đi quanh hồ rất đông đúc. Xe cộ tấp nập hơn cả ban ngày. Dường như ai cũng đón chờ giây phút sắp bước sang năm mới. Anh nắm tay cô đi dạo một vòng rồi chọn một vị trí thích hợp, 2 người đứng chờ pháo hoa. Từng khoảnh khắc chậm rãi trôi đi. Người ta bắt đầu đếm ngược cho giây phút trọng đại đầu năm mới.

5..4...3...2...1 Bùm !!! Chùm pháo hoa đầu tiên bắn lên trời màu đỏ thắm rực rỡ chào đón niềm hạnh phúc tràn đầy cho cuộc sống.

Cô cảm thấy mình dường như đang dần thay đổi. Hàng ngày người bên cạnh cô nhiều nhất chính là anh. Anh chăm sóc cho cô, đôi khi chộc tức cô nhưng thực ra lại vẫn quan tâm đến cô. Có điều cô cảm thấy mình không thấy cảm giác gì quá lớn với anh cả. Nếu cô nói dối sẽ làm tổn thương anh mà thôi (căn bản là không biết. Aizza bức mình quá, sao ta lại viết ra một con ngu thế này)

Anh khẽ thì thầm vào tai cô : “ Cho anh lần này nhé.” Rồi anh ôm cô vào lòng, dùng tất cả tình yêu của mình để ôm cô, để che chở cho cô.

Có lẽ được ở bên cô chính là niềm vui sướng hạnh phúc nhất trên cuộc đời anh.

Tự bao giờ anh đã yêu cô thấu tận tim gan rồi. Tình cảm này ... thực sự ... là không thể nào thay đổi được... Phút giây thiêng liêng này, anh rất muốn nói với cô một điều, và ngay bây giờ anh sẽ nói cho cả thế giới này nghe :

“ ANH YÊU EM MỘC TIÊU NGUYỄN !!!!”

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Gặp người lớn

“Anh ôm tôi đủ chưa vậy.”- Nguyên cầu nhàu định trốn khỏi vòng tay ấm áp của anh.

Vĩ Dương từ từ tận hưởng nốt cái cảm giác hạnh phúc ngán ngùi ấy rồi nhẹ nhàng buông tay. Dù anh rất muốn nói hết tất cả tình yêu của mình với cô nhưng anh hiểu nếu bây giờ mình làm vậy không thích hợp, nhất là đối với người EQ kém như cô nữa. Không cần thận sẽ dọa cho cô sợ chạy mất. Dù sao anh vẫn muốn cô từ từ hiểu ra trải nghiệm rồi chấp nhận đến bên mình. Đó chính là đầu óc của người làm kinh doanh giỏi, luôn biết nhìn xa trông rộng tính toán từng đường đi nước bước...

Không giống như ai kia... Dương hằm hằm nhìn vào một cô nàng hơn 20 tuổi đầu đang mải lao ra hũ mứt đưa trẻ con- không ai khác là Nguyên hồn nhiên ngây thơ dẫn đến ngớ ngẩn. Thấy ánh mắt tia lửa điện của anh xẹt qua người, cô đành ngoan ngoãn chạy lại cầm tay anh cười ngu ngơ: “Chúng ta mau đi về thôi, đừng bỏ tôi lại một mình chứ, anh biết tôi không thể đi một mình mà...”

Hai người lặng lẽ nắm tay nhau quay về nhà. Không ai nói gì cả. Nguyên cũng không túm ta túm tít như lúc đầu nữa. Mỗi người đều đang đuổi theo một suy nghĩ riêng rất xa vời...

Đúng như Bạch Vĩ Dương đã nói, anh định ăn tết luôn ở nhà mẹ cô. Ngày mừng một tết anh dậy từ sớm giúp cha mẹ cô nấu mâm cơm thịnh soạn để thắp hương. Bố mẹ cô thoải mái ra khỏi nhà đi chúc tết hàng xóm, nhân tiện hãnh diện khoe về chàng con rể đảm đang này. Nói đúng ra chỉ có bà Diễm Linh – mẹ của cô mới thấy vui chứ bố cô thì mặt vẫn xị ra như cái bánh bao thiêu. Làm sao ông có thể dễ dàng chấp nhận giao con gái “rượu” mình ra như thế? Quan điểm của ông là con rể thì phải vượt qua trăm ngàn khó ải, yêu thương con gái ông, chiều chuộng nó như công chúa khiến nó mỗi ngày đều cảm thấy hạnh phúc nếu không thì... một cuộc phi thiên, ông thả để con gái mình chết già, chết mòn trong khuê các còn hơn.

“Này cười lên chứ. Ông đừng có làm cao như vậy, con bé nó có bảo nó không thích thằng Dương đâu. Thế tôi hỏi, ông có chiều chuộng tôi như công chúa không mà bố tôi vẫn trao tôi cho ông đấy thôi.” – Bà Diễm Linh khó chịu nhìn chằm chằm ông chồng khó tính của mình.

“Bà khác con Nguyên nó khác. Nó là hoa nhài còn bà chỉ là...”

“Là gì?”

“Thôi bỏ đi, dù sao bà đã nấu cơm cho tôi mấy chục năm nay rồi, bà chỉ ít vẫn là hoa xuyên chi của lòng tôi. Được chưa nào, đi chúc tết thôi. Tôi không muốn nói về vấn đề này vội.” >o

Bạch Vĩ Dương quay ra hắt xì thật mạnh, không ngờ trời mùa xuân ở Việt Nam lại lạnh đến thế. Anh cẩn thận xếp nốt mấy bát canh vào mâm rồi mới thoải mái đứng dậy. Anh đã ước ao ngày tết được sống bên gia đình ấm cúng như thế này 6 năm rồi, không ngờ rằng ngày ấy đã đến thật, đã vậy mà còn là sống bên cạnh người anh yêu thương nữa chứ, anh tạ ơn ông trời còn không kịp. Trên môi chàng trai trẻ bắt gặp hiện lên một nụ cười – nụ cười như bông hoa đào đầu xuân báo hiệu bao niềm hạnh phúc sắp ủa về.

Mười giờ sáng Mộc Tiêu Nguyên mới mang cái đầu bù xù lộn xộn ra khỏi giường mình.

“Em mau vào rửa mặt đi. Nước dãi còn đang dính bên mép kia”- Anh ngẩng đầu lên soi xét cô từ đầu đến chân.

Nguyên còn đang ngái ngủ mắt nhắm mắt mở, tai này nghe qua tai kia lại lè nhè trả lời:

“Sao vừa năm mới bố đã mắng con vậy?”

Sắc mặt Bạch Vĩ Dương tối xầm lại. Anh hùng hổ đi đến trước mặt cô xốc cô lên vai nói bằng giọng thâm hiểm đầy hăm dọa:

“Tốt nhất là em nên trật tự đi thi hơn.”

Lúc này Tiêu Nguyên mới giật mình. Lão già nhà cô phải đến mười năm rồi không thể cưỡng cô được nữa phần vì cô ăn uống đầy đủ quá, nặng hơn con heo quay (bây giờ là giảm cân rồi) phần vì cô là người hứng chí liền xuất võ, giắt mấy sợi tóc tơ hơ trên cái đầu hói của bố cô đến đứt thành năm khúc. Kể lại thì đúng là thảm hại. Hơn nữa bố cô đã hơn 50 tuổi rồi, không thể nói mấy câu vừa gọi tình vừa gọi đòn như thế được. Cô chợt nhận ra đó chính là tên yêu nghiệt đang trú ngụ trong nhà mình.

“Thả tôi xuống. Sáng nay anh uống nhầm thuốc à”

Cô càng nói anh càng hung dữ hơn nữa. Vỗ vỗ vào mông cô anh ung dung nói:

“Chỉ là không chịu được bản, tốt nhất là anh giúp em đánh răng rửa mặt, đi vệ sinh rồi tắm rửa luôn một thể.”

“Anh đùa tôi sao?” – Nghe đến 2 từ “vệ sinh” và “tắm rửa” là cả người cô đông cứng lại, phải lắc lắc đầu cho mấy cái cánh xuân đáng sợ bay khỏi trí não “hồn nhiên, ngây thơ, trong sáng” của cô. Cô dùng chút sức lực ít ỏi buổi sáng của mình để nhào khỏi người Bạch Vĩ Dương.

Anh thả cô xuống đầy hung dữ rồi đẩy cô đến trước bồn rửa mặt: “Lần này là cảnh cáo. Đừng để anh phải chứng kiến lần thứ hai. Lúc ấy anh sẽ không khách khí đâu.” Rồi anh hùng dũng bỏ ra ngoài, đóng cửa phòng tắm cái sầm như thể tổ tiên ba đời nhà nó đả tội với anh vậy. Đúng thế đấy, con gái nhà họ Mộc đang chống lại anh.

Tiêu Nguyên đứng sau cánh cửa thềm nguyên rửa xi và cho tên Bật Mã Ôn đó ra đường xe thấy là cán , người thấy là đập , tốt nhất không nên gặp may mắn gì cả. Cô nhún nhúm làm mặt quỷ với anh rồi nhìn mình trong gương. Cô chỉ thiếu nước là khóc thét lên kinh hãi . Lục tìm trong “từ điển tiếng việt” điểm năm môn văn của mình cô chỉ kiếm được đúng một từ để miêu tả là “quy thiếu đói”. Chắc tại tối hôm qua cô ngủ muộn quá nên bây giờ mắt thâm quầng, tóc tai bù xù, nước dãi lem nhem . Cô xoa xoa hai tay lên má, đôi má đang ửng hồng vừa vì vội vã vừa vì xấu hổ. Bỗng nhiên cô cảm thấy trong lòng có chút ấm áp mang theo cả chua xót. Hóa ra hẳn ta cũng chỉ vì không chịu được bản mà thôi, cũng chẳng phải do quan tâm đến cô.

Mà hẳn không quan tâm đến cô thì càng tốt chứ sao. Cô sẽ sớm quay lại cuộc sống tự do bay nhảy với bạn bè cũ. Nhắc mới nhớ đã lâu rồi cô không liên lạc với ba cô bạn thân, đúng là có lỗi. Sau tết cô phải hẹn ba người đi chơi mới được. Đẹp lại mới cảm xúc hỗn độn trong lòng mình, cô vẩy nước lạnh lên mặt cho thật sáng khoái , coi mặt mình như mặt tên Bật Mã Ôn mà kì cọ chà đập đến sáng loáng như sàn nhà . Rồi cô chợt nghĩ tới một việc rất quan trọng :

“Vi Dương, tối qua anh ngủ ở đâu vậy ?” Cô thò đầu ra khỏi cửa nhà vệ sinh hấp tấp hỏi.

Vi Dương đang nói chuyện với mẹ cô vừa đi chơi về liền dừng lại nhìn cô xảo quyệt : “ Tối qua anh ngủ ở phòng em ”

Giọng nói của anh còn mang theo chút ý trêu đùa , không ngại mẹ cô đang đứng ở ngay trước mặt. Bà Diễm Linh cũng chỉ cười cười rồi đi lên tầng hai chuẩn bị đồ đạc đi tết. Lúc này cô mới đủ dũng khí lao ra trước mặt anh :

“ Anh ngủ ở phòng tôi ? ”

“Ừ, trong phòng em ? ”

“ Anh...anh...có biết là nam nữ thụ thụ bất thân không hả ? ”

“ Biết.”

“ Anh...anh.. ”

“ Em có ý kiến gì ? ”

“ Anh là đồ...ai cho anh ngủ trên giường của tôi ? ”

“ Anh ngủ dưới đất mà ” – Dương ôm ngực tỏ vẻ vô tội đáng thương, còn đã kích thêm một câu “em dầm nước dãi lung tung như vậy sao anh dám nằm cạnh em ? ”

Tiêu Nguyên cảm thấy có cái gì đó đang mắc nghẹn trong ngực mình : “ Sao vừa nãy anh lại dám trêu tôi ? ”

“ Anh chưa nói mình ngủ trên giường của em. Anh chỉ bảo anh ngủ ở trong phòng em thôi. Đó là sự thật.”

Tiêu Nguyên thực sự tức giận đến á khẩu, không thể nói thêm lời nào nữa. Cô bày ra vẻ mặt “tôi không chấp nhất với anh , tôi đi đánh răng đã, anh cứ chờ đấy.” Với khí thế ừ ừ Tiêu Nguyên đành hậm hực quay lại nhà vệ sinh.

“ Cậu không nên khởi đầu năm mới bằng cách cãi nhau với con bé như thế.” Ông Toàn – cha cô lên tiếng từ đằng sau lưng Bạch Vi Dương. Vốn là người có đôi mắt tinh tường, chỉ cần xem hành động của cô đột này ông nhận ra con gái mình đã phải lòng tên “lưu manh” đẹp trai kia. Thế nhưng không có nghĩa là người ta cứ thích làm gì con gái ông thì làm, ông nhất định phải bảo vệ quyền lợi cho Tiêu Nguyên.

“ Bố đừng lo ạ, con tin rồi một ngày bố sẽ hài lòng gọi con là con rể.” Anh trả lời tự tin.

“ Khi ấy hằng gọi ta là bố, còn bây giờ mau gọi Nguyên đi , trưa nay chúng ta sẽ ăn cơm ở nhà thờ họ. Tất cả ba đời nhà họ Mộc đều đến chúc tết đấy. Cậu cũng biết mẹ con bé là người thích kể lể nên tối dám chắc giờ quá nửa số người ở đó đang ngóng chờ xem mặt đứa cháu rể tương lai”- Ông Thông vừa nói , trên mặt còn lộ rõ vẻ đắc ý. Để xem công tử bột nhà họ Bạch sẽ xoay sở ra sao với đám người buôn bán có, chặt chém ngoài chợ có, tri thức có, hồ lớn thỏ tà từ trời rơi xuống, từ đất chui lên . Ngay cả người nhả nhặn, khéo léo như ông cũng còn không chịu nổi nữa là. Rồi ông cũng đi lên tầng hai. Mặt Vi Dương hơi tái đi. Ba đời nhà họ Mộc ư ? Không biết nó hùng mạnh đến cỡ nào đây ? Liệu có lấy thịt mỡ mà dè chết anh ngay tại trận không ? Xem vẻ sung sướng hả dạ trên mặt bố cô là đủ biết đi lần này, họa thì ít phước thì nhiều, à không phước thì nhiều họa thì ít , à mà không... Thực sự là đầu óc anh đang rối hết cả lên.. Anh sống ở nhà họ Bạch cứ tết đến chỉ cần tụ tập một đời thôi là đã quá đủ đối với anh rồi, hết nhìn trên, nhìn dưới, nhìn trái, nhìn phải rồi lại xì xào nói anh không ra gì, bảo mẹ anh không phải con nhà gia giáo, lúc ấy anh chỉ biết cắm phắt đứng trong một góc. Nhưng anh cũng nhanh chóng lấy lại phong thái điềm tĩnh ban đầu. Coi như là bát canh phải có mắm muối thì chuyện tình của anh cũng phải có chút kịch tính mới đậm đà được chứ. Càng khó khăn anh càng thích khám phá hơn. Mà hình như anh nhận ra điều này là từ cô thì phải. Ừ anh nghiện cô mất rồi.

“ Này Bật Mã Ôn anh đang thơ thẩn nghĩ cái quái gì vậy , còn không mau tắt đèn khóa cửa đi thôi. Tối đói lắm rồi.” – Tiêu Nguyên từ đâu chui ra xòe 5 ngón tay trước mặt anh.

“ À ,anh cũng đang đói, nên anh nghĩ em mình nên ăn cơm trước hay là ăn em trước.”

“aaaaaa tôi không muốn nghe. Lời khuyên dành cho anh là tốt nhất nên ăn cái gì đó – trừ tôi ra trước khi đến nhà ông nội tôi ăn cơm nếu như không muốn bị thiếu ăn đến chết.”- Tiêu Nguyên lại cố gắng đá cái cánh vạn lần nguy hiểm ra khỏi đầu, đáng ra ngày xưa cô không nên nghe đám bạn dụ dỗ mà xem phim JAV mới phải.

“Nguy hiểm thế sao ?” Anh ra bộ chăm chú hỏi, mân mê ngón tay của cô.

“Thế anh không biết à , để tôi kể cho anh nghe. Nhà họ Mộc xưa nay đàn ông luôn lấy vợ muộn bởi vì họ có những quy tắc nghiêm ngặt phát sợ. Người vợ tốt phải là người có dây thần kinh thép, có đôi bàn tay bằng đồng, có trái tim cứng như đá, có dạ dày lão luyện và có cái miệng...”

“Đủ rồi ,đủ rồi, anh không muốn hỏi về con dâu, anh muốn hỏi về con rể cơ.”

Cô tỏ vẻ hơi tụt hứng nhưng vẫn giảng giải cặn kẽ : “ Đối với con rể thì không đòi hỏi nhiều lắm : tiền, quyền, lễ, yêu. Anh ta phải giàu , phải có gia thế nhưng vẫn biết lễ nghĩa chín chu , hơn nữa còn phải yêu thương con gái nhà họ Mộc hết lòng.”

“Nếu vậy thì quá đơn giản rồi . Anh cần bản là người có thừa những thứ ấy.” – Bạch Vĩ Dương rất đắc chí.

“Nhưng...mỗi đời nhà họ Mộc con gái lại rất hiếm, hầu hết là trai, đời nay chỉ có tôi, một cô em họ mới mười mấy và một bà chị 30 tuổi nữa thế nhưng vẫn chưa chồng. Anh có biết tại sao hay không?”

“Đương nhiên là chuyện nhà em em biết anh không biết , chẳng lẽ em cần anh đi điều tra ?”

“Vì trước khi cưới anh lại phải vượt qua ông nội tôi, bà nội tôi, trưởng nam nhà tôi và quan trọng hơn cả là cha tôi. Họ đều là những người mang đầu óc tư tưởng phong kiến nặng nề. Tôi xấu xí thì không nói chứ bà chị kia đẹp như hoa cuối cùng dẫn anh nào về cũng bị từ chối.” – Cô làm bộ lè lưỡi lắc đầu ái ngại.

Anh chỉ biết cười chứ không biết mình có thể nói gì trong hoàn cảnh này. Sao nghe giống như tuyển chồng cho công chúa thế không biết . Đột nhiên anh thấy thương xót cho những chàng rể trước của nhà họ Mộc.

“Hai đứa kia còn không lo đi ngay đi, chúng mày định bắt ông nội chờ à.” Bà Diễm Linh tay xách một túi lớn đồ ăn đứng ngay ngưỡng cửa nhìn Hai người đang cùng "tâm tình".

“Mẹ à, mẹ đừng lo . Bọn con chỉ đang sắp xếp chút chuyện tình cảm thôi mà. Đúng không em yêu ?” Nguyên giả bộ làm vẻ non ọe rồi kéo tay anh ra khỏi nhà :

“Thực ra thì tôi cũng chỉ còn vài chiếc bánh đậu xanh , anh ăn tạm đi. Không muốn cũng phải ăn. Đã có người năm ngoái lên con dâu dạ dày chỉ vì phải nhịn đói mà nghe từng người nhà tôi hỏi chuyện đấy.”

“Ôi em yêu , em đang lo lắng cho anh đấy sao ?” Bạch Vĩ Dương tiếp tục đùa cợt.

Cô giờ tay lên làm bộ gạt lại chiếc bánh , anh liền cho hết miếng bánh vào miệng mình, lại còn không giữ ý tứ vừa nhai vừa hỏi cô :

“Em đã từng hỏi chàng rể của chị em câu nào chưa ?”

“Thực ra lần đầu tiên chị em mang người yêu về, anh ta là người cũng được, người nhà em gần như chấp nhận rồi thì em lại hỏi khó anh ta một câu.” Cô cúi đầu hời hợt như thể anh là chàng trai đáng thương đó .

“Em đã hỏi gì ?”

“Tôi hỏi anh ta “anh làm nghề gì ?”“

Anh nghiêng đầu im lặng chờ cô kể tiếp.

“Rồi anh ta nói anh ta làm nghề luật sư. Tôi hỏi thế anh xử vụ án gì , anh ta nói là xử lí vụ li hôn. Tôi hứng chí hỏi anh ta thêm câu nữa “nếu ông bà nội tôi li hôn anh xử phần thắng cho ai” thì anh ta chỉ biết quanh co nói đó là việc không thể. Tôi bực mình quá liền hỏi “thế lúc cãi nhau với chị tôi thì anh cũng đàn áp chị tôi như vậy à ?”

Cuối cùng là anh ta chưa kịp ăn gì đã bị cả nhà tôi chỉ trích đuổi đi. “

Bạch Vĩ Dương quyết định dứt hai tay vào túi mà bỏ đi thật. Tốt nhất không nên nói chuyện với người khẩu phật tâm xà này. Nhưng Nguyên lại tiếp tục ba hoa : “Sau đó có dịp chị tôi dẫn người yêu về là tôi im re chỉ ngồi ăn thôi. À mà này ...anh đừng có nói với tôi là anh đến nhà tôi để qua cửa ải làm con rể đấy nhé.”

“Em nghĩ sao ? Trước nay không phải anh nuôi em thì ai. Đáng lẽ ra phải tuyển anh làm vợ cho em mới đúng.”

Hai người cự cãi nhau một hồi là đã đến nhà họ Mộc, một khu đất rộng hơn 500m2 với đủ vườn tược , trâu bò, lợn gà ,... Cánh cổng sơn xanh treo thêm một hàng băng rôn màu đỏ chói : “Chào con rể. Chúc con may mắn sống sót trở về .”

Không cần phải nổi bật như thế chứ .

“Mấy đứa đây rồi , may là vẫn còn chưa muộn. Chị họ con năm nay không thấy về, mẹ lo là con bé bỏ họ nhà Mộc luôn mất. Còn con nữa , hôm nay thể hiện cho tốt nhé. Mẹ chúc phúc cho con.”-bà nắm tay Bạch Vĩ Dương rồi lại cúi chạy vào bếp , luôn tay luôn chân làm việc mặc dù giờ đã là gần 12 giờ trưa- đứng nghỉ của đôi bàn tay bằng đồng và dạ dày lão luyện trong khi đám đàn ông vẫn vờ đứng trong nhà ăn tán gẫu.

Anh rể Tiêu Nguyên đi vào trước và đứng ngoài gọi vài cuộc điện thoại quan trọng . Xong xuôi anh đi vào trong nhà kéo Nguyên ra khỏi cái bụi cây lùm xùm , vuốt tóc cô thẳng lại và cười với cô : “ Hôn anh, chúc anh may mắn đi, hôm nay là ngày rất quan trọng đấy.”

“ Tôi mong anh thất bại nhiều hơn. Xin hãy trả lại tự do cho con chim bé bỏng đáng thương là tôi đi. Chẳng lẽ anh vẫn chưa ngán tôi sao ?”

“ Chưa bao giờ anh ngừng yêu em – Nguyên ạ.”

Hắn nở nụ cười lưu manh , rồi theo đúng cái phong cách quyết đoán của mình kéo cô vào trong nhà khách,nơi mà ông nội cô đang ngồi uống chè thưởng thơ phú với đám người lớn nhớn xung quanh. Anh kéo tay cô đồng thời cúi đầu cúi xuống thật thấp : “ Chào tất cả mọi người, con đến đây để được chấp nhận là con rể của nhà họ Mộc, mong mọi người có thể chấm điểm cho con một cách khách quan nhất . Nếu như hôm nay con mà trượt thì ... anh hơi ngại đầu sang âm thầm nhìn cô đang há hốc mồm không tin nổi mọi chuyện đang diễn ra...con sẽ đi thay tên đổi họ , phẫu thuật thẩm mỹ, một lần nữa đến đây tiếp tục xin đến khi nào làm được con rể mới thôi.”

Có vài người nghe anh nói xong còn cười nhạo báng : “ Coi đây là đâu chứ , nói năng bậy bạ chẳng ra đâu vào đâu cả.”

Anh chỉ ngẩng đầu , tự tin nhìn thẳng vào mắt Mộc Hùng Cường – ông nội cô đang nghiêm nghị thưởng chè : “ Ông nội mới là người quyết định ở đây, mọi người mới là đang nói bậy bạ. Ông à chắc chắn là ông vẫn nhớ mẹ cháu chứ.”

Trước ánh mắt ngỡ ngàng của mọi người trong gian phòng rộng ông Cường đặt chén chè xuống nói thâm trầm : “ Dương à, ra mắt người lớn phải ra mắt bằng thực lực, không nên ra mắt bằng mối quan hệ đâu.

“ Vâng cháu đến để gặp mặt người lớn đây.”

Tái bút : Chương sau đảm bảo là một chương hấp dẫn tuyệt đối, nếu như có cơ hội làm hết núi bài tập về nhà của cô giáo ta ta nhất định lì xì thêm mọi người một chương nữa. Dù sao cũng chúc các độc giả thân yêu có một năm mới an khang thịnh vượng tràn ngập niềm vui . Gửi tới các bạn nụ hôn của tôi. -----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: BẬT MÃ ÔN anh cứ đợi đấy !!!

Không khí trong phòng trầm xuống suýt chạm ngưỡng không độ C . Nguyên cũng tự thấy lo lắng thay cho Vi Dương, sợ hàng chục ánh mắt trong căn phòng này sẽ chọc thủng anh ta mất.

“ Khá lắm, khá lắm. Cuối cùng rồi ngày này cũng đến. Dương à, cháu lớn nhanh thật đấy. Ngày ông gặp cháu lúc còn bé trông cháu rất giống mẹ, nhưng bây giờ có vẻ như trông cháu giống bố nhiều hơn. Ngồi xuống đây ông xem nào.”

Ông Cường chỉ tay vào chỗ ngồi ngay cạnh mình.

“ Kia ông, cháu đã nói cháu không đến đây bằng mối quan hệ mà, cháu đến đây bằng chính thực lực của cháu.” – Vi Dương nói từ tốn, từng chữ từng chữ đều khiến Nguyên phải trợn mắt há mồm. Anh ta là cái loại khí thích ăn gian, vậy mà cũng biết chơi đúng luật cơ đấy. Thế mà kẻ nào vừa đến đã nhắc đến mẹ của hắn có quen biết với ông nội cô cơ đấy.

Cô làm bộ lè lưỡi sau lưng hắn, ngậm nguyên rủa cái kẻ giả tạo, xấu xa, chết tiệt này.

“Mộc Tiêu Nguyên.” Chả hiểu nguyên có gì đột nhiên ông Cường nói lớn, giọng khàn khàn , đánh thép làm căn phòng càng thêm trầm lắng, con ruồi đang bay cũng phải đứng hình, tiếp đất trực tiếp đầy đáng thương.

“ Dạ ...” Ông nội của cô hình như không hài lòng lắm với bạn trẻ Bạch Vi Dương à nha. Cô thầm chia buồn với hắn bằng một cái lè lưỡi khác. Hắn ta chẳng hiểu đặc tội gì với ông mà chưa ngồi vào mâm ông đã định đuổi thể này. Tốt nhất là ông đuổi hắn nhanh nhanh lên cho cô đường sống. Cái gì mà gặp mặt người lớn ? Ông mà biết hắn ta với cháu gái nhà họ Mộc chỉ chơi đùa sống qua ngày thì ...

“ Còn không mau bảo thằng Dương đứng thẳng lên. Lễ nghi phép tắc nhà họ Mộc cháu quảng qua cửa sổ hết rồi à.”

“ Dạ ...” Đồng thông tin lộn xộn này làm sao cô có thể nuốt trôi trong thời gian ngắn như vậy chứ.

Bạch Vi Dương đứng thẳng dậy, nhẹ nhàng đỡ cả Nguyên. Nhìn hành động của hắn khiến ai cũng tưởng hai người yêu thương nhau thắm thiết lắm . Còn cô thì nghĩ hắn lại đang diễn trò gì rồi đây. Quả không sai , Bạch Vi Dương không chỉ đơn giản là đỡ cô đứng thẳng dậy mà còn bóp eo cô đau đến chảy nước mắt, làm mặt cô trở thành bộ dạng rung rung xúc động, khổ sở thốt ra mấy tiếng :

“Vâng, thưa ông nội...”

Bác cả của cô lập tức ra lệnh: “Dọn cơm!”

Chưa đầy năm phút cả gia đình đã tề tựu đông đủ. Mọi người lần lượt lên chúc tết ông, đợi ông cho phong bao lì xì rồi mới về chỗ. Bạch Vĩ Dương chưa ngồi xuống mâm vội mà xin phép mọi người ra ngoài gọi điện thoại. Máy người nhà cô mọi khi đều là ó, mắng mỏ không ngớt miệng, bây giờ cứ im như thóc. Còn ông nội khó tính nhà cô cứ vừa uống trà, vừa cười đầy thỏa mãn. Thật chẳng hiểu nổi trong đầu ông đang nghĩ gì nữa?

Đến lúc Vĩ Dương quay lại... trên tay hân cầm không biết bao nhiêu là túi quà, mặt vẫn giữ nguyên nụ cười thân thiện: “Cháu không có gì nhiều, gọi là một chút quà lì xì năm mới ạ.”

Ngày hôm nay là ngày quái gì thế không biết. Cơ mồm Tiêu Nguyên mở rộng đến nỗi có thể nuốt vừa hai cái bánh rán, không thể ngậm lại được. Bao nhiêu việc cô không ngờ tới cứ hô nhau đến chúc tết cô. Bạch Vĩ Dương chẳng hiểu đã học thuộc lòng gia phả nhà cô từ bao giờ, từ tên bác cả, vợ bác cả, con bác cả đến vợ chồng bác hai, cô tư với chồng... vân vân và mây mây đều nhớ hết. Lại còn mua quà cho cả bà quản gia lâu năm ở đây nữa chứ. Mọi người từ trạng thái căng thẳng chuyển thành vui vẻ, hớn hờ. Vậy là chứng tỏ hân đã qua được tiêu chí đầu tiên rồi.

Màn hỏi chuyện diễn ra còn “khó khăn” hơn nữa. Mọi người vẫn hỏi hân mấy câu hỏi chết người như “cậu có bị vô sinh không”, “cậu có mắc bệnh truyền nhiễm không?” “cậu có chơi gái không?” giống mọi năm nhưng hân đều trả lời trôi chảy đến không trôi chảy hơn được.

“Anh Dương à, anh thấy em xinh hơn hay chị Nguyên xinh hơn.”

Tiêu Nguyên đang ăn vụng thịt gà suýt hóc phải xương, xúc động đến chảy cả nước mắt. Cái con Hoài này lại nổi chứng mê trai rồi. Câu này nó cũng hỏi được à. Nó không nhìn thấy Nguyên đại ca còn đang ngồi lì lì ở đây sao.

“Đương nhiên là em xinh hơn rồi.” Bạch Vĩ Dương lại cười. Chết nguy thật chẳng lẽ hân mê luôn con Hoài nhà cô sao? Dù nó xinh xắn, dễ thương thật đấy thì hân ta cũng không nên nói trắng ra vậy chứ.

“Nhưng anh vẫn yêu mỗi chị Nguyên của em thôi. Đây em xem anh vừa khen em mà chị em đã ghen đến đỏ bừng cả mặt rồi kìa. Đáng yêu chết đi được.”

Thế là cả nhà cùng rộ lên cười. Ông Cường mặt không biến sắc, coi như chẳng nghe thấy gì hết.

Tiêu Nguyên tức học máu mồm. Hân lại bày trò treu tức cô rồi:

“Mấy người hỏi đủ chưa vậy hả, không đối à. Lát nữa còn phải để anh Dương gặp bác cả, bố cháu và ông nội nói chuyện riêng nữa. Tiết kiệm thời gian chút đi.”

“Đúng vậy, đừng hỏi nữa ăn cơm thôi.”

Thật là bi tráng biết bao! Lần đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ cô thấy nhà họ Mộc HIỀN LÀNH, đối đãi tử tế với bạn trai của cháu gái đến vậy. Không bóc mẽ, không mắng mỏ, không câu gắt. Ai ai cũng vui như đi hội, thỉnh thoảng lại ngó mấy túi quà đắt tiền của mình rồi nhìn tên Bật Mã Ôn chết tiệt cười cảm kích. Ngoại trừ bố cô mặt vẫn hầm hầm là tiến bộ nhất ra thì có vẻ cả nhà cô đều bị hân mua chuộc rồi. Hôm nay đúng là muốn chọc cô tức chết mà.

Đã vậy hân còn liên tục gấp thức ăn cho cô, gấp toàn những món cô ghét nhất mới điên chứ. Đến lúc cô ngẩng mặt lên đau đớn nhìn mẹ già cầu cứu, mẹ già cô chỉ trừng mắt như muốn nói:

“Con mà không vui về cười trước mặt mọi người cho thằng Dương qua cuộc kiểm tra thuận lợi, xem về nhà mẹ lột da con thế nào.”

Đây là xã hội chủ nghĩa mà, sao trên đời lại có kiểu đàn áp dã man, mẹ công khai bán rẻ con gái như vậy. Tiêu Nguyên chỉ biết ngậm ngùi trút giận bằng cách liên tục đổ ớt vào bát của Bật Mã Ôn. Cô vừa mới nhớ ra đàn ông nhà họ Mộc yêu cầu rất cao về khoản ăn uống, một là phải biết uống rượu và hai là phải biết ăn ớt, không dám ăn ớt thì không phải đàn ông.

Bạch Vĩ Dương nhìn thấy miếng ớt có vẻ khựng lại làm Nguyên phải nhịn cười đến mức nội tạng lộn tung phèo hết cả. Anh ta chẳng phải không ăn được ớt à. Để xem làm sao đàn ông nhà họ Mộc bỏ qua cho anh ta được.

“Anh Dương, em quên mất, anh trước giờ chưa từng ăn ớt. Tại ở nhà các anh và các bác của em đều ăn ớt cả, em làm theo thói quen. Thôi anh bỏ ớt sang bát em đây này, em ăn hộ cho.”

Hahaha cô muốn cười lắm rồi đó. Không ngờ cô lại có tài diễn xuất đỉnh như vậy, đáng nhẽ ra cô phải thi vào trường sân khấu điện ảnh mới đúng. Cả nhà nhất loạt ngó chăm chăm Bạch Vĩ Dương đang toát mồ hôi nhìn quả ớt đỏ thẫm như màu máu. Hân sẽ không dám để cho phụ nữ phải ăn ớt hộ mình đâu, thật là tức cười. Nguyên thỏa mãn nhìn gương mặt khó xử của tên lưu manh chết tiệt, cuối cùng cũng đã có cơ hội chinh phục Bạch Vĩ Dương một lần. Đúng là lúc nhìn kẻ khác bị mình hại khó xử lại thấy hân vừa đáng thương, vừa đẹp trai. Giờ cô đã hiểu tại sao hân không chọc cô không chịu nổi rồi.

“Thực ra thì...” – Hân ấp úng.

“Vĩ Dương chẳng phải con bị đau dạ dày, bác sĩ nghiêm cấm không cho ăn đồ cay hay sao? Ông thích ăn ớt đó lắm hay là đưa cho ông đi.”

Chẳng hiểu ông nội cô được hắt cho uống cái thuốc gì mà tự nhiên tốt bụng thế không biết. Theo cô nhớ hình như vừa nãy hắt có nói ông cô biết mẹ hắt. Hắt chính là đang lợi dụng mối quan hệ còn gì nữa, thế mà cứ tỏ ra mình quân tử lắm.

“Dạ thôi, con nghĩ là chúng con ăn đủ rồi ạ. Để chúng con sang phòng thờ thắp hương tổ tiên trước rồi sẽ đến nói chuyện với người lớn ạ.”

“Ừ, đi đi con.” Ông Cường cười thỏa mãn rồi gác đĩa lại không ăn nữa mà chậm rãi đứng dậy, để vợ đỡ đi về phòng. Mấy đứa cháu nhìn bộ định chờ ông, ông đều gạt ra:

“Ta già nhưng vẫn còn khỏe lắm, còn mình mẫn lắm. Thăng cả, thăng ba mấy đứa vào phòng ta đi, chúng ta cùng đợi cháu rề đến ra mắt.

“Kia cha, thăng Dương với cái Nguyên nhà con còn chưa có ...”

“Toàn à, con đừng có bảo thủ như thế. Ta đã chấm thăng bé này rồi thì nó chắc chắn sẽ trở thành con rề nhà họ Mộc. Và lại xét cả về gia thế, ngoại hình, phẩm chất thăng bé chẳng có gì đáng chê cả. Sao con vẫn còn chưa hài lòng?”

“Con gái con có thích nó đâu cha. Cha trước tiên là nghĩ đến cháu gái mình đã chứ!”

“Không thích lại có thể dẫn người ta về ra mắt, anh gấp cho em một miếng em gấp cho anh một miếng, liếc mắt đưa tình cả ngày à? Ồi cái tuổi trẻ, tại sao con không chịu hiểu cho đám trẻ một chút đi chứ.”

Ông Toàn thay mẹ đỡ cha vẫn cứ cãi suốt đoạn đường đi. Có lẽ đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng nhà họ Mộc thấy ông Toàn cãi nhau với cha mình. Bởi vì ông Cường vốn là một người cha sâu sắc, ông chưa bao giờ làm sai một việc gì hay làm mất lòng ai cả nên được con cháu vô cùng yêu kính. Còn ông Toàn cũng là người con thông minh, sắc xảo được ông Cường yêu quý nhất. Có lẽ trên đời này chỉ có duy nhất hạnh phúc cả đời của con cái mình mới khiến ông Toàn cãi nhau với cha. Nhưng mỗi người chỉ điềm đậm đôi đáp vài câu rồi thôi. Chẳng ai biết trước được tương lai cả nên cũng chẳng ai khẳng khái giữ cái lí lẽ của mình làm gì. Chính nhờ vậy mới giữ được hòa khí cả một gia đình lớn. Còn việc có làm khó bạn trai của cháu gái nhà họ Mộc đến đâu đi chăng nữa, cũng đều là mong tìm được một con người thật sự khéo léo, tháo vát, giúp cháu gái mình sống hạnh phúc cả một đời. Chứ nhà họ Mộc chưa bao giờ cấm con gái không được lấy người mình yêu cả. Tự làm tự chịu, sau này không về than khóc kêu khổ là được rồi.

Bạch Vĩ Dương thông thạo đường đi nước bước trong nhà đến mức khiến Nguyên được mở rộng tầm mắt. Khu nhà rộng như cái sân vận động, đi qua cả dãy nhà, nhà nào cũng như nhau mà anh ta vẫn nhận ra được đâu là nhà thờ họ, đâu là nơi vui chơi, đâu là nhà ở, có khi còn biết nhiều hơn cả cô ấy chứ vì vốn mấy thứ này cô có mấy khi để ý đâu. Bảo Nguyên chỉ ra những chỗ có thể giúp trốn ra khỏi nhà mà không bị phát hiện thì còn dễ chứ nhớ cái mở chực nhà như một kia cô chẳng dỗi hoi.

“Này Dương à, tôi hỏi thật nhé, anh có phải người ngoài hành tinh không?”

“Sao em lại hỏi thế?”- Bạch Vĩ Dương thấy rất tò mò về cái trí tưởng tượng viễn vông của cô.

“Hình như đối với anh không có khái niệm một ngày chỉ có hai mươi tư tiếng và trừ thời gian ăn ngủ ra một ngày chỉ có 8 tiếng để làm việc thôi à?”

“Không anh hoàn toàn là người bình thường. Khi nào em đi ngủ anh cũng ôm em ngủ luôn mà.”

“Này, ăn nói cho cẩn thận...” Nguyên vội bịt miệng tên Bật Mã Ôn lại mặc cho hắt ra sức cù vào eo cô.

“Làm sao anh có thể nhớ hết mọi thứ về nhà tôi, biết nhiều hơn cả tôi biết vậy hả? Anh còn phải đi dạy, còn phải điều hành công ty, còn phải nấu cơm, dọn dẹp nhà cửa nữa mà. Anh lấy đâu ra lắm thời gian thế! Hay anh có cỗ máy thời gian của Doraemon vậy, chỉ cho tôi với.”

“Mỗi ngày chỉ cần được nhìn thấy em anh đã cảm thấy năng lượng dồi dào, làm việc công suất gấp bốn lần người thường. Em còn gì thắc mắc nữa không?”

“Nhưng ông nội tôi còn biết mẹ anh nữa.”

“Em quên ngày trước gia đình anh sống ở đây sao? Đương nhiên mẹ anh có biết ông em rồi. Cộng thêm hỏi đó anh quá đẹp trai, quá đáng yêu nên được ông em coi như cháu ruột, còn hứa sau này nhất định sẽ gả cho anh một đứa trong đám cháu gái vàng ngọc của ông. Đúng là ông trời cũng muốn kết duyên cho đôi ta mà hahahaha.”

“Thôi đi, anh mắc chứng hoang tưởng nặng à, có cần tôi đưa anh đến bệnh viện phụ sản không? Lại còn dám nhắc đến việc ngày xưa, anh hại tôi khôn khổ khôn nạn nữa. Rốt cục là vì sao anh biết nhà tôi rõ đến như vậy, anh vẫn chưa giải thích cho tôi.”

Chợt Bạch Vĩ Dương thọc vào eo cô một cái:

“Cháu chào ông bà ạ.”

Tiêu Nguyên cũng giật mình cúi chào: “Cháu chào ông bà ạ.”

“Ừ cháu ngoan lắm, ông bà nghe thấy rồi.” – Đây không ai khác chính là giọng của tên Bạch Vĩ Dương chết tiệt.

“Anh dám lừa tôi.” – Tiêu Nguyên cảm thấy đỉnh đầu mình đang bốc khói.

Dương chỉ nhún vai nghịch ngợm, lúc này trông anh giống một đứa trẻ hơn là người con trai điềm đạm thường ngày : “ Trên ban thờ kia không phải là toàn ông bà của em sao ? Chào là đúng rồi còn gì nữa. Mau lên vào báo cáo với họ đi, chúng ta sắp thành vợ chồng , sinh cho nhà họ Mộc một đàn cháu ngoại rồi. Với tài năng của anh nhất định em sẽ toàn đề ra bác học với tiến sĩ thôi, nhất định còn có một tiểu yêu nghịch ngợm giống em nữa.”

“ Anh đừng hoang tưởng. Tôi có ngu mới lấy anh. Tôi nhất định không lấy anh đâu. Lại càng không sinh con để cái gì hết, tôi không phải lợn xề...aaaaa...thả tôi xuống...được rồi tôi nói mà...thả tôi xuống...đừng có tét mông tôi không phải con nít...đây là nhà thờ họ đừng làm loạn !@#\$/^&*”

Phải đến hơn nửa tiếng sau mới thấy hai người quay lại. Bọn họ đến thẳng phòng của ông nội. Căn phòng nhìn hết sức giản đơn , khác hẳn với vẻ quyền uy của cả khu nhà. Ông Cường ngồi ung dung trên ghế, chén trà thiết quan âm vẫn còn bốc hơi nghi ngút, nhìn ông thật khó đoán nổi ông đang nghĩ gì. Thời gian không những không làm ông già yếu hay lú lẫn mà còn làm ông ngày càng trở nên uyên bác và thâm thúy. Xung quanh ông là vợ chồng bác cả , đương nhiên là cả bố mẹ cô nữa.

“Ngồi xuống đi Dương.” Ông chỉ mời hần ngồi còn chẳng cả thèm mời cô ngồi nữa chứ , Đúng là kì thị chủng tộc mà.

“ Hai cháu chuẩn bị đến đâu rồi, bao giờ sẽ kết hôn? Kế hoạch sinh mấy đứa ? Dương à, ông chắc mẹ cháu thích cháu gái lắm đấy. Nếu mấy đứa ngại nuôi con thì cứ đưa về đây ông chăm cho.”

Nguyên nghe xong suýt nữa rớt hàm, vội vàng lấy tay đỡ lấy miệng của mình tránh trường hợp cô cất tiếng hét oanh vang thủng hết màng nhĩ những vị trung niên đang ngồi trong phòng đây.

“ Ông nói đùa gì vậy, chúng cháu ...”

“ Vâng, cháu cũng đang tính chuyện này. Hồi trước cháu còn nghĩ là đợi cô ấy tốt nghiệp cái đã. Nhưng sự tình đang thuận lợi thế này, chúng cháu đều cảm thấy rất hạnh phúc, cháu nghĩ tổ chức luôn trong năm nay cũng tốt ông ạ.”

“Ừ , dù sao thì hai đứa đã hợp nhau như thế, lấy nhau sớm đi cũng tốt, dễ dàng sắp xếp chuyện tương lai. Ôi tuổi trẻ thật là...”

“ Ông nó à, ông lại thế nữa rồi. Đứng suốt ngày động một cái lại tuổi trẻ thế này tuổi trẻ thế kia nữa. Chắc ông mệt rồi, chiều nay còn phải đi chúc tết mấy nhà nữa mà. Có chuyện gì để sau tâm sự đi, thời gian còn dài. Sau này đều là người một nhà thôi.”- Bà nội cô lên tiếng ngăn cản.

Các bác cộng với mẹ cô đồng loạt gật đầu đồng tình, mặc cho gương mặt cô viết rõ bốn chữ ” Con không đồng ý”. Còn bố cô thì vẫn đứng đưng, không hài lòng cũng không phản đối, đúng là lão già xấu xa.

“ Vậy thôi, hôm nay chúng con làm phiền ông nhiều rồi, ông nghỉ ngơi sớm. Năm mới tết đến chúc ông ngày càng khỏe khoắn , minh mẫn, hưởng phúc lộc, sống an nhàn, thọ hơn trăm tuổi. Chúng cháu sẽ sớm mời ông đến đám cưới làm chủ trì.”

“ Cháu cũng bảo bên nhà cháu sớm sắp xếp để gặp mặt đi.” Sau đó ông còn nói thầm một điều gì đó vào tai Dương khiến anh nở nụ cười tinh quái. Anh và cô chào mọi người trong phòng rồi nhanh chóng rời đi.

Nguyên cũng không cả nhớ rõ mình đã về nhà bằng cách nào nữa. Cô vừa về đã mơ mơ màng màng chui vào phòng đóng sập cửa lại, còn nghe loáng thoáng Vĩ Dương nói là ra ngoài có chút việc gì đó , cô nhớ ăn tối đầy đủ. Cô nằm lăn đi lăn lại trên giường một hồi vẫn thấy xung quanh chẳng có động tĩnh gì, chẳng có ai vào trêu tức cô nữa, chứng tỏ tên Dương này ra ngoài thật rồi.

Bạch Vĩ Dương sau khi lừa cả nhà cô một màn ngoạn mục như thế, định biến mất không dấu tích luôn à. Cô gọi điện thoại cho hần thì liên tục báo máy bận. Tự nhiên cảm giác có cái gì đó nghèn nghẹn ở ngực khiến cô thấy tức thở kinh khủng. Cha mẹ cô chắc lại ở lại nhà ông nội ăn thêm bữa cơm tối nữa rồi, Bạch Vĩ Dương không ở đây, cô cũng ngại đến nhà sư phụ ăn chực lắm vì dù sao hôm nay cũng là đầu năm.Cô vốn đã xui xẻo lắm rồi , lại vác cả cái cục xui xẻo vào nhà thấy ấy có vẻ không hay lắm.

Thường những lúc rảnh rỗi thế này Nguyên sẽ vừa ăn mì tôm vừa nghiền ngẫm mấy bộ phim hay hoặc tám nhảm với đám bạn . Nhưng tự nhiên cô chẳng có tâm trạng làm mấy việc đó.

Cô bắt đầu làm một cái việc mà hiếm khi cô làm trong đời đó là nghiệm xem một ngày qua mình đã làm được những gì. Sau khi vác cái ghế tựa ra ban công , hít thở chút không khí trong lành để ổn định tâm trạng Nguyên bắt đầu ngệt mặt ra. Trời hôm nay không sao cũng không trăng, cũng không có mưa nhưng chả hiểu sao tự nhiên Nguyên lại nhớ đến hôm hần ra sân gọi cô. Hần đã hứa từ lần sau cô mà còn ngồi như vậy nữa hần nhất định là người đầu tiên bế cô vào nhà. Vậy mà bây giờ chẳng thấy hần đâu cả .

Aaaaa...cô lại suy nghĩ lung tung rồi , tập trung vào vấn đề chính đi nào. Ngày hôm nay tình đây... việc đầu tiên là cãi nhau với Vĩ Dương, sau đó cùng hần nói chuyện, kể về gia đình cô, tiếp tục cùng hần đến nhà ông nội, cùng hần chào hỏi mọi người, cùng hần ăn cơm, cùng hần đến nhà thờ họ thấp hương, cùng hần nói chuyện tương lai với ông nội và cuối cùng là về nhà cùng hần luôn. Sao cả ngày của cô lúc nào cũng chỉ có hình ảnh của hần không thôi vậy ? Hần trêu chọc cô, cười với cô , cả gương mặt hần khi bị cô chinh nữa. Lúc nào hần cũng hiểu rõ mọi thứ về cô hết còn cô chẳng biết gì mấy về hần cả. Ngay kể cả những người xung quanh cô cũng yêu quý hần. Chắc chắn phải hiểu rõ hần lắm ông nội mới dễ dàng trao cô cho hần ngay lập tức như vậy. Chẳng lẽ không ai thèm hỏi xem cô có yêu hần không à.

Thế cô có yêu hần không ?

Tiêu Nguyên khựng lại.

“Yêu”

Từ lúc cô gặp hắn đến giờ đây có lẽ là lần đầu tiên cô thẳng thắn đối mặt với từ này. Nếu xét về mặt lí trí mà nói thì đúng là hắn chẳng có gì đáng chê cả, đẹp trai, nhà giàu, phẩm chất tốt, tháo vát, nhanh nhẹn, hiểu lễ nghĩa... Còn xét về mặt tình cảm thì...

Ghen có phải dấu hiệu của yêu không ?

Nhớ có phải dấu hiệu của yêu không ?

Cô đối với hắn đúng là luôn có một cái gì đó rất khác.

Sợ hắn nghĩ xấu về mình, sợ mình xấu xí trước mặt hắn...đây chẳng lẽ cũng là dấu hiệu của yêu à ?

Cô đã từng nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ yêu nổi ai cả, bởi vì trong cái đồng dấu hiệu tìm đập chân run, ngại ngùng xấu hổ khi yêu cô chẳng hợp với cái nào hết. Giờ cô mới hiểu sẽ chẳng ai có thể biết hết tất cả mọi thứ về yêu. Cô đối với hắn như là một thứ nghiêm nhiên không bao giờ tách rời vậy. Cô chẳng bao giờ phải lo sợ vì nghĩ rằng tay hắn vẫn luôn nắm chặt tay mình. Cô còn từng ngẩng cao đầu mà nói với hắn rằng, đừng lo rồi hắn sẽ yêu cô trước thôi, còn cô có điên mới đi yêu hắn. Rốt cục bây giờ cô lại trở thành kẻ thua cuộc hay sao ?

Điều đáng sợ như thế này thực sự đã quá sức chịu đựng của cô rồi. Cô mà có thể đi yêu một kẻ đang chơi đùa với cô. Cô biến thành cung nữ chấp nhận chết vì tình yêu từ bao giờ vậy, ông trời ơi...

Càng có biện hộ cho bản thân cô càng nhận ra mình thực sự yêu hắn, thích nhìn hắn cười, thích trêu chọc hắn, thích ăn đồ hắn nấu, thích được hắn ôm vào lòng ngủ...

Ông trời đúng thật là trớ trêu, tại sao là lúc này, là lúc này để cô nhận ra cái điều ngu xuẩn đó chứ.

Nguyên thuộc phái hành động, cô quyết định rút điện thoại ra gọi tên đầu xỏ kia về nói chuyện cho rõ ràng. Nhưng như vậy có nghĩa là cô tự nhận mình thua cuộc rồi. Hắn sẽ cười nhạo cô chết mất thôi... Đáng nhẽ ra ngay từ đầu cô nên biết ý không nên trêu chọc hắn mà cùng hắn tham gia trò chơi này... trời ơi cô phải làm sao đây? Tại sao lúc nào cũng úp úp mở mở với cô, chẳng bao giờ chịu tiết lộ với cô dù chỉ một chút thôi suy nghĩ thật sự của hắn. Lúc nào cũng là cái thái độ đùa cợt ấy. Bây giờ còn chơi trò biến mất mà chẳng thèm giải thích cho cô hiểu ba cái mớ hôn nhân hắn định quyết định như thế nào.

Hôm nay đúng là bức bối chết người đi mà.

Khi nào hắn quay lại mà không giải thích đầy đủ với cô cô sẽ cho hắn không toàn mạng trở về nhà tiện thể cướp luôn ví tiền của hắn nữa.

“BẬT MÃ ÔN anh cứ đợi đây !!!”

Lời của tác giả : Chỉ một chương thôi viết rỗng rã bốn ngày liền, mọi người không định khen ta sao ?

Giờ ta mới nhận ra nữ chính của chúng mình rất thích hỏi nhé, suốt ngày...à ? ...sao?...ư?

Về lại vấn đề chính, phần cuối chương này là do ta bộc phát mà viết ra chẳng theo kế hoạch của chuyện cái quái gì cả, có thể có sai sót, mong mọi người bỏ qua cho.

Một việc nữa, giải thích cho tâm trạng quái thú bộc phát của nữ chính, đây có thể coi là chứng hoảng loạn tiền hôn nhân, nhiều khi chỉ vì lí do vớ vẩn (như ở trên) mà tức giận muốn giết chồng. Không đáng ngại.

Chẳng có lời nào để nói về nam chính cả vì đoạn gay cấn nhất hắn lại không xuất hiện. Ta cũng thật tò mò hắn đi đâu mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Bất ngờ

Ngay cả ngày mừng hai tết Nguyên cũng không thấy Bạch Vĩ Dương đâu. Thăm nghĩ hắn đi đâu cũng chẳng liên quan gì đến mình, mà hắn biến khỏi đời mình thì lại càng tốt nhưng cô vẫn vô đầu bứt tóc, đi đi lại lại liên tục, đến cơm cũng không thèm ăn mà cứ nhìn cái điện thoại đấu tranh tâm lí. Cha mẹ cô chẳng thèm can ngăn, cứ vừa ăn vừa nói vọng ra, khen cơm ngon lắm làm cô càng điên tiết. Mới mười giờ tối cô đã quyết định lên giường đi ngủ, mặc dù thực tế là cô nhắm mắt mở mắt cả một đêm cũng không ngủ được.

...

Mặt trời lười nhác leo lên cái vị trí cao vời vợi của nó , căm ghét nhìn mấy đám mây lơ lững chơi đùa, cảm thấy ngứa mắt với cả ánh nắng của chính mình. Hôm nay không có thiên thời địa lợi, vậy liệu nhân có hòa không ?

Mười giờ sáng, từ căn nhà nhỏ xinh xắn với cánh cổng sắt xanh xanh , một thứ tạp âm hỗn độn vang lên khiến người ta đình tai nhức óc. May mắn thay, khu xung quanh này người ta đi chơi tết cả rồi nếu không sẽ còn được góp phần thêm bởi tiếng chửi nhau to nữa. Nào tiếng chiêng, nào tiếng cồng , à nhầm nào tiếng xoong nào tiếng chảo, cộng với sự hoạt động hết năng xuất của cái đồng hồ reng reng và chiếc điện thoại đặt chuông bài Con gà gáy.

Người ngoài giường vẫn gỗ không ngại tay , miệng còn cổ gào lên trong cái không gian náo loạn này những câu khó hiểu như là “phúc mạng lớn” , “phí cả đời”. Nhưng người trên giường vẫn ngủ không biết trời đất đâu đâu mặc dù hôm qua đi ngủ sớm. Đây chắc là do suy nghĩ quá độ mà thành.

Rút cục không nhin được nữa , người phụ nữ đứng bên giường dùng tay lại, cái đồng hồ sau khi bị quăng xuống đất đã im lìm và chiếc điện thoại sắp cạn pin cũng thôi hò hét, mọi thứ trở nên yên ắng lạ thường.

Để bà phải dùng đến chiều cuối cùng này, con gái của bà cũng thật mất mặt quá đi mà. Luôn hai tay vào chân, đến một chỗ yếu điểm của rất nhiều người bà bắt đầu cù lòng bàn chân người trên giường.

“A... mẹ ơi... con biết lỗi rồi mà... mẹ đừng cù nữa... cù... cù chết con mất thôi...”

Kèm theo đó là rất nhiều tràng cười sặc sụa và tón nước bọt nữa thì cô gái, đúng hơn là ma nữ trên giường mới tỉnh dậy.

“Nguyênnnnn... con gái con đưa sáng bánh mắt ra rồi vẫn còn nằm ì trên giường. Con có biết hôm nay là ngày gì không hả ?”

“Động đất hay sóng thần hả mẹ ?”- Nguyên lẽ nè đáp lại , tay cô vuốt cho cái đầu bù xù của mình xẹp xuống.

“ Vẫn chưa biết hả , ừ đương nhiên con cứ ngủ khi khi như con heo quay , người ta dỡ cả nóc nhà đi rồi chắc con cũng không biết.”

“Nhà mình hôm nay sửa nhà ạ ?”

Boong

Bà Linh đập nguyên cái muôi sắt vào đầu cô, phần nộ gào rú :

“Không biết rồi lát nữa sẽ biết thôi , còn bây giờ đi theo mẹ nhanh. Người ta vì lo cho mày mà cuống cuống cả ngày , còn mày thì ung dung ngồi đây mà đợi tận thế.”

Trong lúc cô còn đang vùng vằng không chịu nghe lời , ông Toàn từ ngoài bước vào, tay bê chậu nước, thở dài một hơi rồi mới đến ngồi bên con gái.

“Con gái bà, bà chẳng thương, cứ nhiech móc nó mãi thế .”

Rồi mặc kệ bà Linh nhìn ông bằng ánh mắt tóe tia lửa điện ông nhẹ nhàng quay sang nhìn con :

“Nguyên, sửa soạn đi, ngày tết rồi không thể chỉ để thế này mà ra đường được. Hôm nay bố sẽ dẫn con đến một nơi đảm bảo con nhất định sẽ rất thích.”

Nguyên chu mỏ lên : “Cả bố và mẹ hôm nay đều rất lạ nhé. Người đảm người xoa là muốn dụ dỗ con làm việc gì đây. Mà là việc gì đi chẳng nữa , chỉ cần một chút dính liú đến Bạch Vĩ Dương nhất định con sẽ không làm”

“Chúc mừng con, cuối cùng con cũng đã giác ngộ rồi. Nhưng có điều Dương CỦA CON muốn nói chuyện điện thoại trực tiếp với con cơ.”

Bà Linh cười nham hiểm , tay giờ điện thoại trước mặt con gái rồi thùng thảng kéo ông Toàn đi ra ngoài.

“Alo.”

“Em vừa mới tỉnh dậy đã nhớ đến anh rồi à ?”

“Anh hoang tưởng có chừng mực thôi nhé. Tôi nhất định sẽ không làm những gì anh muốn đâu !”

“Ấy ấy... em cứ bình tĩnh, hít thở sâu, hít thở sâu, cẩn thận máu lên não lại tổn tiền mua hoạt huyết dưỡng não đấy.”

Anh chẳng hiểu tại sao hôm trước cô còn đang vui vẻ thế mà đến hôm nay đột nhiên vừa mới tỉnh dậy đã cáu gắt với anh như vậy. Hay là một ngày không gặp nhớ anh quá thành ra bực tức ?

Cô được nghe thấy giọng nói trầm trầm pha lẫn ý trêu đùa của anh thì vừa giận lại vừa vui vẻ :

“Có gì nói đi.”

“Anh đã trao đổi với mẹ rồi. Em chỉ cần nghe lời mẹ em là được .”

“Anh lại định giờ trò gì nữa? Tôi nhất định không để anh lừa đâu.”

Vì Dương tự vò tóc mình. Cô hôm nay làm sao vậy, cứ nhất quyết cự tuyệt anh là sao? Nhưng may, anh đã chuẩn bị sẵn phương án dự phòng rồi:

“Nguyên à, em nhìn trong phòng mình xem có gì lạ không?”

Cô vứt điện thoại xuống giường, cố ý cho hấn tón tiền điện thoại một chút. Lau hết gì mắt xong cô mới nhìn khắp phòng, nhìn trên, nhìn dưới, nhìn trái, nhìn phải rồi thét vào chiếc điện thoại đáng thương:

“Bật Mã Ôn...”

“Em nhận ra nhanh thật đấy.”

“Sao anh lại thả gián vào phòng tôi?”

“Này, không phải anh... không phải cái đó... thật mà... em nhìn kĩ lại xem... không phải gián... em biết anh không đòi nào làm trò con con đó mà.”

“Chẳng lẽ anh còn trò kinh khủng hơn nữa... anh thả rắn hay là chuột vào phòng tôi? Nói!!!”

Cô hoảng loạn làm anh cũng hoảng loạn luôn, suýt nữa làm rớt điện thoại anh run run nói:

“Không, là cái laptop của em. Anh đang giữ laptop của em.”

Cô vừa bình tâm lại được một chút, lập tức liền nổi xung:

“Anh dám mở laptop của tôi xem, anh mà dám vào mấy cái file có mã khóa của tôi xem... tôi sẽ... tôi sẽ...”

Cô nắm chặt tay thành nắm đấm kêu răng rắc: “liều mạng với anh.”

Rồi bồi thêm một tràng cười man rợ nữa cô lẩm bẩm: “Vội lại anh làm sao biết mật khẩu của tôi là Nguyencutebaby chứ.”

“Thế mà anh nghĩ mãi không ra. Đúng là anh đánh giá quá thấp độ biến thái của em mà. Bây giờ anh mở file ra, ồ cái này mà đưa cho mọi người xem thì vui thật đấy, còn có cả băng ghi âm em hát trong phòng tắm nữa này... ời em đen tối quá Nguyên à...”

“Anh ngưng miệng lại cho tôi. Phải làm thế nào anh mới hoàn trả nguyên vẹn cái laptop cho tôi hả?”

“Đơn giản lắm, anh đã nói rồi. Em chỉ cần ngoan ngoãn làm theo những gì mẹ bảo là được. Công bằng mà nói hồi trước em đã hứa với anh là sẽ răm rắp nghe lời anh, làm cho anh vui lòng mà.”

“Nốt lặn này thôi, sẽ không còn lần sau nữa.” – Cô nói cụt lùn rồi cúp điện thoại, hằm hằm đập cửa ra ngoài như thể cái cửa nó có tội tình với người mở, không quên bê cả chậu nước đang chứa chấp con gián đáng thương nữa.

(Vợ gián ở trong góc phòng kêu thảm thiết: “Anh ơi sao anh nỡ bỏ mẹ con em mà đi.

Gián con liên tục rên rĩ: “Bố ơi, bố còn chưa kiếm thức ăn cho con lần nào mà.”

Gián cha sắp qua đời trong chậu nước còn cố ngóc đầu lên nói: “Con trai, con gái, nợ máu nhất định phải trả. Có vậy cha mới an lòng nhắm mắt xuôi tay được. Hự...”

Gián cha bị Nguyên đập thêm một phát nữa, vút thẳng vào thùng rác, không cho gia đình cơ hội an táng. Thiện tai, thiện tai.)

Cô đánh răng, rửa mặt, tắm rửa qua loa, thay một bộ quần áo mùa nhất có thể, không thèm chải đầu nữa mà đi ra ngoài.

“Thế nào đi được chưa con?” Bà Linh đã ăn mặc chỉnh tề, bên ngoài còn khoác chiếc áo lông đắt tiền, trang điểm rực rỡ, đứng bên cạnh ông Toàn diện com lê đen bóng, thắt chiếc cà vạt mới tinh đúng màu ông thích.

“Bố mẹ định dẫn con đi đâu mà ăn mặc thời thượng khủng khiếp vậy. Thật chẳng giống bố mẹ bình thường chút nào cả.”

“Hôm nay là ngày tết bố mẹ cũng phải diện một chút chứ. Con cũng vậy, nào đi theo mẹ đến chỗ này trước đã. Ông còn không mau đi lấy xe đi.”- Bà quay sang ông Toàn trách móc.

Ông không đồng tình lắm với thái độ hời hợt như đi đám cưới con của vợ mình nhưng vẫn sảng sải đi chuẩn bị.

Đến hơn mười một giờ chiếc xe dừng lại trước một tiệm làm đẹp sa hoa bậc nhất thành phố.

“Mau mau xuống đi con.” – Bà Linh lôi con gái vào tiệm, ấn cô ngồi xuống ghế rồi háo hức gọi cô chủ tiệm.

“Mẹ...mẹ đừng làm con xấu hổ như thế nữa được không ? Đây có phải ở ngoài chợ đầu mà mẹ cứ nháo nhào lên vậy. Vội lại lấy đầu ra tiền mà đến nơi đất đỏ như vậy chứ.”

“Chúng ta có người quen ở đây nên đương nhiên phải tận dụng rồi.”

“Con đầu nhớ mẹ có quen biết ở mấy cửa tiệm chỉ dành cho nhà giàu này.”

Nhưng khi nhìn thấy cô chủ cửa tiệm bước ra, Nguyên thực sự há hốc mồm:

“Đồ...Đồ Lam... sao cô lại làm việc ở đây?”

“Việc đó quan trọng lắm à. Khách hàng là thượng đế, thời gian là vàng bạc, không nên dãi dòng nữa. Các em, đẩy chị này vào phòng VIP, chuẩn bị mọi thứ đều hạng nhất.”

Rồi mặc cho Nguyên kịch liệt phản đối, mẹ cô nhanh tay đưa cô cho đám yêu tinh đội lốt thiên thần ấy.

Đầu tiên cô bị đưa đi lột lông.

“Đồ Lam cô nể tình chúng ta từng quen biết đừng dùng phương pháp nhổ gì đó mà dính dính, lột lột được không. Tôi là người rất yếu chịu đau đó.”

Cô nàng kia mặt vẫn lạnh như tiền, giọng đều đều:

“Riêng lột lông dùng phương pháp thường, da chị này yếu lắm, dùng tia laser rất hại.”

Từ căn phòng nhỏ vang lên tiếng kêu cứu thảm thiết của người nào đó như lợn bị chọc tiết vậy. Nhưng bậc phụ huynh ngồi bên ngoài lại chẳng mấy may nghe thấy, an tâm con gái mình chuẩn bị được lột xác thành công chúa.

Sau đó Nguyên được mang đi gội đầu bằng một đồng dưỡng chất thiên nhiên. Họ còn bôi lên mặt cô lớp kem nhóp không chịu được cộng với lớp mặt nạ vừa dính vừa ngứa, sặc mùi nước hoa gì gì đó của nước ngoài nghe nói đều là những thứ đắt nhất.

Thình thoảng giọng Đồ Lam lại vang lên đều đều ra chỉ thị, không mấy động tay vào việc gì. Nguyên cứ cảm giác như cả thế kỉ đã trôi qua vậy. Cô bị lột đi bôi kem dưỡng trắng toàn thân đến hai lần mới được cô nàng Lam yêu quái kia hài lòng, rồi còn để cho cá rĩa chân nữa chứ. Kết thúc một đồng chu trình tu sửa phức tạp, cuối cùng màn đáng sợ nhất cũng đến, làm tóc, trang điểm và chọn đồ.

Lần này Đồ Lam bảo nhân viên ra ngoài hết, tự tay làm cho Nguyên. Cô ta vừa chọn kiểu tóc cho Nguyên vừa nói, không thể tìm một chút trạng thái biểu cảm nào trên gương mặt. Có lẽ thất bại trong tình cảm với Bạch Vĩ Dương đã bào mòn cô ta rồi, lạnh lẽo hơn cả đá tảng nữa.

“Cô đừng nghĩ tôi đã tha thứ cho cô và anh Dương mà làm thế này. Tôi rất muốn Bạch Vĩ Dương phải nợ nần tôi, nợ ân tình đối với tôi.”

Giật mạnh tóc Nguyên lại Đồ Lam nói, vẫn không đổi giọng:

“Đề thế, tôi nhất định phải khiến anh ta hài lòng, phải biến cô từ một con ngựa hoang thành một chú ngựa tuyệt đẹp, người người phải ngắm nhìn.”

Nguyên chu môi khinh bỉ cô ta, thấy hành động ấy thật ngu ngốc. Nhưng suy nghĩ kĩ lại chẳng phải cô cũng yêu Bạch Vĩ Dương sao? Ôi thế giới này thật hỗn loạn.

“Được, vậy cô phải khiến anh ta nợ cô cái khối ân tình to bằng cái nhà quốc hội. Rồi đến lúc anh ta có con chắc chắn sẽ để cô làm mẹ đỡ đầu của nó. Mong rằng điều ấy sẽ an ủi nỗi lòng cô đơn của gái già chưa chồng như cô nhỉ?”

Đồ Lam giật mình ngẩng đầu lên nhìn trừng trừng vào Nguyên trong gương rồi vội vã cúp mắt xuống nói, lần này giọng không che giấu nỗi đau đớn:

“Tôi đúng là kẻ thất bại mà. Thua một kẻ không bằng nửa mình. Hahaha...”

Sau đó Đồ Lam im bặt, không mấy may nói thêm dù chỉ một chữ.

Nhưng Đồ Lam nói là làm. Mặc dù Nguyên rất thiếu kiên nhẫn trong việc chọn đồ, nhất là về khoản váy nhưng cô ta cũng không cần nhẫn nại, rất nhanh đã chọn ra một chiếc váy len liền eo màu xám, trùm bên ngoài là áo gi-lê tím than đơn giản, có cài một dây chuỗi ngọc trên phần cổ.

Cô ta giúp Nguyên chỉnh sửa lại mái tóc lờm chờm cái ngắn cái dài rồi khéo léo cài thêm một chiếc nơ màu xanh biển sang một bên. Thay vì chất một đồng phấn lên mặt Nguyên, cô ta chỉ bôi kem dưỡng và một chút son bóng nhưng khiến gương mặt cô trở nên trắng trẻo đáng yêu, rất hợp với kiểu tóc.

Lúc chọn giày là mất nhiều thời gian nhất vì Nguyên cứ vùng vằng mãi không thôi.

Phải đến mấy tiếng sau Nguyên mới bước ra, xiêu xiêu vẹo vẹo trên đôi giày cao gót năm phân, thứ mà từ nhỏ đến lớn cô chưa bao giờ thêm dụng đến. Cha mẹ mở mắt lớn hết cỡ nhìn cô, nhìn đến lần thứ n rồi vẫn không có dấu hiệu hồi tỉnh làm cô phải lên tiếng:

“Bố mẹ đừng nhìn con như người ngoài hành tinh nữa. Bây giờ đã một giờ chiều rồi, chẳng lẽ hai người không định ăn uống gì, trực tiếp đến gặp Bạch Vĩ Dương à?”

Mẹ cô là người tinh táo đầu tiên sản đến chỗ cô mà nói :

“Mẹ nhìn con gái mẹ xinh đẹp thế này là đủ no rồi. Một tuần tới có thể uống nước thay cơm. Ôi phúc phận cho nhà chúng ta. Thôi nào, bây giờ con mà ăn gì là son phấn nó rụng hết nên bấm bụng đi. Đợi xong việc rồi con thích ăn cả bao tải chân gà, mẹ cũng sẽ mua cho con.”

“Con có điên đầu mà đi ăn cả bao tải chân gà thôi của Trung Quốc . Với lại con chỉ bôi kem chứ có đánh tí phấn nào đâu. Vẻ đẹp trời sinh mà lại.” - Cô vỗ ngực hùng hồn tuyên bố , rồi lại ho sặc sụa.

“Chúng ta đi ăn tạm một bát phở đi. Theo kế hoạch là ba giờ phải có mặt rồi đây này.”

Mấy người chào Đỗ Lam rồi rời đi. Nguyên đề lên tinh thần ăn liên tù ti hai bát phở cỡ lớn mặc cho mẹ cô can ngăn đủ kiểu :

“Con mà ăn vậy cái bụng con sẽ to như cái trống đồng , còn mặt mũi nào mà ra đường nữa.”

Thực tế cô ăn nhiều là để bản thân không có thời gian suy nghĩ. Cô không muốn mình phải đau đầu về việc phải tiếp tục đối mặt với Bạch Mã Ôn như thế nào.

Dù vậy khi cha mẹ cô đưa cô lên xe chở đi cô vẫn còn cảm thấy mơ mơ hồ hồ, không cả tự hỏi rằng mình đang bị đưa đi đâu?

Kéttttttt...

Nguyên đập đầu vào thành ghế phía trước, xoa xoa cái trán u của mình, lúc này mới thực sự cảm thấy tỉnh táo và nhìn nhận vào sự thật.

“Đây là nơi nào ?” – Cô kinh hoàng hỏi mẹ.

“Bạch Vĩ Dương nói nó có một người bạn rất quý con, muốn biết nhiều hơn về con nên hẹn gặp con ở đây, tiện thể còn chia sẻ mấy cái thông tin gì gì đấy bằng máy tính.”

Nguyên thấy có một luồng điện chạy dọc cơ thể, suýt nữa mất thăng bằng mà ngã nhào, phải để mẹ cô đỡ lại.

“Con sao thế ? Nếu yếu quá để hoãn lại hôm khác gặp đi.”

“Không, hôm nay con nhất định phải đi.” Nguyên trả lời cương quyết, nhìn xuyên thủng cả cánh cửa kính của nhà hàng năm sao kia. Bạch Vĩ Dương ngồi trong đó thấy như có gió lạnh bao trùm lấy người mình, nhưng trấn cứ vờ mờ hồi làm cho Trung- thăng bạn thân lo lắng hỏi :

“Mày hôm nay lạ vậy. Phong thái bình tĩnh , không bao giờ lung lay của mày đâu mất rồi. Cưng xử cứ như thằng ngốc ấy.”

Dương cười trừ : “Đứng dậy đi, cô ấy đến rồi.”

...

Nguyên đẩy cánh cửa kính, hùng dũng bước vào, lại suýt nữa ngã dập mặt vì đôi dây cao gót chết tiệt. Tự nhủ với bản thân đây là lần cuối cùng nghe theo lời hấn, giữ thể diện cho hấn một chút cô áp dụng thế võ giữ thăng bằng của thầy Đức, dùng ánh mắt tia laze nhìn khắp xung quanh một lượt. Đây là một nhà hàng kiểu Pháp lộng lẫy. Bên ngoài sơn màu vàng dịu, được trang trí bởi những ô cửa sổ trắng tấp , trước cửa treo những giỏ hoa li ti dễ thương. Bên trong lại giản dị với những ô tường tối màu, lấp lánh ánh sáng của dây đèn chùm dài treo trên cao. Không gian ấm áp , dập dề, tiếng người nói chuyện rì rầm. Bàn ghế màu nâu bóng xếp thành hàng đều đặn bên cửa sổ và vài bàn xếp đơn lẻ xung quanh để lối trống cho quây kệ tân. Thật đúng là một không gian lãng mạn cho những cặp tình nhân . Nguyên khẽ cảm thán rồi nhận ra Vĩ Dương không hề ở đây, chắc là hấn ở những bàn vip bên trong. Nơi này cô mới chỉ được ngắm nhìn từ bên ngoài chứ chưa bao giờ dám vào cả. Bố cô có buôn bán khá thể nào cũng không dư thừa đến mức phung phí ở những nơi sa hoa thế này.

“Cứ ngồi vào đi. Thằng Dương nói nó sẽ ra sau.”

Cô chọn một bàn gần cửa sổ nhất, háo hức gọi anh bồi bàn. Lâu lâu mới được ăn ngon không mất tiền , đương nhiên là không được bỏ lỡ rồi. Sau khi cô chọn ra một loạt món đắt tiền trước bốn con mắt kinh hãi của bố mẹ, anh bồi bàn lui cui chạy vào trong bếp.

Nhà hàng đang bật một bài hát dịu dàng của Pháp đột nhiên chuyển sang bài My little princess của DBSK. Ban đầu cô đang mải nghĩ đến đồ ăn nên không nhận ra. Nhưng vài giây sau, cô bật đứng dậy khỏi ghế như phản xạ tự nhiên. Cô đang mơ chẳng ? Đây là một nhà hàng Pháp làm sao có thể bật nhạc của DBSK chứ ?

Dòng hồi tưởng ủa về trong cô. Ngày này nhiều năm về trước, khi cô còn là một con bé cột tóc đuôi ngựa học cấp hai đã cùng đám bạn của mình điên cuồng thích nhóm nhạc DBSK. Bây giờ đã lớn rồi nghe lại những bài hát này vẫn thấy không khỏi xúc động, tiếc nuối một thời niên thiếu đã đi qua.

“Sao tự nhiên đứng dậy vậy con ?” – Bà Linh lo lắng nhìn con gái.

“À không... con nhầm thôi.”

Cô ngồi xuống ngịch ngợm bông hoa hồng cài trong lọ hoa , tự hỏi ông chủ nhà hàng này nghĩ gì mà lại làm vậy. Mãi đến lúc chán quá mới ngẩng đầu lên

ngó xung quanh :

“Nhà hàng này dọn thức ăn chậm quá nhỉ. Giờ còn chưa bẻ món khai vị ra nữa.”

Ngay lúc đó người bồi bàn khác , đội mũ cano xùm xụp che hết cả hai con mắt mà đi vùn vụt như gió chạy ra , cười hối hối :

“ Xin lỗi cô , nhà hàng chúng tôi đang gặp một sự cố nhỏ nhỏ nên mới chậm trễ như vậy. Để đền bù chúng tôi sẽ chuẩn bị cho cô và gia đình một suất ăn đặc biệt do nhà hàng mới lên thực đơn , cô chính là vị khách đầu tiên. Mời cô đi theo tôi.”

Nguyên thấy khó hiểu, cảm giác ngu người đi giống như mình đang bị ông trời lừa vậy , không biết mình trở nên may mắn từ bao giờ :

“ Nhưng tôi còn bạn nữa...”

“ Chúng tôi sẽ thông báo với bạn cô ngay khi người ấy đến. Mời cô...”

Anh chàng bồi bàn nghiêng mình tạo tư thế mời , cùng lúc đó nhạc bài Miss you của DBSK bật lên.

Nguyên nở nụ cười khó hiểu đứng lên đi theo anh ta. Tất cả những vị khách xung quanh cũng đứng dậy nhảy theo điệu nhạc, lại còn là nhảy có bài bản và đồng đều như dàn dựng từ trước nữa chứ. Cô thật không hiểu còn có thể có chuyện nào kì quái hơn chuyện này nữa. Để có khi mặt trời hôm nay cũng không phải hình cầu đâu mà là hình vuông.

Cô đang định nói đùa với cha mẹ cô đôi ba câu lại thấy họ đã biến mất tăm trong đám người đông đúc không biết từ đâu chui ra. Họ giờ đứng dàn sang hai bên vừa nhún nhảy vừa cười cười nhìn cô , có người còn ném hoa nữa. Anh chàng bồi bàn vẫn làm tư thế mời với cô rồi chỉ cô đến trước cánh cửa vào khu VIP. Ngay lúc cánh cửa mở ra thì năm người xuất hiện nhảy thật điệu lượn trong vũ điệu sôi động của bài Mirotic. Nguyên sững sờ cả người. Cô giật nhẹ tay áo của anh bồi bàn :

“ Cái này có nằm trong suất ăn đặc biệt của nhà hàng không vậy ?”

Anh ta vẫn cười bí hiểm-một nụ cười rất quen thuộc , nhưng đầu óc cô mụ mẫm đến mức không nhận ra, nhìn cô rồi dẫn cô đi qua cánh cửa. Đằng sau cánh cửa là một cầu thang dốc dẫn xuống một khoảng không gian rộng lớn, mang vẻ đẹp quý phái của kiến trúc Châu Âu. Những bức tường cũng màu vàng hao hao của nắng thu nhưng trần ngập hoa văn chạm nổi tinh xảo như những nhánh cây đang lan tỏa khắp nơi. Cô phải vịn tay vào anh bồi bàn để khỏi ngã vì đôi dây cao gót. Bên dưới, ngay chỗ hành lang là một tấm thảm màu đỏ trải dài. Hai bên là những em bé mặc váy trắng bông bông dễ thương như thiên thần. Mỗi bước chân cô đi lại ngập trong cánh hoa nhiều màu sắc rực rỡ. Còn cô chỉ biết cười ngơ ngẩn, háo hức đón chờ những thứ xuất hiện tiếp theo.

Một cô gái đeo mạng che hiện ra trong bộ váy múa bale tuyệt đẹp điểm xuyết bởi những dây kim tuyến lấp lánh. Anh chàng bồi bàn bước tới cùng cô gái kia múa lượn trong những điệu vũ đẹp mắt hài hòa mê hồn. Nguyên đờ đẫn cả người, cho đến khi cô gái kia nhún nhảy đến bên cô , ánh mắt lấp lánh ý cười, nhưng trông lại hơi mơ hồ và kéo tay cô đi. Nguyên khập khiễng đi theo cô ấy đến một cánh cửa thứ hai. Hàng người ở phía sau cô ngày một dài, ai cũng vỗ tay theo điệu nhạc đang vang lên lúc này- Bolero, cũng là một bài hát của DBSK và nhìn cô ngưỡng mộ. Cánh cửa mở ra một căn phòng tối , nổi bật với một màn hình tivi rất lớn.

Đó là hình của cô và Bạch Vĩ Dương đang cười với nhau. Cô không nhớ mình đã chụp bức hình này vào lúc nào, cô chỉ cảm nhận được nụ cười của mình khi ấy rạng rỡ biết bao, hạnh phúc biết bao. Màn hình lại thay đổi, gương mặt của Bạch Vĩ Dương hiện lên, ngượng ngùng nhìn vào máy quay. Bạch Vĩ Dương mà cũng biết ngượng ngùng, lúng túng ư?

Anh nói, giọng trầm ấm nhưng không còn một chút ý đùa cợt nào nữa, hoàn toàn chững chạc :

“Nguyên à ... thời gian qua ở bên em đối với anh là những giây phút hạnh phúc nhất. Em có thể không biết nhiều về anh nhưng anh lại hiểu em như hiểu chính bản thân mình vậy. Anh tin rằng tình yêu của chúng ta là vĩnh cửu, không bao giờ phai mờ, và dù có dùng hàng ngàn trang văn cũng không thể nói hết lên được tình yêu của anh dành cho em.” – Vĩ Dương dừng lại cân nhắc, chỉ vài giây , nhưng với cô như cả thế kỉ đã trôi qua. Giờ đây chỉ có anh trên màn hình , nói với cô về một tình yêu đẹp như trong giấc mộng mà hai người sẽ cùng vun đắp.

Anh lại nói tiếp , gương mặt rạng rỡ trong nụ cười :

“Tin anh đi, chỉ cần em đồng ý với anh thì dù em đang ở bất cứ nơi đâu anh cũng sẽ đến. ... và đứng chờ em nơi cuối con đường...”

Cả hội trường vỡ òa trong tiếng vỗ tay , hò hét của mọi người xung quanh. Cô vẫn đứng lặng, nhìn chăm chăm lên màn hình. Anh muốn cô đồng ý điều gì ? Anh nghĩ gì khi nói ra những câu tình cảm đó ?

Các đèn chùm trên cao được bật lên, hai bên căn phòng, rèm được kéo ra, một dàn nhạc công ngồi hàng đầu và đằng sau là dãy ghế đầy người đang nhấp nhua nhấp nhồm, ngóng cổ nhìn ra ngoài.

Cha mẹ cô ngồi đó với cả cha mẹ Bạch Vĩ Dương, có cả ông nội cô, ông nội Vĩ Dương nữa, còn rất nhiều họ hàng và bạn thân cô đều ở đó. Minh Phương giờ ngón cái lên với cô, Hà Linh còn làm điệu bộ bắn súng.

Nhưng cô không hề để ý. Cô vẫn nhìn chăm chăm đến trước màn hình , nơi hiện lên dưới ánh đèn là một bức sân khấu cao còn kéo kín rèm. Giờ đây tiếng nhạc đã ngừng, nhưng trái tim cô lại như đập nhịp nhạc trong lồng ngực. Cô có thể mờ mờ đoán ra được thứ sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng lại tự hỏi bản thân mình có phải suy nghĩ nhiều quá thành ra ngủ mơ giữa ban ngày hay không?

Mới hai ngày trước thôi cô giận Bạch Vĩ Dương , giận hờn vì lời cô vào cái trò chơi ngớ ngẩn này, để cô đi trong vòng luẩn quẩn của tình yêu, tự mình đâm vào đuôi mình và đau đớn. Nhưng cô lại cũng không dám nói thật với hắn, cô cũng có lòng tự trọng và cô biết đây chỉ là một trò chơi mà thôi. Trên đời này không hề có chuyện tình cảm như trong cổ tích . Nhất là đối với cô- một người không bằng nửa cô bé lọ lem và Bạch Vĩ Dương- chàng bạch mã hoàng tử xuất sắc bậc nhất trên đời.

Cô không thể nào tin.

Bởi vì Bạch Vĩ Dương trên màn hình đang nói với cô :

“Anh rất hiếm khi hát trước mặt ai đó. Nhưng chỉ cần làm em vui thì điều gì anh cũng có thể làm”

Màn hình xuất hiện dòng chữ lớn : Gửi tới người con gái anh yêu bài hát này- bài hát đầu tiên anh sáng tác vì một cô gái.

Bài hát mang tên :Tôi đã yêu cô gái ấy

Và rèm sân khấu được kéo ra. Bạch Vĩ Dương trong bộ vest đen hài hòa với từng đường nét của cơ thể xuất hiện.

“Giây đầu tiên thấy đôi mắt em

Và nụ cười em trên mọi trêu đùa

Tôi đã yêu cô gái ấy bằng sự chân thành

Muốn ôm em , bảo vệ , che chở em khỏi bão tố cuộc đời

Ngày ngày ngóng trông em nơi xa xứ

Đi tìm em trong những giờ phút yếu lòng

Vì tôi đã yêu cô gái ấy

Nhưng người đâu có hay trái tim tôi hướng về người .

Chờ đợi những giây phút em nở nụ cười

Mong rằng em luôn vui vẻ

Thế giới này rục rờ vì có em...

và vì anh được yêu em

Hỡi cô gái mà tôi yêu ~ Hỡi người ~ Không gì ngăn cách được đôi ta ~

Em có hay chăng tình yêu của anh ?”

Anh vừa hát lại vừa nhìn vào cô, như muốn dành tặng từng câu từng chữ cho cô vậy.

Tiếng vỗ tay lại vang lên rào rào. Cô thất thần nhìn vào gương mặt anh , cảm giác lâng lâng như đang bay. Cô xúc động đến mức tự bấu chặt vào tay mình đến suýt bật máu, đau , đúng là rất đau. Vậy là việc anh đang đứng kia , đang tiến lại gần chỗ cô chính là sự thật.

“ Dương...”

“Em có thích món quà anh chuẩn bị cho em không ?”

Cô gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Anh gỡ những ngón tay đang bấu chặt vào da của cô, nhẹ nhàng cúi xuống cởi giày cho cô :

“ Anh nhớ là đã bảo Đỗ Lam không bắt em đi giày cao gót cơ mà.”

Rồi anh bế cô lên bục cao, ánh đèn sân khấu dõi theo bước đi của hai người. Anh quỳ một chân xuống , lấy từ trong túi áo của mình hộp nhẫn mà trong đó là chiếc nhẫn đặc biệt, cực kì đặc biệt, còn khắc tên của hai người nữa :

“ Em sẽ lấy anh chứ ?”

Được cầu hôn thật trang trọng có lẽ là mơ mộng của nhiều cô gái. Năm xưa khi còn học cấp hai Nguyên đã nói đùa rằng chỉ cần chàng trai nào hát tặng cô một bài hát của DBSK cô nhất định sẽ cưới người đó làm chồng. Lớn rồi , bận bịu quay cuồng với cuộc sống lại quên mất rằng mình cũng từng có

những mong ước rất trẻ con về một người được gọi là chồng như thế. Giờ đây anh trước mặt cô, làm bao nhiêu chuyện cho cô, quỳ trước mặt cô hỏi cô có muốn lấy anh không? Cô có muốn không? Muốn lắm chứ. Vậy nhưng nếu cô đồng ý, cô sẽ càng bị chôn sâu hơn trong trò chơi tình yêu nguy hiểm này.

Có lẽ giờ phút ấy tình cảm đã đánh gục lí trí, chính đôi mắt và nụ cười của anh đã khiến cô lung lay để mà nói ra ba chữ :

“Em đồng ý.”

Lần này cả hội trường lại vỗ tay nữa, nhưng tiếng vỗ tay còn lớn gấp hai, gấp ba lần lúc đầu, pháo hoa bắn lên dưới ánh đèn lấp lánh, rực rỡ như những tia nắng nhiều màu. Mọi người xúc động nhào ra khỏi ghế ngồi, lao bổ đến xung quanh cô và Bạch Vĩ Dương mà chúc tụng. Cô cảm giác được cái lạnh khi chiếc nhẫn được đeo vào ngón áp út, là một chiếc nhẫn đính hôn thực sự. Đột nhiên cô thấy mệt mỏi vô cùng, chỉ muốn được nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Cô ngất lịm đi trong cánh tay Bạch Vĩ Dương.

Mọi thứ vẫn chưa kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Âm áp

Căn phòng màu trắng hiện lên một cách hơi mất tự nhiên. Đập vào mắt Nguyên đầu tiên là hình ảnh cái trần nhà mà thực ra cô cũng không chắc đó là bức tường hay là trần nhà nữa vì cả hai đều màu trắng cả. Cô có cảm giác như mình đang bị đảo ngược, sau đó lại lộn từ trong ra ngoài vậy, nhìn vật nào cũng hao hao như nhau, đầu thì đau như búa bổ. Nổi lên trên nền trắng là thứ gì đó mờ mờ, cứ trôi lên ngụp xuống trong đôi mắt mệt mỏi của cô.

“Em tỉnh rồi à.” – Giọng nói này có vẻ rất quen, nhưng cô vẫn chưa tỉnh táo hẳn nên không phản ứng.

“Hãy nói gì đi Nguyên, em cảm thấy thế nào? Để anh gọi bác sĩ nhé.”

“Đây là đâu?” – Cô nói nhưng từ cổ họng chỉ phát ra những tiếng thều thào. Dù vậy cô cũng đã cảm thấy dễ chịu hơn và dần dần nhận thức được xung quanh.

Giờ cô mới hiểu thực ra phim truyền hình không hề chém gió khi mà nói rằng nữ nhân vật chính cứ tỉnh dậy sau khi bị ngất là lại hỏi “đây là đâu” hay “anh là ai” – cái này là trong trường hợp mất trí nhớ.

Còn cô lại nhớ rất rõ, rõ đến mức thấy tự xấu hổ với bản thân mình. Cô đã đồng ý lời cầu hôn của Bạch Vĩ Dương, đã đồng ý trong khi vốn biết rằng việc làm đó là sai và ngu ngốc. Sau khi đồng ý với hắn thì lại ngất xỉu. Đúng là mất mặt quá đi mà. Cô giả ngu hỏi:

“Tôi còn sống đúng không?”

Thấy được thái độ ham sống sợ chết có hữu lại hiển hiện trên gương mặt cô, Dương vừa đỡ cô ngồi dậy, đưa cốc nước ấm cho cô uống, vừa hớn hờ nói:

“Ừ, em khỏe re, không vấn đề gì hết. Bác sĩ nói em ngất chỉ vì suy nghĩ nhiều quá lại cộng thêm xúc động mạnh. Em có gì mà phải suy nghĩ kĩ vậy?”

Cô giật thót mình, suýt nữa phun nguyên ngụm nước vừa uống vào mặt anh. Chả nhẽ nói với anh ta rằng mình nghĩ về anh ta mỗi ngày, nghĩ nhiều quá đến ngất xỉu hay sao?

“À, đợt này tôi đang bận nghĩ xem nên dùng cách tra tấn nào trong chín trăm chín mươi chín cách tra tấn thời Trung Cổ để chinh anh và đuổi anh khỏi nhà tôi, lại vẫn hài hòa giữa hài kịch của Mô-li-ê và đẫm nước mắt bi kịch của Shakespeare.”

Gương mặt Dương hiện rõ vẻ thất vọng, nhưng ngay lập tức anh lại bình thản nhìn cô, vừa cười vừa châm chọc:

“Trời ơi, em được anh cầu hôn vui sướng đến ngất xỉu, làm anh cũng thấy xúc động đến sồn gai óc luôn nè. Công nhận anh diễn tình cảm cũng đạt thật đấy.”

“Đừng ngồi đấy mà học đòi làm siêu nhân trong Biệt đội báo thù đi. Anh thì chỉ khác người ở chỗ sinh ra đã bị dị tật ở dây thần kinh xấu hổ mà thôi. Việc này cứ để kéo dài theo thời gian mà không kịp thời chữa trị dẫn đến anh bị hoang tưởng cấp độ báo động, thường ôm cột, cưỡi thỏ một mình. Triệu chứng của căn bệnh này là độ dày da mặt anh tỉ lệ nghịch với độ mòn của dép tổ ong, mụn cũng không mọc lên nổi. Chưa kể da mặt anh lại chống được tổn thương bởi các dị vật như chửi đổng nên anh đi đường là lại vênh mặt lên trời, nhìn ngửa cả mặt. Anh có thể phát bệnh bất kì lúc nào, mà cứ phát bệnh là lái nhái không thôi, lời hết tông tích mười đời nhà mình ra mà khoe mẽ, dễ khiến người bên cạnh tức quá đến xỉu luôn.”- Cô tự nhiên lấy lại được vẻ hồn nhiên vui tươi như con đười ươi của mình mà rõ ràng là ngày hôm qua khi hắn vắng nhà không hề có.

“Ừ, dù vậy anh cũng phải vô cùng thương tiếc báo tin với em là em đã trót đồng ý cưới một người bị hỏng dây thần kinh rồi. Anh lại chính là người phối giống đời sau cho nhà em nên con chúng ta nguy cơ cao là sẽ bị mắc bệnh tương tự. Hối hận muộn màng...”

“Anh...” Cô cứng họng nhìn anh trầm nghĩ, cô đã trót lao vào biển lửa này sao có thể bước ra lành lặn trở về nữa đây. Có trách thì chỉ có thể trách bản thân quá ngu ngốc mà thôi.

Yêu đơn phương khổ sở như vậy sao ? Giờ cô mới thấm thía cơ đấy, đúng là ông trời thích trêu người mà. Tự nhiên cô rất muốn ngồi dậy chém chết cái tên đàn ông ở trước mặt. Sao anh ta có thể lúc nào cũng cười đều cô mà không thấy mối hiểm nguy, có thể hành hạ cô mà không thấy cần rút vậy. “Làm người phải nhân hậu.”- câu thành ngữ này anh ta chưa bao giờ nghe à ? Mà câu này hình như không phải thành ngữ thì phải.

“Con gáiiiiiiiii.....”

Âm thanh chói lọi vang vọng bốn tầng nhà bệnh viện kéo Nguyễn trở lại với thực tại.

Mẹ cô ư ? Không đời nào mẹ cô lại ủy khuất cô như vậy chứ, chỉ là ngắt xiu thôi mà. Hay mẹ cô đang vui mừng vì cô đã đồng ý cưới anh? Nhưng cũng chưa đến mức nổ tung lên như quả pháo vậy. Trừ phi...

Cánh cửa phòng như đặc tối với người mở, đúng hơn là người đập, bắt đặc dĩ hôn âu yếm bức tường trước mặt, bản lề nghiêng răng ken két cũng không ngăn được âm thanh tha thiết vang vọng : “Honey, con tỉnh rồi. Mẹ lo cho con chết mất.”

Rồi cô Huyền- mẹ Bạch Vĩ Dương lao vào chỗ Nguyễn, sờ nắn khắp người như kiểu kiểm tra xem cô có bị thiếu miếng thịt nào không.

“Cô ạ, con ổn mà. Chỉ là ngắt xiu thôi con không sao đâu.”

Cô Huyền ngẩng mặt lên nghiêm nghị nhìn Nguyễn khiến cô chột hiệu ra người này cũng đã bốn mấy rồi cơ đấy, không phải mới ba mươi đâu...

“Con phải gọi chúng ta là cha mẹ rồi chứ !”

Câu này là bác Phong - cha Dương nói. Đi đằng sau bác là cha mẹ cô- nhìn như hai mặt âm dương bát quái. Một người cao gầy một người lùn béo, một người mặt nặng như chì, một người cười tươi như hoa. Mà cái người mặt nặng này nhẹ hiêm gặp kia chính là cha cô.

Mẹ Bạch Vĩ Dương vẫn chưa hài lòng nói với cô:

“Sao đột trước mẹ chẳng thấy con đến thăm mẹ gì vậy. Làm mẹ buồn chán quá, sáng tác được mấy bản nhạc mới luôn. Có khi mẹ cũng nên đến trường đại học nghe thuyết giảng thôi. Trức nhạc có nhiều trai đẹp lắm à con ?”

Nói đến đây trong phòng cả Dương, cha Phong, cha Toàn đều mắt tóa lửa như nhau. Cô Huyền như điếc không sợ súng tiếp tục tíu tít :

“Ở bên Mỹ cũng nhiều người đẹp trai lắm nhưng bác trai quân cô như quân vịt, nhất định không cho rời nửa bước, mà cô cũng mù đường ở đó nên chẳng dám đi đâu. Sang đây đương nhiên phải trốn ra ngoài xả hơi kiếm người yêu trẻ tí chứ.”

Nguyễn toát mồ hôi, nói chuyện hồng hạnh vượt tường, lại có thể thần nhiên như vậy đúng là nội công thâm hậu. Nhưng Bạch Vĩ Dương đã nhanh chóng ra tay ngăn cản màn hội ngộ cảm động đầy nước mắt, ngược mũi giữa ba người phụ nữ trong phòng :

“Mẹ hỏi thăm bệnh xong rồi thì nói vào việc chính đi.”

“À ừ...e hèm. Con gái, hôm nay mẹ có nói chuyện với bên thông gia- là cha mẹ của con về việc đám cưới. Nói chung là cả hai bên đều đi đến thống nhất do lễ cầu hôn đã tổ chức đình đám thì đám cưới nên tiết kiệm chút. Vậy cưới mẹ sẽ nhờ một người bạn làm nghề thiết kế thời trang bên Mỹ giúp đỡ. Dù anh ta hơi bị kiêu với lại ra giá hơi đắt một tẹo nhưng mà váy đẹp khỏi chê luôn. Chắc tốn tầm khoảng... mười lăm ngàn đô gì đó.”

Nghe đến đây Nguyễn suýt nữa giựt tung cái dây chuyền nước, mẹ cô thì nuốt nước bọt, cha cô thì lắc đầu ngán ngẩm. Chỉ riêng có ba người nhà họ Bạch vẫn coi đây là chuyện bình thường tiếp tục kể lể:

“Hội trường thuê chỗ quen của mẹ, rộng hơn bốn trăm mét vừa đủ để chứa hai trăm vị khách quý của chúng ta...”

Cô Huyền kể đến sùi bọt mép, hình như còn nói loáng thoáng về việc trong đám cưới sẽ thay bốn cái váy. Mắt Nguyễn ngày một tròn trắng ra. Như thế mà lại nói là tiết kiệm một chút. Tất cả đều là tiền... là tiền đó, thế mà bọn họ cứ coi như rác đồ đi không hết vậy.”

“Thưa cô... à nhầm... thưa mẹ... bao giờ thì tổ chức đám cưới vậy? Hình như này giờ mẹ vẫn chưa có nói với con.”

“Ừ đây, mẹ đúng là đàng trí, vì vui quá mà con yêu.” Rồi cô rút ra một tờ giấy trong ví của mình đọc lại nguyên xi từng số một trong đó như thể sợ mình sẽ nói lộn vậy :

“Ngày mừng năm tháng hai năm nay sẽ tổ chức đám cưới.”

“Loảng xoảng, loãng xoảng...”

Cha cô mặt sắp đen thành Bao công tái thể, làm roi luôn cái cốc trên mặt bàn cạnh giường bệnh.

“Bụp...” – cha Bạch Vĩ Dương cũng làm roi luôn cả điện thoại đang cầm trong tay. Ông nhắc vợ, không nói cao giọng nhưng lại như tiếng gào của con sư tử khiến người ta lạnh tóc gáy, phong độ hơn thằng con trai nhiều:

“Anh đã nói em là đừng ghi một kiểu đọc một kiểu mà. Chắc em lại ghi tháng trước ngày sau như ở bên Mỹ đúng không?”

“Đâu có...” – Cô Huyền phân trần: “Em ghi ngày trước tháng sau... nhưng mà em đọc ngược lại... vì cứ nghĩ là em ghi ngược.”

NGÀY 2 THÁNG 5

Cha mẹ ơi, chỉ còn không đầy ba tháng nữa cô chính thức bị chôn sống trong nấm mồ hôn nhân. Tại sao cuộc đời cô lại bi thảm đến cùng cực như vậy???

“KHÔNG...”

Cả nhà quay đầu lại nhìn cô đang gào thảm thiết. Cha cô nói:

“Thấy chưa, tôi đã bảo con bé nhất định sẽ không đồng ý cưới sớm mà. Nếu không thể đợi đến khi nó tốt nghiệp thì ít nhất cũng phải chờ đến hè chứ!”

Cô muốn hôn cha cô quá. Cuối cùng chỉ có cha là thương cô nhất mà thôi. Cha là thần tượng của đời con. Cô gật đầu hưởng ứng:

“Đúng...” – Câu chưa kịp nói hết cô đã bị ánh mắt của mẹ làm cho cứng đờ. Ánh mắt ấy chẳng phải lời hứa hẹn thương yêu sẽ chờ cô ở nhà với nồi nước sôi, chuẩn bị nấu thịt cô hay sao?

Nhìn sang Dương cầu cứu lại tiếp tục nhận được nụ cười đều của anh ta, mắt còn nhìn chăm chăm vào cái nhẫn kim cương đính hôn trên tay cô. Còn cô Huyền thì... chấm nước mắt cảm động:

“Nguyên à, nói thật mẹ không đợi được đâu. Hay là cưới luôn đi con, mẹ muốn có con làm con dâu lắm rồi.”

Cha chồng bước đến, mặt đàng đàng sát khí, ôm ngang eo vợ nói:

“Đi thôi, chúng ta đến thăm bệnh với thông báo cưới xin như thế là đủ rồi. Đã xác định được vị trí của cha, em mà không nhanh lên là hỏng hết việc đó.”

“Đấy, em lại hạnh phúc quá mà quên chuyện quan trọng rồi... Vậy thôi mẹ đi nhé. Có gì hết tết nhớ đến nhà mẹ chơi đấy. Ôi Nguyên...” – Mẹ Dương ôm chặt lấy cô đầy xúc động, rồi rút từ trong túi ra hai cái khẩu trang hình hoa hòe sắc sỡ, tự đeo một cái và đưa cho ông Phong một cái.

Cúi đầu chào mọi người trong phòng, cả hai người biến mất ngay lập tức, chỉ còn nghe văng vẳng ở hành lang tiếng cãi cọ:

“Anh không đòi nào đeo cái đồ chết tiệt đó.”

Cha cô nhìn cô đầy sầu thảm như muốn nói “Cha đã cố gắng hết sức.”

Còn mẹ cô hài lòng nhìn cô nói: “Ông nội con gửi lời hỏi thăm con, ông nội Bạch Vĩ Dương cũng gửi lời hỏi thăm con. Còn bây giờ hai đứa cứ tâm sự đi nhé. Mẹ có mang chút cháo đến đây, con ăn đi không nguội. Chuẩn bị tinh thần tốt vào để còn làm đám cưới nha con.”

Rồi cha mẹ cô cũng biến mất nhanh như con gió vậy.

Nguyên ngẩn ngơ nhìn chỗ trước mắt vừa đông đúc chật chội giờ chẳng còn ai.

“Mà này, chẳng lẽ mấy đứa bạn của tôi không đến thăm tôi sao?”

“Có nhưng ngồi mãi thấy em vẫn chưa tỉnh lại nên bọn họ bỏ về rồi.”

“Không để lại lời nhắn?”

“Bọn họ chỉ nói nghỉ tết xong sẽ tái ngộ, có chuyện lớn cần bàn bạc.”

Cô gật đầu, ít ra mấy con nhỏ đó vẫn còn nghĩ đến cô. “Chuyện lớn cần bàn bạc” còn là chuyện gì khác ngoài tương lai tự do cả đời của cô cơ chứ. Cô hứng chí xuống giường, tính ra ngoài đi hóng gió một chút.

“Em đi đâu vậy?” Bạch Vĩ Dương như kiểu sợ cô chạy mất, lao ra chặn.

“Tôi đi vệ sinh, anh cần quản sao?”

“Em cẩn thận đấy, nghỉ tết xong anh sẽ ngay lập tức dẫn em đến ủy ban phường đăng ký kết hôn. Pháp luật nhà nước cấp quyền cho anh và em có nghĩa vụ với nhau. Còn bây giờ không được đi ra ngoài nếu không có anh bên cạnh.”

“Anh thật là... Được lắm, vậy thì cùng đi.” Cô hùng hổ nhảy xuống đất, lại vui vẻ nhận ra trước mắt mình là đôi dép lê chứ không phải là đôi guốc cao năm phần suýt hại chết cô.

“Em chạy ra cửa làm gì, trong này có nhà vệ sinh.”

Dương tiếp tục cười đều cô lần thứ n làm cô chỉ muốn xé banh cái nụ cười này ra. Aaaa... sao vậy chứ? Tự nhiên trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh Bật Mã Ôn... nhưng là lúc hai người hôn nhau. Đập đập vào đầu mình cho tỉnh táo lại cô lùi thủi quay về phòng, chui vào nhà vệ sinh, rửa mặt đến ba bốn lần mặt mới hết đỏ đi một chút.

Lúc cô bước ra Vì Dương đã kiểm được một chiếc giường xếp từ đâu không biết, đặt ngay sát giường cô, an nhàn ngồi nghịch điện thoại.

“Mà này, tôi tỉnh lại rồi mà sao bác sĩ không cho xuất viện. Nãy giờ cũng chẳng thấy ai đến cho thuốc hay kiểm tra lại cả.”

“Chấn động thần kinh quá lớn, vẫn là nên ở lại đây nốt hôm nay. Sáng mai xuất viện.”

Anh trả lời cộc lốc lại tiếp tục chăm chú nghịch điện thoại.

Cô thầm nghĩ mình cũng nên nhân cơ hội này giả ốm bắt hắn phục vụ một chút. Bù lại mấy hôm trước cô phải chăm sóc hắn:

“Tôi đói rồi. Anh dứt cháo cho tôi ăn đi.”

“Vậy hả ?”- Bạch Vì Dương thờ ơ hỏi, mắt không rời chiếc điện thoại :

“Em chỉ hông nào , đâu có hông tay, hông chân. Tự lo đi.”

Cô suýt nữa phụt máu. Đúng là tên đàn ông này, trước kia chưa nắm chắc cô trong tay thì đối xử như thiên kim tiểu thư. Đến lúc lừa được rồi thì lại coi như gia nô trong nhà. Cô không phải loại hiền lành dễ bắt nạt đâu nhá, mặc dù thực tế đã chứng minh điều này. Quyết tâm vì lòng tự trọng của bản thân, cô mang cái bụng đói trườn chần lại giả vờ ngủ, trong khi chiếc đồng hồ mới chỉ chín giờ. Cô ngủ sớm đến mức sắp biến thành con lợn rồi.

Chờ mãi...chờ mãi... cũng không thấy Vì Dương có động tĩnh gì. Cô bứt rứt giựt đứt ba sợi tóc trên đầu.

Chờ mãi...chờ mãi...vẫn chưa có chút thay đổi nào cả dù chỉ nhỏ nhất, cứ như thể trong căn phòng này cô là người duy nhất tồn tại vậy. Cô bứt rứt giựt đứt sáu sợi tóc.

Giựt hết tóc cô lại chuyển sang giựt lông (chân >.

...

Rất nhiều người khi yêu cảm thấy thiếu cảm giác an toàn. Lúc nào họ cũng trong trạng thái bồn chồn lo lắng chỉ sợ người mình yêu chạy mất. Mỗi ngày từ lúc bình minh lên đến khi mặt trời lặn câu thường trực trên môi họ là anh có yêu em không và ngược lại .

Điều này thường xảy ra ở phụ nữ vì nhiều lí do. Họ có nhiều bạn bè, mà nhiều bạn nữ thì nhiều chuyện dữ, cuộc buôn dưa lê bán dưa hồng nào cũng nghe được những lời cảnh báo bão cấp mười bất ngờ đổ ập vào đất liền chia rẽ tình đôi ta. Họ cũng suy nghĩ nhiều hơn, tự vấn nhiều hơn nên thành ra nghi ngờ cũng nhiều hơn...vân vân...và mây mây...Quan trọng hơn hết, con gái dù mang vẻ ngoài cứng rắn , lạnh lùng hay biến thái đến đâu cũng đều có trái tim yếu đuối, một khi chưa được nghe người mình yêu nói ra ba từ tám chữ “anh yêu em” thì vẫn chưa yên lòng. Cũng đơn giản như chuyện cùng hợp tác, công ty nhỏ đầu ngu gì mà đi làm một việc không có hợp đồng, chứng từ rõ ràng với các công ty tai to mặt lớn(nhất là với mấy chú tàu khựa mất dạy). Nhưng nên nhớ chuyện đời không bao giờ được áp dụng vào chuyện yêu, đừng mang hợp đồng với tính toán ra mà chặt chém. Tương tự như sai lầm của Bạch Vì Dương vậy. Những lời cảnh báo của ông nội anh lại linh ứng vào chính lúc này. Cả hai người đều không dám nói với nhau tình cảm thật của mình vì đều sợ tổn thương, sợ sẽ đánh mất đi người đối diện . Họ thà rằng cứ mặc kệ cho mọi thứ như thuyền xuôi trôi xuôi, yêu nhau, cưới nhau, ở với nhau nhưng im lặng. Rồi nhớ chẳng thuyền xuôi đến thác nước , mất tất cả, thì sao ? Bấy giờ lại chẳng tiếc nếu như lúc ấy... Lưu ý, trên đời này không có hai chữ “nếu như”.

Đáng tiếc chưa ai trong hai người họ nhận ra điều này. Dù vậy họ vẫn đối xử ân cần với nhau thắm lặng một cách đẹp đẽ. Nguyên giờ đang là người thiếu cảm giác an toàn nhất khi mà người cô yêu lại là một diễn viên tài năng bẩm sinh... lại còn đẹp trai nữa chứ, khiến cô gần như không thể nhận ra được dù chỉ một chút tình cảm của anh.

Qt...qt...qt...

Câu chuyện lãng mạn kể lẽ dài dòng của tác giả bị cắt ngang một cách dã man.

Thật sự không thể chịu đói thêm nữa Nguyên lật chăn ra.

“Hahahaha...Minh thật là siêu nhân...”

Lần này sự tức giận đến mức Max Power của Nguyên lại bị con khi Bật Mã Ôn trong phòng đập tắt một cách phũ phàng bằng nụ cười man rợ kinh thiên động địa.

Cười sáng khoái xong Dương lại cắm đầu vào cái điện thoại, coi như chưa hề có cuộc chia ly giữa lửa giận và bạn trẻ Nguyên đang ngồi bẽ tay, bẽ cả

ngón chân trên giường.

“Anh điên rồi sao? Anh không muốn cho những bệnh nhân khốn khổ, đáng thương ở những phòng bệnh bên cạnh ngủ thì cũng phải nghĩ đến người bị hồng não vì ngày ngày nghe anh lầm nhảm như tôi chứ. Cười thì cũng vừa vừa phai phai thôi ! Anh biết bây giờ là mấy giờ rồi không hả ?”

“Tính từ lúc em bắt đầu trằm chằm vào đến giờ mới được đúng hai mươi lăm phút bốn mươi sáu giây, mười lăm tích tắc, giờ này ai mà đi ngủ nổi ?”

“Anh...”- Đột ngột cô đứng là hồng não thật rồi, thế nào cũng không cãi lại được hẳn. Hậm hực đi vòng qua cái giường của Bạch Vĩ Dương đến bên tô cháo nguội ngắt, cô lén lút lè lưỡi đằng sau đầu hẳn.

“Cẩn thận anh nhìn thấy em trên màn hình điện thoại đấy, anh mới lau nó bóng loáng mà.”

Cô ỉu xiu ngậm miệng lại mà không hề nhận ra là người nào đó chỉ đoán mò. Lén lút giơ chân lên tính đạp vào cái giường xếp nơi con khi đang ung dung tự đắc, Nguyên dồn toàn bộ lực cồm của mình vào cú đá định mệnh này. Mỗi tội ông trời không thương người tốt, đúng lúc ấy Dương quay lại liếc nhìn cô một cái làm cô chỉ có thể giả bộ đang bước đi, thành ra hệt chân, xiên xiên vẹo vẹo cuối cùng ngã xuống đất cái rầm. Giờ biết chạy không còn kịp nữa, cô chỉ còn cách duy nhất là giả vờ ngắt xù tập hai.

“Nguyên...Nguyên...em có sao không ? Để anh gọi bác sĩ nhé. Nguyên...”

Cô vội vã chụp lấy cánh tay của Bạch Vĩ Dương bắt chước giọng thều thào :

“Không sao chỉ là choáng do đói quá thôi.”

Cô nghe tiếng thờ phào của Dương mới dám từ từ mở hé mắt ra.

“Mau đỡ tôi ngồi dậy.”

Cô được Dương phui bụi, chỉnh sửa tổng thể đến ba lượt từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên , không chỗ nào không đụng qua (đỏ mặt) mới được ngồi xuống giường. Mặc dù cái mông cô ề muốn chết, lại cộng thêm cái chân đáng thương quơ chúng cạnh sắc của cái giường mà ran rát nhưng kết quả lại rất mỹ mãn. Thay vì cái mẩn mẩm cháo – cô dám cá mười cái nhẫn kim cương là ý định của hẳn, cô được đút cháo rất tử tế, lại được lau mặt tận giường. Dương mang điện thoại của mình đến bật trò chơi điện tử cho cô chơi. Dù cô toàn làm mất hết điểm của hẳn nhưng hai người đều chơi rất vui vẻ. Nhìn gương mặt đẹp trai hơi tiêu tụy của hẳn cô bất giác đau lòng. Tắt trò chơi trên điện thoại đi trước sự ngạc nhiên của Bạch Vĩ Dương cô giả vờ cau gắt:

“Tôi toàn chơi thua thôi, chán lắm. Tôi đi ngủ đây, anh cũng đi ngủ sớm đi.”

“Nhưng anh không ngủ được.”- Dương làm bộ nũng nịu rất động lòng người, nhưng cô đã sớm miễn dịch rồi.

“Vậy thì đếm cừu đi, không thì nhìn lên trần nhà không chớp mắt mấy tiếng nữa là sẽ ngủ được thôi.”

“Hôm qua anh mới chỉ được ngủ có ba tiếng thôi. Anh nhớ em chết lên được, cho anh ôm một tẹo đi mà.”

“Khiếp kinh , anh mà kể lể nữa là tôi lại ngắt đấy.”- Cô nói vậy nhưng tự nhiên thấy lòng chua xót. Trong khi mình ngủ hơn mười hai tiếng một ngày thì anh lại chỉ được ngủ có ba tiếng mà thôi. Chỉ vì chuẩn bị cho một người anh không yêu sự bất ngờ mà anh lại phải lao tâm khổ tứ như vậy, không biết người được anh yêu thật thì sao nhỉ? Cũng hạnh phúc đến thế là cùng.

“Được rồi, anh ngủ trên giường của anh, tôi cho anh nắm tay tôi thế là hết lòng hâm mộ cuồng nhiệt của anh với tôi chưa?Tôi vốn biết mình xinh đẹp mà.” Nói đến đây cô khựng lại chợt nhớ đến cái laptop thân yêu

" Anh vẫn chưa giả máy tính cho tôi đồ khôn kiếp."

Bạch Vĩ Dương ném bộ mặt nũng nịu của mình ra ngoài cửa sổ luôn, lại cười đều :

" Đừng nóng, anh trong lúc quá lo lắng cho người đã ngắt xù ề oặt như cộng hành héo là em nên lỡ để quên máy tính ở nhà hàng. Nhưng ban nãy anh đã nhờ thằng Trung mang về nhà gửi bố mẹ em rồi. Em đừng lo."

Cô trừng mắt nhìn anh, cũng tiện tay ném nốt chút lòng thương xót của mình ra cửa sổ :

" Anh mà dám hé răng về nội dung của nó xem..."

" Anh thề, anh sẽ mang những nội dung không trong sáng của em xuống mồ cùng anh. Mà em an tâm, anh cũng chẳng có ý định cho bất kì ai khác biết việc đó đâu. "

Nguyên đỏ mặt nên vội vàng tắt đèn đi để Vĩ Dương không nhìn thấy rồi trằm chằm vào... nhưng vẫn cố tình thò tay ra ngoài.

Anh nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay Nguyên , khẽ khàng đan ngón tay mình vào tay cô như thể đó là một thứ pha lê mỏng manh dễ vỡ. Anh đã nắm tay cô, ôm cô biết bao nhiêu lần nhưng chưa bao giờ có cảm xúc giống như lúc này. Anh cảm nhận được cái lạnh của chiếc nhẫn đang an toàn nằm trên ngón út của cô. Anh cảm nhận được giữa hai người như đã có được một sự ràng buộc nhất định vô hình nào đó. Và hơn hết anh cảm nhận được dù rất nhỏ thôi, tình cảm của cô dành cho anh. Như thế đã là quá đủ.

"Nguyên à..."

"Uh..."- Cô lười biếng trả lời, thực ra lại rất tò mò điều anh định nói tiếp theo.

"Đáng ra bây giờ thay vì ở trong bệnh viện chúng ta đang cắm trại ở một nơi rất thơ mộng. Anh đã chuẩn bị rất nhiều thứ cho em."

Cô siết chặt tay anh hơn nữa. Khóe mắt thấy cay cay.

"Ngày xưa anh, Đỗ Lam và Trung chơi thân với nhau. Đỗ Lam thích anh, thằng Trung lại thích Lam nên anh luôn là người đứng ở giữa. Bọn anh từng hứa với nhau chỉ cần ai kết hôn trước nhất định hai người còn lại phải dốc hết toàn lực tổ chức đám cưới cho người đó. Bây giờ đã có cơ hội thực hiện rồi. Đỗ Lam - như em đã biết chính là chủ của dãy cửa hàng làm đẹp nổi tiếng, đồng thời là cô gái khiêu vũ trong nhà hàng. Cô ấy cũng nhận nhiệm vụ lên kế hoạch sắp xếp trình tự cho các màn biểu diễn. Trung chính là anh chàng bồi bàn. Nhà hàng Pháp đó cũng là của cậu ta tự tay thiết kế ,trang trí. Chính cậu ta đã thuê những nhóm nhảy tốt nhất, chỉ trong vòng một ngày đã nhảy thuần thục theo những bài hát anh lên danh sách..."- Anh dừng lại như thể kiểm tra xem cô đã ngủ chưa, thấy cô không nói gì anh vẫn bình thản kể tiếp :

"Tất cả mới được bắt đầu chuẩn bị từ tối hôm kia...Anh còn chẳng biết chiếc nhẫn có vừa với tay em không nữa. Anh cũng không chắc là bài hát anh chuẩn bị có hay không vì anh viết lời rất vội. Anh mới chỉ khớp nhạc với dàn nhạc đúng một lần. Anh rất lo em sẽ không hài lòng... hoặc là em sẽ sớm nhận ra kế hoạch của anh... Hôm nay trông em rất xinh... mọi ngày đã xinh rồi hôm nay còn xinh hơn nữa..."

Cô lau những giọt nước mắt này giờ đã thấm ướt một góc của chiếc gối , cố giữ cho giọng thật thanh thản :

"Đương à... anh nhìn xem trăng sao trên trời có phải đẹp lắm không? Nơi này thật sự lãng mạn lắm đó. Anh có thể an tâm ngủ được rồi."

Anh im lặng , cô cũng im lặng . Hai người nắm chặt tay nhau yên bình ngủ say.

Lời của tác giả: Sắp hết giới hạn 5000 chữ rồi, nên ta không thể nói nhiều.

Chúc mọi người đi thi đại học tốt đẹp.

Truyện đúng là ầm áp thật, hơi sến súa nhưng chắc chỉ ta tự cười, tự khóc một mình thôi. Đưa con tinh thần của mình mà.

Chương trước ta bị mọi người bỏ, nên chắc sau chương này ta sẽ quy ẩn giang hồ thôi huhu.

Tròn 5000 chữ.

Bạn đang đọc truyện *Ép Cưới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.